

MEG CABOT

HOW
TO BE

Popular

A NOVEL

NEELY ODETTE

ALWAYS
TEAS
MPT

A NOVEL

Làm thế nào để nổi tiếng

How to be popular

Meg Cabot

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

[HOW TO BE POPULAR.](#) 1

[Chương một](#) 1

[Chương hai](#) 5

[Chương ba.](#) 11

[Chương bốn.](#) 19

[Chương năm..](#) 22

[Chương sáu.](#) 29

[Chương bảy.](#) 32

[Chương tám..](#) 37

[Chương chín.](#) 41

[Chương mười](#) 47

[Chương mười một](#) 51

[Chương mười hai](#) 56

[Chương mười ba.](#) 62

[Chương mười bốn.](#) 68

[Chương mười lăm..](#) 71

[Chương mười sáu.](#) 73

[Chương mười bảy.](#) 75

[Chương mười tám..](#) 78

[Chương mười chín.](#) 82

[Chương hai mươi](#) 85

[Chương hai mươi mốt](#) 88

[Chương hai mươi hai](#) 91

[Chương hai mươi ba.](#) 94

[Chương hai mươi tư.](#) 96

[Chương hai mươi lăm..](#) 98

[Chương hai mươi sáu.](#) 100

[Chương hai mươi bảy.](#) 104

[Chương hai mươi tám..](#) 107

[Chương hai mươi chín.](#) 110

[Chương ba mươi](#) 114

[Chương ba mươi mốt](#) 117

[Chương ba mươi hai](#) 125

[Chương ba mươi ba.](#) 126

[Chương ba mươi tư.](#) 128

[Chương ba mươi lăm..](#) 132

[Chương ba mươi sáu.](#) 135

HOW TO BE POPULAR

Nổi tiếng: tính từ. Được biết đến rộng rãi hoặc được đánh giá cao; được rất nhiều người yêu mến; được ngưỡng nhìn, săn đón, được khát khao bắt chuyện, thu hút sự chú ý trên mọi hành lang lớp học. Sự nổi tiếng.

Ai mà chẳng muốn. Vì sao á? Vì nổi tiếng đồng nghĩa với được yêu thích. Mà được yêu thích thì còn gì oách hơn.

Tuy nhiên, một sự thật phũ phàng là chẳng ai trong chúng ta cũng nổi tiếng.

Những người nổi tiếng ắt phải có điểm gì đó chung khiến họ luôn là tâm điểm của mọi cuộc nói chuyện. Hẳn rồi, tất cả họ đều:

Có một tác phong thân thiện với nụ cười chói lòa trên môi.

Luôn năng nổ và muốn giúp đỡ những người khác.

Hào hứng với tất cả sự kiện đang diễn ra tại chỗ làm, hay trường học.

Bắt mắt. Thật bắt mắt. Xinh đẹp, tươi giòn tươi giòn!

Rất hiếm người sinh ra đã nổi tiếng. Đa số họ đều phải nhọc công tu

luyện các đức tính số một nói trên để trở nên thật nổi...

... và bạn cũng có thể đấy, bằng cách tuân theo những chỉ dẫn trong cuốn sách này.

Chương một

ĐẾM NGƯỢC: CÒN 2 NGÀY, VẪN TIẾP TỤC ĐẾM

THỨ BẢY, 26 THÁNG 8, 7 GIỜ TỐI

Với kiểu nhìn chòng chọc của người phụ nữ vào tấm thẻ nhân viên gắn trước ngực mình, mình biết ngay là bà ta chuẩn bị thốt ra một cái gì đấy.

“Steph Landry”, bà ta chậm rãi nói trong lúc rút ví ra, “Xem nào, cái tên này nghe quen quen, ở đâu ấy nhỉ?”

“Ôi thế ạ, cháu không biết nữa” – mình tâng lờ sang chuyện khác. Vì xin thề là cả đời mình chưa từng nhìn thấy mặt cái bà này một lần nào. Tuy nhiên mình đã nảy ra khá nhiều ý tưởng hay ho về việc bà ta nghe được tên mình ở đâu đó.

“A! Biết rồi”, rồi bà ta búng tay cái đánh “rắc” một phát rồi chĩa thẳng vào mặt mình: “Cháu là thành viên đội bóng đá nữ của trường Trung học Bloomville đúng không?”

“Dạ không, không phải đâu ạ” – mình đáp

“Không phải cháu từng tham dự cuộc thi Nữ hoàng nhan sắc quận Greene vừa rồi à?”

Với cái từ rút ra dè dặt, ắt hẳn bà ấy biết mình đã lại nhầm một lần nữa. Dĩ nhiên mình không hề có mái tóc kiểu “nữ hoàng”. Thực tế là tóc mình ngắn, không dài; nâu, không vàng hoe; lượn sóng, không thẳng tưng. Mình càng không có cơ hội để dính dáng đến hai từ “nữ hoàng” – mình chẳng cao lăm, và nếu mình không chịu tập luyện thường xuyên, vòng 3 của mình sẽ nở rộ đến mức khó kiểm soát.

Tất nhiên mình vẫn hài lòng với những gì trời ban cho. Nhưng không đời nào mình xuất hiện trong chương trình America’s Next Top Model, thậm chí một cuộc thi nhan sắc của địa phương cũng chẳng bao giờ.

“Dạ không ạ” – mình nhẫn nại trả lời.

Mình bắt đầu muốn thoát khỏi cái bà này, không hề muốn kéo dài câu chuyện một tí nào.

Thế nhưng bà ta vẫn tiếp tục bắn súng vào mặt hồ yên ả.

“Ôi chúa ơi! Rõ ràng là bác đã nghe thấy cái tên này ở đâu rồi nhỉ?”, bà ấy nói và đưa cho mình thẻ tín dụng để trả mớ đồ vừa mua. “Cháu chắc là tên của cháu không xuất hiện trên báo đấy chứ?”

“Vâng, cháu chắc luôn” – mình cười, đáp. Lại còn thế nữa, xuất hiện trên báo? Là như nào? Từ trước đến giờ mình chưa bao giờ được nhắc trên bất kì loại giấy tờ nào ngoại trừ tờ giấy

khai sinh. Vì sao á? Vì mình chẳng có một tẹo tài năng gì, không giỏi âm nhạc, thể thao hay bất kì thứ năng khiếu nào.

Và mặc dù được xếp vào khá nhiều lớp Nâng Cao trong trường, mình cũng chẳng phải học sinh ưu tú hay gì gì. Đơn giản là nếu bạn sinh ra ở quận Greene này và biết rằng nước chanh Joy được dùng trong nước rửa bát chứ không phải nước giải khát là bạn đã được xếp vào các lớp Nâng Cao rồi.

Thật bất ngờ vì khá nhiều người ở quận Greene nhầm lẫn trong chuyện này. Ý mình là vụ nước chanh Joy ấy. Theo như lời bố của Jason nhận xét là như vậy. Bác ấy đang là một bác sĩ tại bệnh viện Bloomville.

“cũng có thể”, mình vừa nói vừa quẹt xoành xoạch thẻ tín dụng “bởi vì bố mẹ cháu là chủ cửa hàng này ạ”.

Nghe chẳng phải là một lý do hợp lý cho lắm. Nhưng Courthouse Square Books là cửa hàng sách tư nhân duy nhất ở Bloomville này. Nếu như bạn không nhắc tới Tiệm Sách Người Lớn và Hướng Dẫn Giới Tính của Giáo sư Sawyer.

“Không! Vẫn không phải” – người phụ nữ kêu lên, hai tay ôm lấy đầu xem chừng khổ sở vô cùng.

Mình có thể hiểu được sự căng thẳng, bức tức của bà ấy. Giống với việc mình và Lauren đã từng là bạn của nhau cho đến tận cuối lớp 5, một tình bạn căng thẳng mà mình chẳng muốn nghĩ tới. Thật khó để chơi thân với một cô bạn nổi tiếng nhất trường, lúc nào cũng có một lịch “hoạt động xã hội” kín đặc. Nhưng dù sao cũng đủ thân để cậu ấy sang nhà mình chơi (ừm, một lần duy nhất. Và cậu ấy chẳng được vui vẻ gì cho lắm. Mình đã giận bố đến phát khóc vì nướng một mẻ bánh mật ong hạt điều quá lửa, đến nổi bốc lên đầy nhà một thứ mùi oai oai như mùi tất thối) và mình cũng sang nhà cậu ấy chơi (chỉ một lần duy nhất ... và cũng chẳng ra sao. Hôm ấy mẹ Lauren vắng nhà vì bác ấy bận đi làm móng. Bố cậu ấy đập cửa phòng Lauren ầm ầm phàn nàn rằng trò chơi Hải quân Barbie của hai đứa chúng mình quá ồn. Bác ấy nói chưa bao giờ nghe thấy tên trò “Hải quân Barbie”, thay vì đó gợi ý cho chúng mình nên chơi trò “Những cô y tá câm lặng”).

“À thì...” mình ngập ngừng nói với vị khách hàng đang trần trở, “có khi, cháu mang một cái tên tương đối phổ biến”.

Đúng rồi, tại sao không?! Lauren chính là người đã khơi mào mẫu câu “Đừng có mà Steph như thế!” để trả thù mình.

Thật khó tưởng tượng mức độ lan tỏa của trào lưu này. Đến mức bây giờ ở trường, bất cứ ai làm điều gì đó vụng về một chút, lập tức mọi người đều bật ra câu cửa miệng “ Steph chưa kìa!”, “quá Steph”. “Cực kỳ Steph”, hoặc phổ biến nhất là “Đừng có mà Steph như thế!”

Và chính mình là Steph mà mọi người đang nói đến.

Rất dễ thương.

“Có khi thế thật”, người phụ nữ ngập ngừng nói, “Trời ơi, bác sẽ dẫn vất hết đêm nay mất. Rõ ràng bác biết cháu mà”.

Thẻ tín dụng của bà ấy đã được chấp nhận. Mình xé tờ hóa đơn cho bà ấy kí vào và bắt đầu gói ghém đồ cho bà. Có khi bà ấy biết tờ mình là vì tên tuổi của ông ngoại mình. Sao không? Ông là một trong những quý ông giàu có và được nhắc đến nhiều nhất ở miền Nam Indianam kể từ khi ông bán vài mảnh đất theo đề xuất của dự án I-69 (nối liền Mexico và Canada bằng một con đường cao tốc hanh lang xuyên qua Indiana, cùng nhiều bang khác) để xây dựng khu siêu thị Sav-Mart khổng lồ (mới khai trương cuối tuần trước).

Đồng nghĩa với việc tên tuổi ông xuất hiện trên báo chí là khá nhiều. Và dư luận càng xôn xao hơn khi ông mạnh dạn bỏ cả núi tiền vào việc xây dựng đài thiên văn to vật vờ tặng địa phương.

Bởi vì mỗi thị trấn nhỏ ở Indiana đều cần một đài thiên văn.

Mỉa mai vô cùng.

Và mẹ mình cũng chẳng nói chuyện với ông kể từ đó. Lý do bởi siêu thị Sav-Mart xuất hiện với vô số hàng hóa rẻ sẽ là nguy cơ khiến nhiều cửa hàng trong khu vực lao đao, trong đó có cả tiệm sách Courthouse Square Boooks này.

Nhưng mình tin là mọi người không thể biết mình là cháu của ông. Vì họ của ông cũng chẳng trùng với họ của mình. Ông đã rất khổ sở với cái bí danh Emile Kazoulis từ khi mới sinh ra... Mọi thứ ông đều rất ổn, ngoại trừ vấn đề này.

Mình nghĩ sẽ có lúc phải đối mặt với mọi vấn đề thôi. Cũng giống như đối mặt với việc mình đánh đổ cả một cốc Super Big Gulp to bự vào chiếc váy denim D&G trắng bóc của Lauren. Mặc dù bố đã dùng tới hàng tá Shout – nước tẩy loại 1 để tẩy sạch vết bẩn nhưng cuối cùng vẫn phải đền cho Lauren 1 cái váy mới. Và tên tuổi của mình chính thức dính chặt trong cái kí ức của mọi người.

Dính chặt theo kiểu như nhuộm chứ chẳng đẹp dễ gì.

“Ồ, được rồi, cảm ơn cháu” – người phụ nữ gói ghém đồ đạc, túi sách và quay lưng đi.

Cuối cùng thì cô ấy cũng đã chịu về, nhẹ cả người.

Nhưng hóa ra cảm giác nhẹ nhõm đó chẳng được bao lâu. Vì chỉ ngay 1 giây sau đó, tiếng chuông cửa reo lên, và Lauren Moffat – ngúng nguẩy trong chiếc váy Lilly Pulitzer cộc cộn, chính là cái mình đã thử hôm nọ ở cửa hàng nhưng không thể mua vì giá của nó tương đương với 25 giờ làm việc đằng sau quầy tính tiền của cửa hàng sách Courthouse Square Boooks này. Cô nàng bước vào, đóng đưa trên tay một hộp kem sữa chua Tasti D-Lite của cửa hàng

Penguin, cất giọng: “Mẹ, mẹ có thể nhanh hơn một chút không? Con chờ mẹ đến lác cả mắt rồi đây này!”

Ngay lúc ấy mình nhận ra người phụ nữ mình vừa nói chuyện là ai.

Sao cũng được. Có phải lúc nào mình cũng để ý chủ của mỗi tấm thẻ tín dụng là ai đâu! Chưa kể có đến hàng trăm người mang họ Moffat ở Bloomville này.

“Ôi Lauren, con yêu, con đây rồi,” cô Moffat âu yếm nhìn con gái. “Cái tên Steph Landry nghe có quen không con? Mẹ đã nghe đâu đó, sao mẹ không nhớ ra được nhỉ?”

“Ừm, có thể con bé đó chính là người đã xối cả 1 cốc nước ngọt lên chiếc váy D&G trắng mới tinh của con trước mặt mọi người hồi học lớp 6” – Lauren khịt mũi trả lời.

Cậu ta không bao giờ tha thứ cho mình về chuyện ấy. Mà chẳng ai có thể tha thứ luôn í!

Bà Moffat phi một cái nhìn tàn bạo nhất trên đời về phía mình, có cảm giác như mọi sách báo giấy tờ xung quanh mình sắp bùng cháy sau ánh nhìn này.

“Ôi, Lauren, con gái yêu của mẹ...” – bà Moffat lúng túng nhìn con.

Đây cũng là lúc Lauren nhận ra mình đang đứng tro thổ địa đằng sau quầy tính tiền.

“Ôi, mẹ”, cậu ấy cười đầy hiềm khích, đẩy mạnh cánh cửa bước ra ngoài và quẳng lại 1 cái tát vô hình vào giữa mặt mình, “Đừng có mà Steph thế chứ!”

Cùng bắt đầu xác định mức độ “tỏa sáng” hoặc “tối tăm” của bạn

Khi bạn bước đi ở hành lang lớp học, có bao nhiêu người nhìn theo bạn? Dưới 5 người là ko ổn.

Họ có biết bạn là ai ko? Nếu có, họ cư xử với bạn như thế nào?

Họ có những biểu hiện thô lỗ trước mặt hoặc sau lưng bạn không?

Họ có bao giờ lờ bạn đi?

Bạn có hay được mời đến tham gia các hoạt động, tiệc tùng, sự kiện xã hội hay nhân 1 dịp đặc biệt gì đó ko?

Chỉ cần kiểm tra hành vi cư xử của bạn bè, những người xung quanh, bạn sẽ biết được mức độ nổi tiếng của mình: đang được quý mến, hay chỉ bình thường như cân đường hộp sữa, tệ hơn là chẳng ai đoái hoài

Nếu bạn thuộc về 2 vế sau, đã đến lúc phải thay đổi thôi.

Chương hai

VẪN CÒN HAI NGÀY, TIẾP TỤC ĐẾN. THỨ BẢY, 26 THÁNG 8, 8:25 TỐI

Đây là kiểu chào mới của Jason dành cho mình: “Yo! Đầu Điên ơi!!!!”.

Rất ngứa tai.

Đáng tiếc là cậu ấy chẳng chịu tiếp thu khi mình phàn nàn về cái tên gọi mới lố bịch này.

“Từ tối đến giờ có phi vụ nào hấp dẫn ko hả Đầu Điên?” – Jason gào lên! Cậu ấy và Becca “trôi” vào cửa hàng sau một tiếng kể từ lúc hai mẹ con nhà Moffat bỏ đi. Chính xác là chỉ có Becca “trôi nhẹ” đúng nghĩa. Còn Jaso thì chồm chồm lên như một con vượn. Cậu ta nhảy sầm lên máy tính tiền, rút một gói sô-cô-la Lindt bày sẵn trên giá kệo bánh, ăn ngấu nghiến tưởng chừng như nuốt cả vỏ.

Jason không hề quan tâm đến việc làm mình phát điên.

“Này người vượn, cậu ăn cái bánh này và nợ tớ 69 cent” – mình cảnh cáo.

Cậu ta rút 1 đô-la nhàu nát từ túi quần, kéo lê trên mặt bàn và để nó thông thọt trước mặt mình. “Cứ tự nhiên giữ tiền thôi”, Jason nháy mắt.

Và cậu ta nhanh tay rút thêm một gói Lindt nữa ném cho Becca.

Becca còn đang ngơ ngác thì tự nhiên 1 gói sô-cô-la từ trên trời rơi xuống. Cậu ta chưa kịp định thần là phải bắt lấy nó. Và thế là cả gói kệo đập bộp vào vai Becca, rơi tung tóe ra sàn, lăn lóc chui vào gầm.

Cảnh tiếp theo là Becca phải bò trên những tấm thảm in hình chữ cái, mò mẫm nhặt những viên sô-cô-la bé xíu. Cô nàng không ngớt kêu la: “Này, có 1 tỉ tấn bụi ở dưới này! Cậu không bao giờ nghĩ đến việc sử dụng máy hút bụi à?”

“Giờ thì cậu nợ mình 38 cent nữa”, mình gào vào mặt Jason.

“Quá bình thường”, câu cửa miệng của cậu ấy. Này, đến mấy giờ thì cậu đóng cửa cái tiệm bánh này?”

Và cậu ấy luôn hỏi câu này, trong khi biết khá rõ câu trả lời là gì.

“Nhà mình đóng cửa lúc 9 giờ. Cậu luôn biết là 9 giờ đóng cửa. Tối nào cũng thế! Từ khi mới khai trương đã như thế! Nghĩa là trước khi chúng ta ra đời ở đây đã đóng cửa lúc 9 giờ! NHỚ CHƯA? 9 GIỜ!”

“Ôi xời, tùy tâm cậu, Đầu Đen”.

Và cậu ấy lại tiện tay thó thêm 1 gói Lindt nữa.

Jason có 1 năng khiếu, đó là ăn bao nhiêu cũng không béo. Mình mới chỉ ăn thử 2 gói Lindt 1 ngày và kết quả là đến cuối tháng khi xỏ vào chiếc quần Jeans, mình có thể cảm nhận được từng đường chỉ bực “bùn bựt” ở mông. Trong khi ấy, Jason có thể ăn 20 gói mỗi ngày mà vẫn nhẹ nhõm tung tăng trong chiếc quần Levi’s ống côn.

Mình cho rằng đây là “chuyện của bạn trai chúng nó”. À, tức là chuyện dậy thì đấy. Jason và mình có chiều cao và cân nặng xấp xỉ nhau suốt hồi cấp 1, cấp 2, thậm chí đến tận đầu cấp 3. Cậu ấy có thể đánh bại mình trong bất kì môn thể thao nào có liên quan đến ném bóng, trong khi mình lại hạ gục Jason ở môn vật chân.

Và mùa hè năm ngoái, cậu ấy cùng gia đình đi du lịch châu Âu để chiêm ngưỡng tận mắt tất cả địa điểm được nhắc tới trong cuốn sách yêu thích của bà nội cậu ấy – Mật mã Da Vinci. Khi quay trở lại, Jason bỗng dưng cao thêm 15cm. Và cũng, ừm... hot hơn.

Không phải Mark Finley không còn hot nữa, ý mình là Mark luôn là chàng trai hot nhất trường trung học Bloomville. Nhưng, thật vô cùng khó nghĩ khi nhận ra bạn thân của mình, và lại còn là bạn – con – trai, trở nên hot hơn từng ngày.

Đặc biệt là khi cậu ấy đang cố gắng tăng cân để tương xứng với chiều cao của mình (Thế nữa chứ! Một cơ thể hoàn hảo sắp xuất hiện).

Lĩnh vực duy nhất mình còn có thể đánh bại cậu ấy lúc này là môn vật chân. Mình nghĩ lý do duy nhất giúp mình chiến thắng vẻ vang ở môn vật chân là vì nằm sõng soài trên sàn cùng 1 cô gái khiến Jason chết lạng như bị điện giật.

Nhưng cũng phải thú thật, kể từ khi cậu ấy quay trở về từ châu Âu, ý tưởng nằm cạnh Jason trên 1 bãi cỏ cùng ngược nhìn bầu trời sao lung linh lấp lánh với mình cũng chẳng khác nào bị điện giật tung người.

Tuy nhiên, từng ấy vẫn chưa đủ để mình đổ rầm. Không nên để những cảm xúc riêng tư gặm nhấm 1 tình bạn tốt và hoàn hảo. Mình thường tự trấn chỉnh những suy nghĩ về Jason.

“Thôi ngay cái việc gọi mình là Đầu Đen đi”, mình hần học nói với Jason.

“Nhưng cái tên ấy rất hợp” – Mắt Jason tròn xoe, làm như ngơ ngác vô tội.

“Hợp cái bọp! Cậu có thích ăn bọp không mà dám...” Mình chưa nói dứt lời thì Becca ngóc đầu lên từ gầm tủ bụi bặm “Ô, mình thích cái tên Đầu Đen”, và gỡ tiếp vài viên kẹo bụi bặm còn dính trên mái tóc vàng hoe.

“Vậy thì chúc mừng cậu! Cậu đã trúng giải thưởng độc đắc, một nickname ‘Đầu Đen’ kể từ giờ phút này trở đi. Nó là tên của cậu!” – mình gầm gừ.

Jason thích thú lên tiếng phân giải: “Thứ lỗi cho mình, nhưng không phải ai trong số chúng ta cũng có đầu óc đủ hâm để làm Đầu Tiên”.

“Này nếu cậu làm vỡ tấm kính này,” mình cảnh cáo Jason vì cậu ấy đang ngồi vắt vẻo trên quầy tính tiền, tung tẩy chân trước 1 tấm kính lớn, “Mình sẽ bắt cậu mang tất cả đồng búp bê này về nhà.”

Dưới tấm kính là khoảng 30 con búp bê Madame Alexander. Đám búp bê này được làm dựa trên các nhân vật hư cấu trong các câu chuyện, ví dụ như Marmee và Jo trong ‘Những người đàn bà nhỏ bé’, hay Heidi trong ‘Heidi’.

Cần phải chú thích thêm ý tưởng nhét đồng búp bê vào tủ kính là của mình. Mình đã phát hiện ra cứ mỗi tuần lại có 1 con búp bê mất tích khỏi cửa hàng. “Những người sưu tập” lại càng phấn khích hơn khi đó là búp bê Madame Alexander. Họ bước vào cửa hàng với những chiếc túi to kèn, ngụy trang bằng 1 chú mèo mắt tròn xoe đang thò đầu ra khỏi túi. Nhưng ai biết đâu được họ sẽ ra khỏi cửa hàng với 1 vài chú búp bê trong túi đó mà chẳng phải trả 1 xu nào.

Jason thì sợ búp bê điên lên, sợ hơn cả ma quỷ. Cậu ấy kể rằng đôi khi còn mơ thấy bị 1 đàn búp bê truy sát với những ngón tay bằng nhựa bé xíu và hàng vạn đôi mắt xanh lét to cô, không chớp.

Và thế là cậu ấy thôi không đóng đưa chân ngay lập tức.

“Ôi Chúa ơi, mẹ không nhận ra là đã muộn đến thế này rồi!” – mẹ mình bước ra khỏi phòng làm việc, đi theo tiếng gọi của dạ dày. Mình thật sự tin rằng bố mẹ mình xứng đáng nhận giải thưởng quốc gia về việc sinh đẻ em bé. Đứa em trai - hoặc em gái sắp tới đây sẽ là đứa con thứ 6 trong vòng 16 năm. Khi em bé này chào đời, nhà mình sẽ là gia đình đông đúc nhất trong thị trấn. Nhà Grupp với 8 đứa con cũng chỉ là muỗi.

Tuy nhiên, mình nghĩ là một vài em bé ở nhà Grupp đã bị Hiệp hội bảo trợ trẻ em mang về nuôi sau khi họ phát hiện ra ông bố nhà Grupp thường xuyên pha nước chanh cho bọn trẻ với nước rửa bát Joy. Mình đã bảo là cái vùng này rất nhiều người nhảm mà!

“Chào bác Landry” – Jason và Becca đồng thanh chào mẹ mình.

“Ồ, chào Jason, chào cả Becca” – đây là 1 kiểu chào rất đặc trưng của mẹ mình. Chào ai đấy và “chào cả” ai đấy nữa! Mẹ rất ưa thích mẫu chào này. Sau đó mẹ tặng cho các bạn mình 1 tràng cười cực kì sôi nổi. Tất nhiên là chỉ khi không có ông ngoại của mình xuất hiện xung quanh. Mẹ tiếp tục sôi nổi hơn: “Mấy đứa định có kế hoạch gì cho ngày thứ 7 rảnh rang cuối cùng trước khi quay lại trường học chưa? Có nhà cô cậu nào mở tiệccccccc không?”

Đây là thế giới tuyệt đẹp và siêu “ảo” mà mẹ mình đang sống trong đó. Ở cái thế giới ấy, mình và các bạn luôn được mời đến dự các bữa tiệccccccc Chào mừng quay trở lại trường học. Đó là bởi vì mẹ chưa bao giờ nghe đến “vụ án” nước ngọt Super Big Gulp. Mà thực ra lúc đó mẹ

CỨNG CỐ MẶT tại đây mà. Ngay từ đầu là lỗi của mẹ khiến “vụ án” tày trời này xảy ra. Sau khi cảm thấy day dứt vì xiết những vòng tay của mình hơi bị chặt, mẹ đã đền bù cho mình cả cốc Super Big Gulp to khủng bố để nhâm nhi trên xe lúc quay về trường Bloomville Junior High. Thử hỏi cha mẹ nào mà để con mang **CẢ MỘT CỐC** Super Big Gulp đến trường cơ chứ?

Còn có nhiều bằng chứng nữa cho thấy đôi lúc mẹ mình chẳng ý thức được những việc mẹ đang làm. Điển hình nhất là lần mẹ đưa chúng mình đến tham dự 1 hội chợ triển lãm sách ở New York. Và trong suốt 2 ngày cuối tuần đó không ngày nào bố mẹ không bị lạc, hoặc hiên ngang đứng trước mũi xe ô tô với hi vọng chúng sẽ dừng lại. Vì nếu ở Bloomville, ô tô sẽ dừng lại nếu bạn đứng trước mũi chúng.

Còn ở thành phố New York thì... chẳng bao giờ.

Nếu chỉ có mình và bố mẹ đi lạc thôi thì không thành vấn đề lắm. Nhưng đằng này còn có cả cậu em trai Pete – mới – có – 5 tuổi của mình, cô em gái Catie đang tập đi, nhóc Robbie lúc đó vừa mới đẻ (Sara còn chưa chào đời). Tức là không chỉ có mình và bố mẹ, còn rất nhiều trẻ em vô tội dính dáng vào phi vụ lạc đường này.

Và khi đó mình mới có 7 tuổi.

Sự nhận thức ấy càng rõ rệt hơn khi mình bước vào tuổi dậy thì và phải nghe nhuengx lời như thế này từ bố mẹ: “Con yêu, bố mẹ chưa bao giờ phải làm phụ huynh của một cô bé tuổi teen. Bố mẹ không biết làm như thế nào cho phải. Nhưng bố mẹ sẽ cố gắng làm tốt nhất!” Đây rõ ràng không phải những gì bạn muốn nghe từ cha mẹ mình trong bất cứ trường hợp nào. Bạn muốn cha mẹ mình phải là những người cực kì quả quyết, chắc chắn, giúp bạn quyết định mọi vấn đề và biết rõ mình cần phải làm gì.

Bố mẹ mình thì... không hoàn toàn như vậy

Tệ nhất là mùa Hè khi mình từ lớp 6 lên lớp 7, bố mẹ cho mình tham gia Trại Hè nữ sinh. Mình đã khóc lóc van xin được ở nhà và làm việc tại cửa hàng. Lí do bởi mình không phải 1 người hâm mộ thiên nhiên đến mức lao vào rừng nửa đêm để hiến máu cho bọn muỗi hoang dại, hay bầu bạn với đàn ruồi, muỗi con to bằng củ khoai tây.

Tệ hại hơn, mình còn biết được Lauren Moffat là 1 trong những người ở cùng lều. Khi mình tỏ ra hết sức bình tĩnh và nghiêm túc nói với người phụ trách Trại Hè rằng chuyện này không thể được, bởi Lauren ghét mình như xúc đất đổ đi, tất cả là “nhờ” vụ án “Super Big Gulp”, thì cô ấy chỉ mỉm cười và nói: “Ồ, cứ để xem thế nào đã nhé!”. Và mẹ mình thì **ĐI XIN LỖI** cô ấy, nói rằng mình gặp rất nhiều vấn đề trong chuyện kết bạn!

“Chúng tôi sẽ giúp cháu thay đổi” – cô phụ trách mắt long lanh nói với mẹ mình (mắt cũng đang long lanh không kém). Và mình được nhét vào cùng lều với Lauren.

Hai ngày sau đó mình hầu như không được ăn một cái gì cả và không được đi tắm một lần nào. Cứ mỗi lần mình định mon men đến nhà tắm là Lauren hoặc tay sai của cậu ấy (to như

một cái máy cày) lại chặn ngay ở cửa toilet ngoài trời, rít lên như răn kêu: “Này, đừng có hòng giở trò Steph ra ở đây!”.

Đến lúc đó thì mình được cô quản lý chuyển đến ở cùng lều với những thành viên bị đối xử không ra gì khác. Mình đã có 1 quãng thời gian cũng không đến nỗi nào.

Đây là mình còn chưa kể đến việc mẹ mình cũng mơ màng không kém trong chuyện làm ăn: mẹ chẳng biết gì nhiều về việc bảo quản sách hay tính toán tiền nong... chính cái công việc mà mẹ đang phải làm. Cũng giống như bố mình vẫn luôn mơ mộng rằng có 1 thị trường bạn đọc khổng lồ đang phát cuồng lên vì bộ tiểu thuyết chưa phát hành của ông. Bộ tiểu thuyết nói về 1 Huấn luyện viên bóng rổ của trường trung học Indiana có biệt tài giải quyết các vụ trọng án.

Thế nên mình rất ít khi tâm sự những chuyện quá riêng tư với bố mẹ, ngoại trừ những điều không – thể – không – biết.

“Dạ không có tiệc tùng gì hết đâu bác Landry ơi” – Jason liền thoảng trả lời. Mình đã từng dạy cậu ấy cách cư xử sao cho đẹp lòng bố mẹ mình nhất. Bà nội của Jason kết hôn với ông ngoại mình, nên Jason phải gọi mẹ mình là bác. Mình nghĩ thế. “Chắc chúng cháu chỉ đi lòng vòng ở Main Street thôi ạ” – Jason cười toe toét.

“Chắc chúng cháu chỉ đi lòng vòng ở Main Street thôi ạ” – cậu ấy nói như thể đây là chuyện rất bình thường ấy! Mà sự thật là không bình thường chút nào. Bởi vì Jason là người đầu tiên trong đám có một chiếc xe hơi riêng. Jason đã tích góp tiền cả mùa hè để mua chiếc 1974 BMW 2002ti của người quản gia nhà bà cậu ấy. Và đây sẽ là thứ Bảy đầu tiên cậu ấy chính thức cho xe đi lượn.

Và đây cũng là thứ Bảy đầu tiên mình, Jason và Becca phá bỏ lệ nằm dài trên bãi cỏ đồi The Hill để ngắm sao, hay ngồi phệt ở dọc Bức Tường bên ngoài cửa hàng Penguin, nơi những người – không – có – xe – riêng trong thị trấn thường tụ tập vào tối thứ Bảy, lác mắt ngắm lũ con nhà giàu (cái đám lúc nào cũng được tặng xe hơi riêng vào sinh nhật thứ 16 chứ không phải iBooks như đa số bạn mình) giậm dụt trên đường Main Street – con đường xinh xắn trải dài Bloomville.

Đường Main Street bắt đầu từ công viên Bloomville Creek Park – nơi đài thiên văn của ông ngoại sắp sửa xây xong, chạy thẳng qua một loạt cửa hàng mới xây mà nhiều người cho rằng sẽ đánh xập những cửa hàng quần áo cũ kỹ tại thị trấn (cũng giống với việc mẹ mình nghĩ siêu thị Super Sav-Mart với quầy sách giảm giá cực đại của họ sẽ khiến tiệm sách nhà mình đóng cửa), và kéo dài tới tận tòa án. Tòa án thị trấn là một tòa nhà lớn được xây bằng đá vôi, với mái vòm to ụych màu trắng. Một chiếc chong chóng gió hình thù tương tự một chú cá được dính trên đỉnh. Chẳng ai hiểu tại sao người ta lại chọn hình con cá trong khi đây là vùng giữa đất liền, không tiếp giáp với bất cứ một bờ biển nào. Thật chả hiểu. Và đến đây mọi người sẽ lại quay đầu trở lại công viên Bloomville Creek Park để đi dạo thêm một vòng nữa.

“Ôi”, trông mẹ thất vọng kinh khủng. Sao lại thất vọng chứ nhỉ? Ngày cuối cùng của kì nghỉ Hè được khép lại bằng một màn lượn vòng vèo trên đường chính của thị trấn! Mẹ không thể

hiếu được cảm giác ấy bay bổng hơn rất nhiều so với chỉ ngồi đực mặt ra nhìn thiên hạ lả lướt.

Mình biết, ý tưởng tuyệt nhất của mẹ phải là nhét tất cả chúng mình vào một căn phòng, xem phim Law and Order. Với một âu lớn toàn bánh kẹo và đồ ngọt.

“Bao giờ mới xong đây hả, Đầu Điên?” Jason hỏi mình. Mình mới vừa mở máy tính tiền ra và bắt đầu kiểm tra lại các hóa đơn trong ngày. Mình biết nếu số tiền mình thu được năm nay không bằng hoặc không nhiều hơn so với đúng ngày này năm ngoái, mẹ mình sẽ cực kì suy sụp.

“Mình ước gì có người tặng cho mình một cái biệt danh thật phong độ” – Becca gợi ý, kèm theo một tiếng thở dài.

“Xin lỗi Bex”, Jason cao ngạo. “ Cậu không có đủ những đặc điểm cá nhân nổi trội, như kiểu một cái cằm khổng lồ, hay 2 con mắt thật xa nhau để khớp với 2 biệt danh còn lại của tớ là Khóa Cằm hay Mắt Viên Gạch. Trong khi chỉ có Đầu Điên ở đây... nhìn cậu ấy mà xem này.”

Sáu mươi bảy, sáu mươi tám, sáu mươi chín, bảy mươi tròn.

“Ít nhất mình vẫn còn có thể đi ép tóc thẳng ra được”, mình thủng thẳng. “cái ấy còn dễ làm hơn là đập mũi và làm lại, thưa ngài Mỏ Khoằm”.

“Stephanie”, mẹ bỗng nước mắt lưng tròng, mẹ trở nên rất dễ xúc động mỗi khi mình trêu chọc chiếc mũi dài của Jason.

“Không sao đâu ạ, bác Landry”, Jason đổi sang một giọng điệu thương tâm chưa từng thấy: “Mình biết mình gớm guốc mà!”

Mình liếc nhìn cậu ấy, sự thật là còn lâu Jason mới gớm guốc. Mình đem vừa đếm xong vòng ra phía sau và đem khóa lại trong két sắt của mẹ. Mình không nói với mẹ rằng số tiền năm nay thu được ít hơn năm ngoái 100 đô-la. May mắn hơn, mẹ quá bàng hoàng vì mình bình phẩm cái mũi của Jason nên chẳng hỏi han gì. Như thế mẹ không nghe thấy cậu ấy gọi mình là Đầu Điên ấy. À mà mẹ còn thấy đấy là “dễ thương” cơ mà!

Mẹ chưa bao giờ gặp Mark Finley, nên tất nhiên mẹ không thể biết được dễ thương thực sự là như thế nào.

Trong lúc vòng ra phía sau, mình thấy ông Huff, một vị khách quen của cửa hàng vừa mới bước vào. Cứ đến cuối tuần là ông ý phải giám sát đàn con của mình. Ba đưa trẻ nhà Huff lập tức tót vào trong khu thiếu nhi của cửa hàng, nơi các vị phụ huynh có thể yên tâm để lũ trẻ chơi đùa trong khi đi chọn sách.

“Ê các em”, mình nói với đám trẻ con đang có nguy cơ phá tung chỗ này lên, “cửa hàng của chị sắp đóng cửa mất rồi, mai nhé!”

Lũ trẻ bắt đầu mè nheo. Chắc hẳn ở nhà chúng không được bố mua cho nhiều đồ chơi đẹp như ở đây.

Ông Huff ngược lên, đẩy về bối rồi và ngơ ngàng: “Đã đến giờ đóng cửa thật rồi hả cháu?”, ông luống cuống giờ đồng hồ lên xem làm xô lệch cả một chồng sách. “Ôi, xem này, muộn thế này rồi...”

“Bố lại Steph Landry rồi bố ơi” – cậu bé Kevin Huff 8 tuổi vừa nói vừa cười khanh khách.

Mình chỉ biết đứng trân ra đấy nhìn thẳng nhóc, trong khi nó liếc nhìn và nghiêng răng kèn kẹt. Rõ ràng cậu nhóc không hề biết mình vừa nói gì. Hay vừa nói trước mặt ai.

Mà thôi, cũng chẳng sao. Vì bây giờ mình đã có Cuốn Sách.

Và Cuốn Sách sẽ cứu vớt lấy mình.

Nếu bạn không được nhiều người ngưỡng mộ, điều quan trọng là cần tìm hiểu xem lý do tại sao

Tất nhiên có một vài lí do hiển nhiên:

Bạn có bị “nặng” mùi cơ thể hay không?

Mụn thì sao?

Một là bạn quá béo, hai là bạn quá gầy.

Bạn có phải là “chàng hề của lớp học” không?

Tất cả những nguyên nhân trên đều có thể giải quyết ngon ơ bằng các sản phẩm làm đẹp, liệu pháp ăn kiêng, tập luyện hay điều khiển bản thân.

Nhưng nếu bạn trả lời “không” cho đa số những câu trên, trường hợp của bạn còn nguy kịch hơn.

Bạn không được công chúng yêu mến là do chính bạn tự tạo ra.

Giả sử bạn không may gây ra một chuyện gì đó tệ hại, một chuyện khiến bạn không được yêu mến nữa. Bạn sẽ làm gì? Bạn có biết cách làm mọi chuyện lắng xuống không?

Chương ba

Vẫn Đếm Ngược, Còn 2 Ngày, và Tiếp Tục Đếm.

Thứ Bảy, 26 Tháng 8, 10:20 Tối

Bản thân mình cũng không thể lý giải tại sao không đem chuyện này kể cho Jason và Becca nghe. Về Cuốn Sách ý mà. Cũng chẳng phải vì xấu hổ hay mặc cảm tội lỗi gì cả.

Đây đâu phải là đồ ăn cắp ăn trộm. Có xin xỏ đằng hoàng từ bà nội của Jason đấy chứ. Mình tình cờ phát hiện ra Cuốn Sách trong một cái hộp cũ kỹ trên tầng gác mái nhà Hollenbach, hôm sang đó giúp Jason dọn dẹp làm phòng ngủ mới (chẳng hiểu sao cậu ấy tự dưng nổi hứng đòi ở riêng như vậy, trong khi cả nhà có mỗi một đứa con trai. Phòng ốc dưới nhà thì đủ huề, ở còn không hết. Nhưng quả tội, so với việc ngồi bóc từng tấm poster xe đua trên tường phòng ngủ cũ thì việc biến tầng gác mái thành phòng ngủ mới còn nhanh hơn nhiều)

Nói chính xác hơn là mình không hề rút Cuốn Sách ra khỏi hộp và hỏi xin bà Kitty – bà Hollenbach, bà nội của Jason. Bà bắt tội mình phải gọi bà bằng tên, để khỏi nhầm lẫn với “bà Hollenbach” con dâu – cô Judy, mẹ của Jason khác. Thay vào đó mình đã xin nguyên CẢ HỘP, kèm theo vài bộ quần áo cũ và mấy quyển tiểu thuyết lãng mạn nhão nhọt từ những năm 1980. Không ngờ bà Kitty cũng sành điệu gớm!

Bà chỉ ghé mắt nhìn vào cái hộp chừng một giây rồi phẩy tay nói: “Ồ, tất nhiên rồi, cháu cứ lấy đi. Nhưng ta e là cháu sẽ chẳng làm gì được với mấy món đồ cũ kĩ đó đâu”.

Giá mà bà biết được...

Còn về phần Jason và Becca, sẽ không có chuyện mình kể cho họ nghe về Cuốn Sách đâu. Vì sao á?

Họ sẽ cười mình thối mũi chứ sao.

Mà nếu như vậy thì mình chỉ còn nước lên rừng mà ở thôi, làm sao chịu nổi sự sỉ nhục đó! Sau “vụ án” với Lauren Moffat, mình đã bị người đời cười nhạo suốt 5 năm trời còn chưa đủ hay sao? Thêm cú này nữa chắc không còn góc nổi đầu lên nhìn mặt ai nữa mất.

Lại nói về chuyện lượn phố Main Street với Jason: nhạt hơn một bát nước lã! Thà ngồi một chỗ, đực mặt ngăm thiên hạ qua lại còn thú vị hơn nhiều.

Ấy vậy mà cả mùa hè vừa rồi mình lúc nào cũng chỉ ngong ngóng đến ngày được ngắm nhìn cảnh quan phố Main Street từ bên trong, chứ không phải từ bên ngoài, xe ô tô cơ đấy. Trong khi thực tế thà cứ ngồi yên ở chỗ Bức Tường ngắm người qua lại còn hay hơn gấp tỉ lần. Từ chỗ đó bạn có thể quan sát cảnh Darlene Staggs chải chuốt, ông ọo đứng chờ bạn trai tới đón.

Từ chỗ Bức Tường, bạn có thể nghe rõ tiếng Bebe Johnson hát ông ổng theo bài của Ashlee Simpson trên radio.

Từ chỗ Bức Tường, bạn có thể thấy Mark Finley đang với tay chỉnh gương chiếu hậu để chỉnh trang lại đầu tóc.

Trong cái ghế sau của xe nhà Jason làm sao bạn có thể quan sát những câu chuyện hay hóm

như vậy?

Mình buộc phải ngồi ở ghế sau vì Becca bị say xe nếu ngồi đằng sau. Do đó mình gần như không thấy được gì ngoài hai cái đầu to tướng của Becca và Jason che trước mặt.

“Whoa, nhìn kìa... Alyssa Krueger vừa nhảy từ con SUV của Shane Mullen sang con Jeep của Craig Wright ngay giữa phố kìa” – Jason ồ lên. Tất nhiên là mình không kịp nhìn thấy gì cả.

“Ớ thế chị ta có bị rách quần không thế?” – mình háo hức hỏi.

Nhưng cả Jason và Becca đều không thể chắc chắn vụ rách quần đó có xảy ra không.

Nếu ở chỗ Bức Tường, có lẽ mình đã có thể chứng kiến toàn bộ sự vụ một cách tường tận.

Mình hiểu Jason đang rất phấn khích với cái xe mới nhưng cậu ấy cũng hơi quá phấn khích thì phải. Hễ thấy chiếc BMW nào trên đường, y như rằng anh chàng thực hành ngay cái gọi là Nguyên – tắc – BMW, tức là nhường đường cho bất cứ con xe BMW nào cắt ngay trước mặt – nhất là dòng xe Series 7, hay BMW Vua hoặc quả mui trần 645Ci. Thật ngớ ngẩn hết sức! Bởi vì... đó chính là loại xe mà Lauren Moffat lái (bố cậu ta chẳng gì cũng sở hữu cả một chi nhánh của BMW mà).

“Thật không phải chứ? Đừng nói với mình là cậu nhường đường cho cô ta nhé” – mình rú lên khi thấy Jason, lại một lần nữa, nhường đường cho một đứa con gái tóc vàng lái chiếc mui trần màu đỏ chót ngay trước mũi – “Nói mau! Đó không phải là Lauren Moffat đúng không?”

“Đó là Nguyên - tắc – BMW rất cơ bản, Đầu Điên ạ” – Jason nhún vai nói – “Mình biết làm sao giờ? Khi mà cậu ấy lái một con xe siêu hạng như vậy, mình buộc phải nhường thôi. Đạo lý đơn giản như thế mà cậu cũng không hiểu à?”

Đôi khi mình thấy Jason đúng là đứa quái gở nhất quận Greene này. Còn điên hơn cả mình. Hay Becca – người phần lớn thời gian chỉ quanh quẩn ở trang trại, hầu như không tiếp xúc với ai cùng lứa tuổi, ngoại trừ ở trường nơi không ai ngoài mình chịu nói chuyện với cậu ấy. Tất cả chỉ vì Becca lúc nào cũng ăn mặc “kín cổng cao tường” và có một thói quen chẳng giống ai từ hồi lớp 5: ngày nào cũng ngủ gục trong lớp. Trong khi mọi người ra sức đánh thức cậu ấy dậy thì mình chỉ thấy tay nói: “Kệ cậu ấy đi! Cậu ấy cần chớp mắt một lát!”.

Ban đầu mình cứ đinh ninh Becca bị như vậy là do sống trong một gia đình không hạnh phúc nhưng hóa ra lý do rất đơn giản: hàng ngày cô nàng phải dậy từ 4 giờ sáng để bắt cho kịp chuyến xe buýt tới trường, vì trang trại nhà nàng rất xa trung tâm.

Phải cho tới cuối năm ngoái cái thói quen ngủ-thông-giờ của cô nàng mới được giải quyết, khi chính phủ mua lại trang trại nhà Becca để mở đường cao tốc Liên Bang xuyên qua đó.

Giờ thì Becca có thể ngủ tới 7 giờ nên không còn tình trạng ngủ gục trong lớp như mọi khi nữa. Dù rằng mấy môn Sức Khỏe thì rất đáng để ngủ đến đêm luôn!

Có vẻ như hai con người này chính là 2 đứa bạn thân nhất nhất đời của mình. Không phải mình không cảm thấy may mắn khi có họ làm bạn (trừ Jason, nhất là với cái cách cư xử gần dở đạo gần đây của cậu ta). Bởi vì mỗi khi ba đứa bên nhau thế nào cũng có trò vui và cười đùa hả hê. Chưa kể những buổi chiều tà tà dạo chơi trên đồi, nằm ngắm bầu trời dần ngả sang màu hồng, rồi màu tím và cuối cùng là màu xanh thẫm, khi những ngôi sao lần lượt xuất hiện điểm xuyết trên nền trời cao vợi vợi... Những lúc như vậy bọn mình thường noi về những việc sẽ làm, hoặc nêu có những vì sao băng rơi lả tả về phía chúng mình (Becca: Xin chúa tha thứ cho mọi tội lỗi. Jason: Gọi điện vĩnh biệt người thân. Mình:chạy khẩn chương).

Nhưng xét cho cùng thì Becca và Jason vẫn không được coi là người bình thường.

Ví dụ cái đĩa nhạc mà bọn mình đang nghe trong xe ô tô của Jason: tổng hợp những bài hát đỉnh nhất thập niên 1970, chỉ vì xe của cậu ấy có từ thời đó nên bọn mình phải nghe nhạc sao cho phù hợp với hoàn cảnh. Tối nay bọn mình “phải” đi nghe tuyển tập những bài hát tiêu biểu của năm 1977 – năm yêu thích của Jason: bài “God save the Queen” (Chúa phù hộ Nữ Hoàng) của nhóm Sex Pistol và album nhạc phim Chiến tranh giữa các vì sao: Tia hi vọng mới.

Thử hỏi nghĩ gì khi một toán bạn trẻ lái ô tô dạo phố trong nền nhạc chiến tranh vũ trụ với người ngoài Trái Đất?! Đỡ đi!

Khi Jason dừng xe đợi đèn xanh trước cửa hàng bán đồ nghệ thuật, mình chợt thấy Mark Finley cũng đồng thời tắt xe vào góc phố Elm và Main Street và nhấn còi.

Đột nhiên tim mình, cũng như mỗi lần nhìn thấy bóng dáng Mark Finley, đập thành thịch như muốn vỡ tung lồng ngực.

Ngay lập tức Lauren, đang ở trong con xe mui trần đậu ngay phía trước bọn mình, nhấn còi inh ỏi và chồm ra vẫy tay thật lực. Không phải với tội mình, tất nhiên rồi. Mà là với Mark.

Ngồi ghế sau thế này khó mà quan sát được hành động tiếp theo của Mark, nhất là khi Jason làm mấy động tác khiếm nhã với Mark, từ phía sau vô lăng. Bởi chẳng ai dại gì đi làm việc đó trước mặt một tiền vệ bóng đá nổi tiếng của trường, nếu còn muốn sống sót tới ngày khai giảng vào lớp 11 sắp tới.

“Steph, nhìn kia!” – Jason gọi – “Bạn trai cậu!”

...khiến Becca bụm miệng cười đến nghiêng cả chiếc ghế. Mặc dù mình đã thấy Becca cố gắng nhịn hết sức để không làm mình buồn.

“Mà này, cậu ta đã thấy kiểu tóc mới chẳng-giống-ai của cậu chưa?” - Jason ngoái lại hỏi – “Cá là ngay khi nhìn thấy, cậu ấy sẽ quên ngay cô nàng Moffat Bé Nhỏ kia và bay thẳng tót bên cạnh Ụ Đất này, ha ha ha...”

Mình chẳng thèm đáp trả. Rõ ràng Jason chẳng biết bản thân mình đang nói gì! Chuyện cậu ấy vừa nói chắc chắn sẽ xảy ra. Một ngày nào đó Mark Finley sẽ nhận ra cậu ấy và mình thuộc

về nhau. Dứt khoát là như vậy!!! Hết phim!

Cái vụ lái xe lòng vòng quanh phố Main Street ngắm cảnh thật chán chường vô bờ bến. Không phải chỉ với mình. Sau khi lái tới vòng thứ 3 thì đến cả Jason cũng bắt đầu thấy oái: “Chán quá đi thôi. Ai muốn uống cà phê không?”

Mình thấy không khát lắm nhưng mình rất hiểu tâm trạng hiện giờ của Jason. Lái xe đi lên đi xuống một con phố mà bạn thuộc nằm lòng từng góc ngách, nhìn ngắm những con người mà bạn đã quá quen mặt cũng đang miệt mài lái xe, quả thực là việc chán chường từng thấy!!!

Điểm hay ho của quán Cà Phê Phin là nếu bạn chiếm được một ghế trên lầu ngoài ban công, bạn vẫn có thể quan sát được những gì đang diễn ra trên phố Main Street, bởi vì quán được tọa lạc ngay giữa phố. Đối diện với nó chính là Bức Tường, tụ điểm yêu thích của tụi mình vào mỗi cuối tuần.

Cũng may hôm nay tụi mình kiếm được một bàn ngoài ban công. Mình còn chưa kịp ngồi ấm chỗ đã bị Jason huých cho một cái đầu gối, ra dấu chỉ về phía rào chắn: “Ken và Barbie, hướng 2 giờ”.

Mình nhìn xuống đường và thấy Lauren Moffat cùng người bạn đời Mark Finley đang sóng bước đi về phía cái máy ATM ngoài trời ngay phía dưới chỗ bọn mình ngồi. Đến giờ mình vẫn không thể hiểu nổi sao một thiên sứ giáng trần như Mark lại có thể giao du với 1 quỷ sa – tăng đội lốt thiếu nữ như Lauren. Mark là người không ai có thể không quý mến (trừ Jason, người luôn coi thường tất cả mọi người, trừ cậu bạn thân Stuckey – mà trần đời mình chưa từng gặp ai tệ hại hơn thế; Becca và mình – khi không cãi nhau). Hàng năm Mark luôn được mọi người tín nhiệm bầu làm lớp trưởng vì đức tính tốt bụng và đáng mến của mình. Trong khi Lauren thì...

Có thể nói thế này: Mark có lẽ chỉ thích Lauren vì vẻ bề ngoài mà thôi. Theo lẽ thường hai con người xinh đẹp – Mark không chỉ tốt bụng mà còn đẹp trai ngang Brad Pitt – cần phải ở bên nhau. Mình đoán thế. Kể cả khi một trong 2 người đội lốt quỷ Sa-tăng.

Mark vòng tay ôm lấy vai Lauren, các ngón tay của cô nàng đan chặt lấy tay Mark. Hai người họ đang trơ tráo tâm tình với nhau giữa thanh thiên bạch nhật, mà không hề biết rằng đâu đó quanh đấy có những người không hề muốn chứng kiến màn ôm hôn đo tẹo nào. Mặc dù có lẽ chỉ mình mình thấy nóng mặt với cảnh đó, chẳng khác nào một thanh sắt nung đỏ xuyên thẳng vào tim. Trước giờ Becca và Jason vốn vẫn luôn dị ứng với mấy chuyện hôn hít tí tẹo ngoài đường xá thế này, đơn giản vì họ thấy... ghê ghê.

“Eo” – Becca quay ngoắt đi, nhìn sang hướng khác.

“Mình bị mù rồi!” – Jason thốt lên – “hai đứa kia làm hỏng hết mắt mình rồi!”

Chỉ có mình ngẩn cổ ngó ra ngoài ban công để quan sát cho rõ. Nhưng họ đã đi vào phía trong mái hiên để rút tiền, tất cả những gì mình có thể thấy là mấy sợi tóc lơ thơ của Lauren.

“Có cần phải thế không?” – Jason cau có, hếch môi – “Công khai hôn hít nhau giữa đường! Hai đứa ấy tưởng chỉ có chúng nó hẹn hò thôi đấy, còn bọn mình thì không đấy!”

“Chắc chẳng phải cố tình đâu” – Becca nói – “Đúng thật là trông chẳng hay ho gì, nhưng mình nghĩ họ làm thế là vì không kiềm chế được thôi”.

“Mình thì lại nghĩ ngược lại. Hai đứa ấy cố tình trình diễn để mấy bọn mình ghen tị vì chẳng có ai. Trường học đâu phải là nơi để tìm bạn tâm giao hẹn hò. Đúng là hai đứa dở hơi”.

“Ờ hay, thế thì tìm bạn tâm giao trong trường thì có làm sao?” – Becca cự nự - “Biết đâu những năm tháng học cấp 3 này là cơ hội duy nhất của cậu để tìm kiếm nửa kia của mình ý chứ. Nếu bỏ lỡ cơ hội này, chỉ vì nghĩ rằng trường học không phải là nơi để tìm bạn tâm giao, không chừng suốt cuộc đời này cậu sẽ không bao giờ tìm được nửa đích thực của mình. Suốt quãng đời còn lại, cậu sẽ mòn mỏi còm cõi như một đám mây cô độc giữa bầu trời thênh thang.”

“Khiếp quá đi!!! Ai bảo cậu mỗi người CHỈ CÓ duy nhất 1 người bạn tâm giao” – Jason cãi – “Chúng mình còn gặp ổi người. Ừ thì có thể cậu sẽ gặp được một người bạn tri kỷ trong trường cấp 3! Nhưng vẫn còn đầy bạn tâm giao nữa đang chờ đợi cậu. Chắc chắn cậu sẽ gặp được người khác, khi thời cơ đến. Như thế sẽ thuận tiện hơn.”

“Có bạn tâm giao khi còn đang học cấp 3 thì có gì bất tiện nào?” – Becca quắc lại.

“Xem nào...” – Jason lấy tay gãi gãi cằm ra chiều suy nghĩ – “Khi ấy cậu vẫn đang sống cùng bố mẹ. Thử hỏi 2 người sẽ đi đâu khi muốn trò chuyện tâm tình riêng với nhau?”

“Trong ô tô chứ ở đâu” – Becca nói ngay không cần suy nghĩ.

“Dĩm à? Sợ cậu quá!” – Jason phẩy tay cười nhạo – “Như thế còn gì là lãng mạn nữa chứ? Dẹp dẹp!”.

“Vậy ý cậu là bọn mình không nên hẹn hò khi còn đang học trung học?” – Becca vẫn quyết không nhường bước – “Chỉ vì không có gì lãng mạn khi hai người thủ thỉ tâm tình trong ô tô?”

“Cũng không hẳn. Hai người vẫn có thể hẹn hò, đi chơi, đi xem phim... Nhưng đừng có yêu nhau là được”.

“Hả???” – Becca giật nảy mình, chồm lên khỏi ghế - “Không bao giờ á??”

“Miễn không phải với bạn học. Thế giờ giả sử chia tay nhau thì làm thế nào? Ngày nào cũng chường mặt ra nhìn thấy nhau thì có chán không? Rồi sẽ chẳng ra gì đâu. Trường học đã đủ hỗn loạn lắm rồi...!” – Jason thủng thẳng đáp.

“À thế tức là cậu...” – Becca kết luận – “cậu không có ý định hẹn hò với 1 ai – cũng chưa bao giờ thích ai – trong trường mình? Không ai hết?” – một câu hỏi rất đắt.

“Chính xác” – Jason gật đầu - “Và cũng sẽ không bao giờ”, và một cái kết cũng đắt không kém.

Trông mặt Becca thiếu ra, rõ ràng là cô nàng không hề tin một lời nào của Jason. Nhưng mình thì tin, bởi chính mình đã trải qua chuyện đó. Chẳng phải hồi năm lớp 5, 2 đứa mình được xếp ngồi cạnh nhau và không ngày nào Jason không quay sang chòng ghẹo và cấu chí mình... cho tới khi mình không thể chịu nổi nữa. Mình đã về nhà hỏi ý kiến ông xem nên xử lý vụ đó thế nào – mình nên đáp trả bằng vũ lực hay âm thầm đi mách với cô giáo – và được ông khuyên như sau: “Stephanie, khi con trai trêu ghẹo con gái, đó là vì họ có tình cảm với cô gái đó”.

Nhưng khi mình – một cách ngu ngốc, mà giờ tới khi lớn mới nhận ra được điều đó – nhắc lại nguyên xi lời ông nói cho Jason nghe (khi cậu ấy giả vờ bơi bắn lên ghế của mình) thì cậu ấy đã nổi giận và không thèm nói chuyện với mình cho đến hết năm học đó: Không chơi trò G.I. Joe giải cứu Barbie hay trò đua xe đạp hoặc trò vật chân sau mỗi buổi học. Thay vào đó Jason quay sang kết bạn với Stuckey ngốc nghếch, bỏ lại mình không còn cách nào khác ngoài làm bạn với Nàng Công Chúa ngủ trong rừng (tức Becca).

Tình hình không hề được cải thiện cho tới tận đầu năm lớp 6, sau sự cố Super Big Gulp với Lauren, khi mà chiến dịch khủng bố chống lại mình của cô ta lên tới đỉnh điểm. Jason không thể không thấy thương hại và tội nghiệp cho mình – luôn phải ngồi thu lu một góc ở căng tin ăn trưa một mình. Sau vụ đó Jason bắt đầu quay lại ngồi ăn trưa với mình.

Jason không hề tin vào mấy chuyện tình cảm trong trường một tẹo nào.

“Bởi vì nếu không,” – Jason tiếp tục – “cậu sẽ hành xử giống như 2 đứa dầm ở dưới kia kia. À nói tới mới nhớ, Đầu Đen, cậu đang làm cái trò gì thế?”

“Không có gì” – mình quay ngoắt ra nhìn Jason như không có chuyện gì xảy ra. Mặc dù chỉ mới 1 giây trước đó, 2 tay còn đang xé và rắc điên cuồng mấy gói đường qua ban công.

“Không hề í! Trông như cậu đang đổ cả túi đường xuống đầu Lauren Moffat” – Jason nhú mày.

“Suyttttt” – mình vội giơ ngón tay trở lên ra hiệu – “Mình đang tạo tuyết mà. Dành riêng tặng Lauren” – vừa nói mình vừa tiếp tục với thêm mấy túi đường trên bàn – “Chúc Giáng sinh vui vẻ”.

Jason phì cười làm mình phải lao tới bịt miệng cậu ta lại, trong khi Becca nhào ra tiếp tế đường cho mình “tạo tuyết”.

“Cậu đừng có cười” – mình thì thầm vào tai Jason – “Cậu sẽ phá hỏng giây phút tuyệt vời này của họ” – trong khi tay vẫn tiếp tục rắc đường qua ban công – “Merry Christmas! Chúc mọi người có một buổi tối an lành!”

“Á!” – Lauren Moffat hét lên – “Cái gì th... Eo! Cái gì trên tóc em thế này?”

Ngay lập tức 3 đứa tụi mình thụp ngay xuống gầm bàn, phòng trường hợp Lauren phát hiện ra và nhìn lên. Từ khe ban công mình có thể nhìn thấy rõ cô ta nhưng Lauren thì không. Cô nàng vẫn đang lúi húi rũ sạch đám đường trên tóc. Becca và Jason lồm cồm bên cạnh mình, 2 tay phải bụm chặt lấy mồm để không phì cười.

“Em yêu, sao thế?” – Mark đi ra, đút cái ví dày cộm vào túi sau.

“Có cái gì đó – cát hay cái gì đó – trên tóc em” – Lauren vẫn loay hoay rũ tóc, mặc dù thấy rõ là cô nàng không hề muốn làm hỏng mái tóc được duỗi thẳng đơ kia chút nào.

Mark cúi sát vào và xem tóc cho Lauren: “Anh thấy bình thường mà”. Bọn mình ở trên khoái trá cười sằng sặc.

“Ừm” – Lauren điệu dàng hất tóc ra đằng sau – “Có khi chẳng có gì cả! Đi thôi anh”.

Sau khi xe của 2 người đi khuất hẳn phía góc phố bọn mình mới trời lên khỏi gầm bàn và bò lăn bò càng ra cười với nhau.

“Ôi chúa ơi, cậu có nhìn thấy khuôn mặt của cô ta không” – Becca ồm ồm bắt trước lại động tác của Lauren – “có gì đó trên tóc em!”

“Thông minh lắm, Đầu Điên ạ!” – Jason vẫn đang lau nước mắt vì cười quá nhiều – “trò hay nhất trong năm đấy!”

Nhưng thực ra không phải như vậy. Ít ra là với mình. Cậu ý chẳng hiểu gì cả.

“Mấy em vẫn gọi món như mọi khi chứ?” – chị Kristen hỏi. Chị ý ra lau dọn lại bàn cho tụi mình, sau khi thấy đường rơi vãi đầy trên mặt bàn.

Thường thì mỗi khi chị Kristen phụ trách phục vụ bàn tụi mình là y như rằng Jason sẽ làm rơi khăn ăn hoặc cái gì đó và phải lom khom cúi xuống nhặt. Rất ôi! Cũng phải thôi, bởi vì cậu ấy thích chị Kristen như mình thích Mark: trong mắt Jason, Mark là người hoàn hảo! Có lẽ vậy. Mình đâu phải là gì của cậu ấy mà phán xét? Chị Kristen là người Thụy Điển, chị ý vừa học vừa làm mà vẫn có thể tự trang trải học phí nhờ vào tiền boa ở quán cà phê này. Đó là một trong hàng trăm lý do khiến cho ông bạn Jason của mình bỗng trở thành thi sĩ với không dưới chục bài thơ văn xuôi xuống dòng.

Cá nhân mình nghĩ chị Kristen là người tốt nhưng chưa đủ tốt với một người như Jason. Tất nhiên mình chẳng dại gì nói điều đó với CẬU ẤY. Gần đây mình phát hiện ra vùng da ở khuỷu tay chị ý rất khô, cần phải bôi ít kem dưỡng da vào đó.

Vậy mà tối nay vì một lý do nào đó, Jason không hề để mắt tới chị Kristen. Cậu ý còn mãi mê thảo luận với bọn mình về sáng thứ 2 tới (chứ không việc mình tính sẽ làm thay đổi cấp bậc xã hội ở trường trung học Bloomville thế nào – à, Jason và Becca vẫn chưa biết vụ đó), mấy

giờ xuất phát từ nhà, vì giờ Jason đã có xe ô tô... Chấm hết chuỗi ngày chạy thực mạng từ nhà ra đến bến xe buýt để tới trường, từ nay bọn mình có thể ung dung ở nhà cho tới tận 8 giờ. Đúng 8 giờ 10 phút, ba đứa sẽ có mặt ở trường, kíp lúc tiếng chuông đầu tiên rung lên.

“Cậu có tưởng tượng nổi khuôn mặt của bọn họ khi thấy chúng mình bước ra từ trong xe không?” – Becca mơ màng hỏi.

“Nhất là khi thấy bọn mình nghe Andy Gibb nữa chứ” – mình để thêm.

“Nhóm hạng A chắc sẽ ưn thịt mình mất” – Jason lè lưỡi.

“Nhóm hạng A là cái gì?” – Kristen đột nhiên chen ngang.

Becca vói tay đổ thêm ít đường vào ly decaf của mình vừa dừng đỉnh giải thích: “À, đó là nhóm những người nổi tiếng”. Becca có vấn đề về cân nặng do quãng thời gian sống ở trang trại, mọi sự di chuyển đều phải dùng tới ô tô, không có nơi nào đủ gần để mà đi bộ. Hiện giờ gia đình cậu ấy đã chuyển ra thành phố nhưng bố mẹ cậu ấy vẫn giữ thói quen đưa đón con đi khắp nơi... để khoe con Cadillac mới cóng vừa mua được bằng tiền đền bù giải phóng mặt bằng.

Chị Kristen nghệt mặt ra thắc mắc: “Ơ thế bọn em không nổi tiếng à?” khiến cả 3 đứa mình chỉ biết nhìn nhau cười khinh khích. Việc bọn mình không thuộc đám người nổi tiếng hoàn toàn có thể đem ra nói oang oang ở quán Cà Phê Phin này bởi vì ngoại trừ 3 đứa mình thì không còn ai khác ở trường trung học Bloomville lui tới đây. Cos lẽ bởi vì họ không thích cách bài trí theo hơi hướng híp-py ở Cà Phê Phin, nơi thường xuyên có các cuộc đối thơ, đọc lá trà trong các cốc nhựa khổng lồ...

Hơn nữa không có nhiều teen ở quận Greene thích uống cà phê (thậm chí có khi chỉ nửa cà phê, nửa sữa cùng rất nhiều đường, giống như mình). Họ thường thích Blizzerds ở quán Penguin hơn (nghe nói phải đọc lái đi như vậy để không bị hãng Dairy Quên kiện vì tội ăn cắp bản quyền).

“Nhưng các em cũng dễ thương cơ mà” – chị Kristen nói tiếp khi bọn mình thôi nhìn nhau cười – “Sao lại thế được. Không phải những người nổi tiếng nhất trường em là những người đáng mến nhất hay sao? Bởi vì ở trường chị là vậy, hồi ở Thụy Điển”.

Từ khi sinh ra tới giờ mình chưa bao giờ nghe thấy lời phân trần nào hay ho đến vậy: Không phải những người nổi tiếng nhất trường em là những người đáng mến nhất hay sao? Thụy Điển hẳn là thiên đường cho đám teen bị ruồng bỏ như bọn mình. Bởi vì cái vùng đất Bắc Mỹ khắc nghiệt này, nổi tiếng không đi liền với tử tế. Trừ khi bạn là Mark Finley, tất nhiên rồi.

“Thôi mà, đừng khiêm tốn thế chứ. Bọn em đang đùa chị đúng không” – chị Kristen mỉm cười – “Ở trường, 3 đứa bọn em hẳn rất nổi tiếng. Chị biết mà.”

Đến mức đó Jason phải hỏi: “Khoan... khoan... vậy tức là chị chưa bao giờ nghe thấy từ

Steph Landry đúng không?”

Kristen nháy mắt với mình: “Nhưng đó là em còn gì. Em rất nổi tiếng đúng không, Steph?”

Vậy đây Kristen có lẽ là người duy nhất ở cái quận Greene này không biết câu chuyện về mình.

Cũng may mình có Jason ở bên cạnh để thuật lại sự việc cho chị ý.

Liệu bạn có thể sửa chữa lại sai lầm đã khiến cho bạn không nổi tiếng?

ĐƯỢC CHỨ! Tất nhiên rồi!

Bước đầu tiên của con đường vươn tới sự nổi tiếng là phải thẳng thắn thừa nhận một vài điểm trong tính cách của bạn, tủ quần áo của bạn, thậm chí là cả “vẻ bề ngoài” của bạn cần phải chỉnh trang lại.

Không có ai hoàn hảo, và đa số ai cũng từng có cái phốt khiến chúng ta mất đi cơ hội hòa nhập với đám đông nổi tiếng.

Chỉ khi dám đối mặt với sự thật này, chúng ta mới có thể bắt đầu học Làm thế nào để Nổi Tiếng.

Chương bốn

Đếm ngược: còn một ngày, vẫn tiếp tục đếm

Chủ nhật, 27 tháng 8, 12:15 đêm

Đáng ra mình phải nên ghét cậu ấy. Nhưng mình lại không. Thật khó có thể ghét một người có thân hình hoàn hảo đến như vậy, khi không mặc áo sơ mi.

Không thể tin được mình lại có ý nghĩ như vậy. Không thể tin được mình đang ngồi đây, LÀM chuyện này, trong khi đã thề là sẽ không tái diễn. Lần nào nữa.

Nhưng nói gì thì nói, đây cũng là lỗi của cậu ý, vì không chịu hạ rèm đây chứ.

Vấn đề là, chúng ta phải làm sao khi biết mười mươi rằng việc mình đang làm là không đúng nhưng không thể dừng lại?

Trừ việc mình hoàn toàn có thể ngừng nếu quyết tâm. Nhưng, ừm... mình không hề muốn. Hiển nhiên rồi

Xét cho cùng thì đây có thể gọi là một sự nghiên cứu. Về con trai. Sở thích ngắm JASON-thay-quần-áo chỉ đơn thuần mang tính khoa học. Mình đã phải đổi 60 cái giấy bọc kẹo cao su hình Bazzooka Joe cộng với 4.95 đôla phí vận chuyển để lấy cái ống nhòm này năm 11 tuổi đấy. Dù sao cũng phải có ai đó làm nhiệm vụ quan sát bọn con trai trong trạng thái tự nhiên và nghiên cứu xem thói quen khi ở nhà của họ là gì, nhất là khi không mặc quần áo.

Tất nhiên là mình luôn cảm thấy tội lỗi với việc làm của mình. Lại còn dùng ống nhòm nữa chứ.

Nhưng vẫn chưa đủ tội lỗi để dừng lại.

Công bằng mà nói thì cậu ta cũng đáng bị như vậy- đặc biệt là tối nay, sau khi đem chuyện Super Big Gulp bô bô kể cho chị Kirsten nghe. Chuyện đó thì liên quan gì tới chị ý!

Sau đó cậu ấy còn tỉnh bơ rủ bọn mình đi ngắm sao trên đồi nữa chứ. Làm như mình còn tâm trí để đi ngắm sao với kẻ đã bán đứng mình với một người xa lạ chưa hay biết gì về câu chuyện Steph Landry.

Mà mình cũng không mang theo tấm bạt để trải. Sẽ không có chuyện mình chịu nằm thẳng cẳng ra trên cỏ, để rồi bị ăn tươi nuốt sống bởi đám côn trùng, chỉ vì muốn ngắm vài ngôi sao băng. Đó cũng là lí do tại sao ông ngoại xây đài thiên văn!

Vì thế... mặc cảm tội lỗi ư? Không nhiều lắm! Rõ ràng là không đủ nhiều để đi thú tội về điều đó.

Nhất là khi cho dù có đi thú tội với Cha Chuck thì chắc chắn Cha cũng sẽ mách lại với mẹ mình- dám chắc đấy. Và rồi mẹ sẽ kể cho bà Kitty nghe. Bà Kitty sẽ đem nói lại với bác sĩ Hollenbach và bác ý thì không bao giờ giấu giếm Jason điều gì (hoặc ít ra thì bác ý sẽ bảo Jason hạ rèm xuống). Kết quả là mình sẽ không còn được nhìn thấy cậu ý nữa. Khi không mặc áo sơ mi ý.

Và mình sẽ cảm thấy thiếu vắng một cái gì đó.

Mà cũng chẳng ai có thể lên án về những gì mình đang làm, bởi vì bọn con trai vẫn thường làm như vậy với con gái từ hàng trăm, có khi hàng ngàn năm nay rồi. Từ khi sinh ra cửa sổ và con người đứng ở đó để thay đồ- ý mình là

Chỉ những người không kéo rèm-thì đã có những người khác nhìn vào những ô cửa sổ đó.

Đã đến lúc đám con gái tụi mình trả đũa.

Chỉ có điều mình không ngờ đến “sự trả thù ngọt ngào” của Jason. Không hiểu hồi ở Châu Âu cậu ấy đã ăn gì mà sao khi trở về trông hot đến như vậy! trước khi đi còn chưa thấy cơ bắp gì mà nay về người trông chẳng khác gì siêu mẫu.

Hay trước đó đã có sẵn rồi nhưng chỉ là mình không để ý?

Đạo đó có bao giờ nhìn thấy Jason trong bộ dạng không mặc áo đầu. Chỉ từ khi cậu ấy chuyển lên ở trên tầng áp mái-tình cờ lại có cửa sổ nhìn thẳng sang cửa sổ phòng tắm trên tầng nhà mình-mình mới phát hiện ra là mình có thể nhìn thấy cậu ấy.

Mọi người trong nhà mình thì chỉ thắc mắc tại sao đạo gần đây mình hay ở trong nhà tắm lâu thế. Cậu em Pete của mình đang đập cửa nhà tắm ầm ầm: “Chị đang làm gì trong đó thế? Cả tiếng rồi đấy có biết không?”

Sai lầm lớn nhất của mình chính là đi mở cửa thò mặt ra: “Muốn gì? Sao vẫn chưa đi ngủ hả?”

“Thì mắc tè chứ sao” – Pete xô mình sang một bên lao thẳng vào trong, thản nhiên “làm việc”.

“Cái thằng này!” – mình vội quay mặt đi. Không hiểu ở nhà Lauren Moffat có phải chung cảnh chia sẻ toa-lét với bốn-sấp tới đây là năm-đứa em trai như mình không nhỉ.

“Em đã nói là trường hợp khẩn cấp mà” – Pete quay sang hục hặc – “Mà chị lén lút làm cái gì trong phòng tối om thế này?”

“Đâu có” – mặc dù là trong phòng tắm không hề có điện. Mình hoàn toàn quan sát nhờ vào ánh trăng bên ngoài.

“Có mà” – Pete vớ tay xả nước – “Chị thật quái lạ chị ạ, chị biết không, Steph”.

“Hâm quá, đi ngủ đi”.

“Không biết ai hâm” – nói rồi Pete ngúng nguẩy đi về phòng.

Hú hồn, nó không phát hiện ra cái ống nhòm.

Có lẽ mình nên thông cảm với Pete khi có một cô chị “tai tiếng” Steph Landry này. Hẳn nó đã phải chịu đựng nhiều bất công và nghe nhiều lời chê cười của mọi người.

Cũng may Pete chấp nhận mấy tro chọc ghẹo, chế giễu, bắt nạt... ở trường khá tốt.

Chứ mình đã từng chứng kiến nhiều ca tệ hơn nhiều. Ví dụ như Justine Yeager, cô bạn cùng trường mình năm ngoái. Có thể nói Justine là một thiên tài thực sự - điểm trung bình của cậu ấy luôn đứng vào hàng tuyệt đối, kể cả điểm SATs ở phần bài luận. Nhưng kĩ năng giao tiếp xã hội của Justine chỉ dừng lại ở con số 0. Cậu ấy thuộc dạng thông minh về khoản SÁCH VỎ chứ không thông minh về khoản CON NGƯỜI. Như thế còn tệ hơn cả chuyện vô tình hất cả một ly Super Big Gulp to đùng vào người cô gái nổi tiếng nhất trường. Không ai ngồi cùng Justine trong các bữa trưa, kể cả nhóm hạng B, bởi mọi câu chuyện của cậu ý chỉ xoay quanh việc cậu ấy thông minh tài giỏi hơn mọi người như thế nào.

Vì thế mỗi khi có chuyện gì không hay xảy ra – như là bây giờ, buổi tối thứ Bảy cuối cùng của kì nghỉ hè, thay vì hẹn hò, dự tiệc hay đi dạo quanh hồ hoặc làm gì đó, mình lại đang chết gí ở cái toa-lét này, nhòm trộm cậu bạn thân nhất thay đồ chuẩn bị đi ngủ - mình sẽ nghĩ tới thảm cảnh của Justine Yeager và sẽ cảm thấy yêu đời hơn khi được là chính mình. Phương pháp này cực kì hữu dụng.

Lần nào cũng thế.

Ít ra là không chỉ có mình mình. Không hẹn hò, dự tiệc hay đi dạo quanh hồ, Jason cũng đang ở nhà.

Trông cực kì quyến rũ và hấp dẫn.

OK, mình đúng là bệnh rồi. CỰC BỆNH LUÔN! Ngày mai tại lễ ban thánh thể mình sẽ xin Chúa tha tội. Bởi vì mình không thể nói với Cha Chuck. Mấy cái chuyện này hoàn toàn có thể vượt cấp mà! Không cần phải qua trung gian làm gì cho vất vả. Chính ông ngoại thường khuyên mình như thế.

Trừ chuyên ông không hề biết chuyện mình thường xuyên ngắm trộm cái người sẽ trở thành anh em gì gì đấy của mình, sau khi ông kết hôn với bà của Jason.

Nhưng, kệ, chuyện đâu còn có đó. Từ từ rồi tính!

Bí quyết của sự nổi tiếng?

Điều gì khiến cho một số người luôn được yêu mến còn số khác thì không?

Người nổi tiếng:

*Luôn mỉm cười với tất cả mọi người.

*Đặc biệt quan tâm đến người khác và luôn chú ý lắng nghe những gì họ nói.

*Luôn ghi nhớ một điều: Là con người ai cũng yêu thích và trân trọng cái tên của mình. Người nổi tiếng luôn gọi người khác bằng tên và thường xuyên làm điều đó.

*Là người biết lắng nghe, luôn khuyến khích người khác bộc bạch, tâm sự về bản thân.

*Khiên cho người đối diện cảm thấy được tôn trọng – và làm điều đó một cách chân thành. Họ luôn hướng mọi câu chuyện xoay quanh BẠN, chứ không phải bản thân mình!

ĐẾM NGƯỢC:CÒN 1 NGÀY, VẪN TIẾP TỤC ĐẾM

CHỦ NHẬT, 27 THÁNG 8, BUỔI TRƯA

Sau lễ Mi-xa, mình tớ gặp ông ở đài thiên văn, trong khi mọi người uống cà phê và ăn bánh ngọt dưới tầng hầm của nhà thờ. Mình phải từ bỏ ngay món khoái khẩu là bánh rán và bánh ngọt, hoặc không thì mình không thể ních nổi vào bộ đồng phục năm tới. Chỉ 1 cái bánh ngọt thôi mình sẽ phải đạp xe quanh thành phố trong vòng 1 giờ để tiêu bớt lượng mỡ dư thừa. Thật không đáng mà! Trừ khi đó là bánh rán nóng hổi hiệu Krispy Kreme..

Ông nói mình thừa hưởng điều này từ vợ trước của ông, bà ngoại mình. Không biết ông nói có đúng không nữa, bởi bà đã mất vì ung thư phổi mặc dù không hề hút thuốc, lúc mình còn chưa ra đời. Nhưng ông thì hút ác, vì thế bà luôn trách ông đã mang căn bệnh đó đến cho bà. Cho dù điều đó có đúng đi chăng nữa thì bà cũng không nên nói ra như vậy. Bởi nó chỉ càng khiến ông mang mặc cảm suốt quãng đời còn lại.

Dù rằng vẫn chưa đủ mạnh để bỏ thuốc.

Cho tới khi ông hẹn hò với bà Kitty. Bà chỉ nói đúng 1 câu: “Hút thuốc là thói quen đáng lên án. Tôi không bao giờ chấp nhận một người đàn ông hút thuốc” và ông đã bỏ thuốc ngay tắp lự. Thế mới tài!

Điều đó chỉ càng khiến cho mẹ không thích bà Kitty hơn, nhưng nó cho thấy sức mạnh của Cuốn Sách.

“Ông ơi!” – mình gọi ông, sau khi bấm mã điện tử để vào trong đài thiên văn. Mật mã chính là ngày sinh của bà Kitty. Thật lãng mạn làm sao! Nhưng vẫn chưa lãng mạn bằng việc xây nên cả một cái đài thiên văn và đặt tên theo người ấy – Đài Thiên Văn Katherine T.Hollenbach – sau đó có thể hiến tặng nó cho thành phố.

Mẹ mình không nghĩ như vậy. Mẹ gọi cách ông xài số tiền có được từ việc đền bù giải tỏa xây dựng đường cao tốc liên bang là “tiêu dùng hoang phí với mục đích phô trương”, và rằng ông đã khiến mẹ không dám thò mặt ra ở Hội đồng thành phố. Trong khi Hội đồng thành phố cực kì ủng hộ dự án xây dựng đài thiên văn của ông – hiện đại bên trong nhưng thiết kế bên ngoài được pha trộn với kiến trúc những năm 1930 của quảng trường Thời Đại.

Nhưng mẹ nói chủ yếu ám chỉ đến căn nhà nghỉ bên hồ mới mua cùng con xe Rolls-Royce màu vàng bơ – vẫn còn đang đợi giao hàng của ông.

“Ơi, ông đây!” – tiếng ông vọng xuống từ phía trên gác. Hôm nay là chủ nhật nên không có người thợ nào làm. Chỉ có ông và mình. Về cơ bản là công trình đã xong. Còn một vài chỗ trong phòng điều khiển cần hoàn thiện nữa thôi – “Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

“Vâng, tất nhiên rồi” – mình vừa trèo lên đài quan sát vừa thò tay vào túi áo – “Đây, 87 đô-la của ông nè”.

“Cảm ơn cháu, nhưng tiền đó để làm gì thế?” – ông cầm lấy tiền đút vào ví, chẳng buồn đếm lại. Vì cả ông và mình đều biết mình chưa bao giờ tính toán sai.

Rồi ông rút ra một cuốn sổ nhỏ, viết hóa đơn và đưa cho mình – “Tỉ lệ lãi suất ngày càng giảm nhĩ”.

“Cháu cũng vừa xem trên mạng sáng nay” – mình chìa tay nhận lấy tờ hóa đơn và đút vào túi.

Ông và mình có chung 1 sở thích... đó là tiền. Mình chưa bao giờ thích môn toán, cho tới khi bị ông bắt gặp đang nước mắt ngấn nước mắt dài vời bài toán khó năm lớp 7. Ông nói: “Đừng để tâm tới chuyện có bao nhiêu quả táo. Giả dụ Sue đi làm thuê ở cửa hàng sách nhà mình. Nhưng hôm đó lại là tối thứ 7, và cách duy nhất cháu thuyết phục cô ấy đi làm là hứa trả 8.50 đôla/giờ, thay vì 7.50 đô la/giờ như mọi ngày, bởi vì Sue muốn đi tới Sizzler và xem phim cùng với bạn trai. Nhưng cháu không muốn cho mẹ biết là mình trả thêm tiền trong khi Sue không hề làm thêm giờ. Cháu sẽ phải làm sao để Sue vừa được nhận số tiền đó mà mẹ không hề biết”

Mình trả lời ngay tắp lự: Sue sẽ nhận được 68 đôla cho 1 ca làm việc 8 tiếng với mức lương 8.5 đôla/giờ. 68 chia cho 7.50 tương đương với 9. Vì thế chỉ cần ghi sổ Sue đã làm việc 9 tiếng, thay vì 8 tiếng.

Và chỉ việc tìm 1 nhân viên bình thường như Sue thì có thể giải quyết được vấn đề thiếu người làm tối thứ 7, mà cũng không phải đau đầu nghĩ cách gian lận sổ sách.

“Rất tốt” – ông mỉm cười đầy tự hào.

Đó cũng là ngày mình chấm dứt nỗi sợ hãi với môn toán. Từ sau đó, chỉ việc biến các con số phức tạp của môn đại số thành tiền lương và giờ làm công là mình có thể hiểu và giải quyết gọn ghẽ được các dạng bài tập. Giờ thì mình là đứng đầu lớp về môn toán và thay ông phụ trách phần chấm công trả lương ở tiệm sách, bởi vì mẹ có xích mích với ông đồng nghĩa với việc ông không còn được hoan nghênh ở đó nữa.

“Cháu dùng nó đúng mục đích đấy chứ?” – ông nói, ám chỉ về món đồ mình có thể mua từ số tiền vay của ông.

Mình phụng phịu nhìn ông: “Ông này! Cháu, chứ không phải người nào khác đâu mà ông phải lo”.

“Ừ thì ông cứ nhắc thế cho chắc”.

Thật may ông có mắc điều hòa trong đài thiên văn, bởi vì ngoài trời nhiệt độ e chừng lên tới 9 triệu độ, cộng với độ ẩm cao chưa từng thấy, trong khi trời bí bách mãi chưa thấy mưa. Nói cách khác, hôm nay là 1 ngày thang 8 điển hình của bang Indiana.

“Cháu chuyển mấy quỹ đó vào tài khoản tiết kiệm như ông nói đấy chứ?” – ông hỏi tiếp.

“Tất nhiên rồi ạ”.

“Bởi vì đầu tháng có rất nhiều hóa đơn cần thanh toán”.

“Cháu biết mà ông. Cháu lo hết rồi”.

Ông lắc đầu. Trông ông vẫn còn rất nhanh nhẹn so với tuổi, chỉ có điều đến giờ ông vẫn chưa chấp nhận được sự thực là mình sẽ không bao giờ cao quá được 1m70. Mình luôn động viên ông không việc gì phải bận tâm đến chuyện đó, bởi đến Tom Cruise cũng chỉ cao có ngần ấy mà vẫn kiếm được ác tiền đầy thôi. Vóc người cùng chiều cao hạn chế này của mình không thừa hưởng từ ông thì từ ai.

Ở cái tuổi 69, ông vẫn có thể chơi golf 18 lỗ và thức xem bản tin 11 giờ đêm trên TV bình thường. Ông đặc biệt tự hào về cái đầu còn nguyên tóc (mặc dù đã bạc trắng), chứ không hói đầu hói đốn như các ông lão cùng hội hưu trí. Ông thậm chí còn để ria mép (cũng trắng phớt) rất ngầu. Suốt quãng thời gian trưởng thành của mình, bộ ria mép của ông có màu vàng ngai ngái, do hậu quả của khói thuốc. Cho tới khi ông bắt đầu hẹn hò với bà Kitty. Và giờ thì ria mép của ông có màu trắng như tuyết.

“Anh bạn Darren đó sao rồi?” – ông hỏi. Darren là anh sinh viên đại học Indiana nhà mình thuê làm việc vào các buổi tối và ngày chủ nhật. Anh ấy thích làm việc ở Courthouse Square Boooks nhà mình bởi giờ đó thường rất ít khách và anh ý có thể thoải mái tranh thủ làm bài tập ở trường.

“Tốt ạ. Tối hôm trước anh ý đã sắp xếp lại kệ sách ở góc nhà và tìm thấy con gấu bông Steiff. Cháu đã bỏ lại nó trên kệ”.

Ông chắc lưỡi và quay đầu nheo mắt nhìn vào cái kính viễn vọng dài 15 phân. Chỉ có điều ông không hề biết bản thân đang làm gì. Trước giờ ông đâu có thích gì thiên văn học đâu. Ông đã phải thuê toàn bộ các giáo sư của trường đại học Indiana để thiết kế cái đài thiên văn này, còn các sinh viên tốt nghiệp của trường đó được mời để vận hành. Lý do duy nhất khiến ông quyết định xây dựng đài thiên văn này là vì ông biết Jason rất mê ngắm sao và ông cũng biết bà Kitty yêu chiều cậu cháu nội thế nào. Toàn bộ chuyện này rút cuộc là để lấy lòng người phụ nữ ông yêu.

Mình cũng sẵn sàng đài thiên văn tặng Mark Finley, nếu anh ý thích ngắm sao.

“Còn mẹ cháu thì sao? Vẫn ổn chứ?” – ông hỏi tiếp.

“Vâng, mẹ cháu khỏe” – mình trả lời – “Còn 1 tháng nữa thì sinh”.

“Thế cháu định vừa quản lý tiệm vừa chuẩn bị cho chiến dịch làm người nổi tiếng này thế nào? Vì mẹ cháu sẽ bận rộn với em bé ít nhất là 1 tháng đấy.”

“Dễ thôi mà ông” – mình cười. Ông là người duy nhất trên hành tinh này biết về sự tồn tại của Cuốn Sách. Mình thậm chí đã giơ ra cho ông xem. Buộc phải vậy thôi, để ông còn cho vay

tiền. Tất nhiên là mình không kể cho ông biết Cuốn Sách đó từ đâu mà có. Mình không muốn ông nghĩ là bà Kitty đã dùng Cuốn Sách để quyến rũ ông.

Ông chỉ nói: “Tại sao cháu phải quan tâm xem con gái của Sharon Moffat nghĩ gì về cháu? Cô bé đó thậm chí còn không phân biệt được trái phiếu dùng để làm gì.”

“Nhưng mà đó là điều cháu cần phải làm” mình đáp, giống như việc ông cần phải xây đài thiên văn để tặng cho thành phố, mặc dù không ai ngoài Jason – người năm nào cũng cố thành lập CLB Thiên Văn Học ở trường nhưng đều thất bại, từ năm lớp 3, sau khi xem xong *Close Encounters of the Third Kind* trên kênh Điện ảnh chiều Chủ Nhật và bị ám ảnh bởi bộ phim đó – thực sự muốn có nó.

Nhưng ông lại lí giải rằng mọi người đều quá ngu ngốc để hiểu bản thân mình thực sự muốn gì.

“Ông vẫn chẳng thích ý tưởng đó chút nào. Quy lụy đi theo một đứa con gái rông tuếch, chẳng biết làm gì ngoài việc hành hạ, bắt nạt cháu” – ông thở dài.

“Cháu sẽ không quy lụy cô ta đâu, ông yên tâm. Hơn nữa, chuyện này cũng là do lỗi của cháu trước mà”.

“Không phải chứ?” – ông đi ra mở cửa sổ đứng khựng lại, làm cho hơi nóng bên ngoài lọt vào bên trong chẳng khác nào bị súp đổ vào người – “Cháu đã bị trượt chân! Thế thôi! Không lẽ 1 người phải chịu đựng bêu riếu và hành hạ chỉ vì chẳng may bị trượt chân năm 12 tuổi hay sao? Thật vớ vẩn hết sức!”

Mình nhe nhở cười cầu hòa với ông. Căn bản là ông không hiểu con gái tuổi tin như bọn mình là thế nào. Khi đứa con con gái duy nhất của ông – là mẹ - lớn lên, ông hầu như không có ở bên cạnh vì còn bận quản lí trang trại. Rõ ràng ông không thể hiểu nổi thế nào gọi là Sự nổi loạn ngầm của những cô gái tuổi teen và Nổi đau thầm kín.

“Mẹ cháu kia rồi” – ông vừa nói vừa hất hàm chỉ về phía nhà thờ đối diện với đài thiên văn. Mặc dù lúc đó rất đông người đang túa ra từ nhà thờ Thánh Charles nhưng không hề khó nhận ra gia đình nhà mình, đơn giản là vì cái bụng to kèn của mẹ. Kể đó là tiếng hò hét rền vang của đám em trai em gái mình, có cách xa hàng trăm mét cũng vẫn nghe rõ.

Ô không còn đi nhà thờ nữa, sau khi bà ngoại mất. Đây cũng là một điểm bất đồng giữa mẹ và ông. Mình đã từng khá lo lắng về chuyện này nhưng nếu Chúa trời thực sự rộng lượng như lời cha Chuck vẫn nói thì có lẽ Người cũng sẽ tha thứ cho ông (và mình, vì những gì đã làm tối hôm qua).

May cho ông là bà Kitty cũng không phải là người sùng đạo cho lắm. 1 tuần nữa họ sẽ tổ chức 1 lễ cưới đơn giản ở bên ngoài CLB thị trấn dưới sự chủ trì của viên thẩm phán quận Greene, thay vì ở trong nhà thờ.

“Vâng. Cháu phải đi thôi. Ông có hồi hộp hay lo lắng gì không?”

“Lo lắng ư?” – ông vừa lom khom khóa cửa vừa cười – “Vì điều gì? Ta sắp cưới người phụ nữ đẹp nhất quận Greene. Làm sao phải lo lắng.”

“Ý cháu là việc chủ nhật tới, ông sẽ phải đứng trước mặt rất nhiều người để làm lễ cơ” – mình lè lưỡi đáp.

“Ghen tỵ” – ông nói giọng đầy quả quyết – “Đó là tất cả những gì bọn họ sẽ cảm thấy. Bởi vì bà ấy cưới TA chứ không phải họ.”

Điều tuyệt vời nhất chính là ông thực sự tin vào điều đó. Ông nghĩ rằng Mặt Trời sẽ mọc và khiến bà Katherine T.Hollenbach tỏa sáng. Và mình tin tất cả là nhờ vào bà Kitty đã làm theo các chỉ dẫn trong Cuốn Sách. Hai người họ - ông và bà Kitty – đã biết nhau từ hồi còn học chung ở trường Bloomville những năm 50. Chỉ có điều khi đó bà Kitty thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của ông, bởi vì bà quá xinh đẹp và nổi tiếng. Còn ông thì nhỏ bé và nhút nhát. Cho tới năm ngoái bà vẫn còn chưa biết đến ông, khi họ gặp nhau tại phiên đấu giá căn hộ bên hồ: ông sau khi có số tiền từ việc đền bù, bà Kitty sau khi đã chán cảnh sông ở thành phố.

“Mẹ cháu đã nhượng bộ thêm tí nào chưa?” – ông vừa nói vừa hất hàm về phía mẹ. Mẹ đòi kiểm soát đám cưới của ông, không phải vì mẹ ghét bỏ gì bà Kitty – nhưng bà cũng không phải người mẹ yêu quý nhất trên đời. Mẹ cũng không phải là người duy nhất chỉ ra cho ông thấy rằng bà Kitty chưa bao giờ đếm xỉa tới ông trước khi ông có số tiền trời cho gần đây. Nhưng ông chẳng bận tâm – bởi mẹ tức giận cái vụ siêu thị Sav-Mart là chính.

Tuy nhiên mẹ vẫn cho phép chị em mình đi dự đám cưới của ông... Thật may, bởi vì mình là phù dâu của bà Kitty còn Pete là một trong những phù rể của ông (người còn lại là Jason). Cattie và Robbie phụ trách tung hoa và bê nhẫn cưới (Sara bị xét là còn quá bé, chưa làm gì được).

Mình rất quý bà Kitty, không chỉ vì tất cả mọi người đều quý mến bà (trừ mẹ). Mà còn vì bà luôn giữ kín những bí mật đáng xấu hổ nhất của mình – mà giờ thì mình không còn cảm thấy xấu hổ nữa bởi mình nhận ra đó là một bước để trưởng thành.

Nhưng vào thời điểm ấy, đó là điều tồi tệ nhất từng xảy ra với mình. Chẳng là, hồi 2 đứa còn đang đi học mẫu giáo, khi mà con trai và con gái vẫn được phép hồn nhiên ngủ chung với nhau – Jason có rủ mình sang nhà ngủ cùng vì bố mẹ đi vắng, chỉ có bà trông.

1 điều mà mình luôn ngưỡng mộ bố mẹ Jason: họ luôn biết dừng ở 1 đứa con – không như bố mẹ mình, không ngừng “sản xuất” – để có thể có thời gian riêng dành cho bản thân, ví dụ những kì nghỉ tại Paris mà không có Jason đi cùng, và xây được cả 1 cái bể bơi ở sân sau nhà. Mặc dù mỗi lần mình phàn nàn về chuyện này mẹ sẽ bẻ lại kiểu: “OK, thế con nghĩ mẹ không nên sinh đứa nào à?” . Nói thế thì nói làm gì, đứa em nào mà mình chẳng yêu, chẳng quý (mặc dù có lẽ thiếu đi Pete cũng không ai nhớ nhung gì lắm).

Hôm đó là buổi tối đầu tiên mình được sang nhà bạn ngủ nên có phần hơi phấn khích – hoặc có thể là do cốc Coke của bọn mình uống trước đó. Mình đã uống lấy uống để vì bình thường mẹ cấm chị em mình uống Coke, chỉ trừ dịp lễ Tạ Ơn và lễ Phục Sinh. Kết quả là mình đã tè dầm ra giường ngay khi vừa chợp mắt.

Mình còn nhớ rất rõ là lúc đó rất sợ, không biết phải làm sao vì Jason đã ngủ. Mà cậu ấy chưa ngủ thì mình cũng không thể kể cho cậu ấy nghe chuyện đó. Bởi vì khi đó mình tin rằng nếu biết chuyện cậu ấy chắc chắn sẽ không buông tha cho mình và đem chuyện mình tè dầm đi rêu rao với tất cả mọi người. Trong khi thực tế với tính cách của Jason mà mình biết, cậu ấy sẽ không bao giờ làm như vậy. Nhưng với đầu óc non nớt của 1 đứa 4 tuổi, mình chỉ có thể nghĩ được Jason sẽ không thêm làm bạn với mình nữa sau khi biết sự thật.

Nhưng chẳng bao lâu sau thì cái lạnh nó ngấm vào người, mình không còn cách nào khác là ị ạch leo xuống giường đi sang phòng ngủ của bà Jason.

Vừa thấy cái bóng nhỏ xiu xiu của mình ở cửa, bà choàng dậy ngay lập tức, mặc dù trông vẫn còn đầy ngái ngủ: “Ồi Stepanie, vẫn chưa đến giờ dậy mà con. Khi nào kim đồng hồ to chỉ vào số 12, kim đồng hồ nhỏ chỉ vào số 8 hoặc 9 thì con mới phải thức giấc.”

Và mình bèn lên giải thích cho bà về lí do thức giấc của mình.

Bà Kitty **THẬT TUYỆT VỜI!** Bà giúp mình cởi cái quần ướt ra, vớt vào trong cái máy giặt, mà không làm Jason thức giấc.

Và khi bà đỡ mình vào giường ngủ lại thì mình giãy nảy lên vì không mặc quần chip (đúng vậy, hồi bé mình ngoan thế đấy). Bà liền lấy quần của Jason cho mình mặc tạm và nói rằng quần của con trai với con gái không khác gì nhau. Mình có thể mặc vào bên trong quần dài, Jason sẽ không thể biết được.

Tất nhiên là mình không hoàn toàn tin những gì bà vừa nói. Bởi vì quần chip của con trai không hề giống của con gái. Hơn nữa quần của Jason có in hình người Dơi trên đó.

Nhưng có còn hơn không. Vì thế mình ngoan ngoãn mặc người Dơi vào người và lên giường ngủ, sau khi bà hứa là sáng hôm sau quần của mình sẽ được giặt sạch và trả lại cho mình.

Sáng hôm sau, nhân lúc Jason vào phòng tắm đánh răng, bà Kitty mang quần vào cho mình và mình tụt ngay người dơi ra trả lại cho bà. Và cho tới giờ bà vẫn chưa 1 lần nói ra chuyện đó - với Jason, với bố mẹ cậu ấy, thậm chí cả với mình. Không 1 ai hết. Bản thân bà cũng không hiểu được bà đã cứu mình một bàn thua trông thấy như thế nào. Nhưng mình sẽ không bao giờ quên được công ơn ấy,

Và mình rất vui khi bà trở thành bà ngoại của mình, bởi mình tin đây sẽ là 1 trong những người bà tuyệt vời nhất mà bất cứ cô cháu gái nào cũng mong muốn.

Thật buồn là mẹ không đồng ý với quan điểm. Nhưng có lẽ bà Kitty chưa bao giờ cứu mẹ

khỏi tình huống xấu hổ nào kiểu như trước đây,

“Chưa ạ” – mình trả lời ông – “Nhưng ông đừng lo. Mẹ sẽ nguôi dần thôi.”

Mặc dù thâm tâm mình không nghĩ thế. Nhưng trông ông buồn như vậy sao mình nỡ nói ra sự thật. Mẹ mình là 1 người cực kì quyết đoán. Mình đã từng tận mắt chứng kiến 1 lần mẹ tông cổ 1 vị khách hàng ra khỏi cửa tiệm vì nghi anh ta ăn trộm sách. Anh ta trông to khỏe hơn mẹ nhiều nhưng hình như chính vì sinh nhiều nên trọng tâm của mẹ thấp hơn đa số mọi người khác.

“Hy vọng là cháu nói đúng, Stephanie.” – ông nói, mắt nhìn xa xăm về phía bãi đỗ xe trước cửa nhà thờ, nơi mẹ đang lúi húi mở cửa xe – “Ông nhớ mẹ cháu lắm”.

Mình nắm nhẹ lấy tay ông: “Cháu sẽ cập nhật tin tức thường xuyên cho ông. Tuần tới cháu sẽ đem tiếp phần trả góp gửi ông”.

“Ông sẽ theo dõi tỉ lệ lãi suất đều” – ông nhắc.

Sau đó mình hôn tạm biệt ông rồi chạy vù ra phía bãi đỗ xe để về cùng mọi người. Như thường lệ, vẫn không ai biết mình đã biến đi đâu.

Đó là ưu điểm duy nhất của việc có tới 4 – sắp tới nữa là 5 – đứa em lít nhít.

Một số thói quen thường gặp khác của những người nổi tiếng?

Người nổi tiếng:

Được yêu quý vì họ rất thật. Họ chân thành và sống thật với bản thân.

Luôn nhất quán trước sau như 1 giữa lời nói và việc làm . Dù là trong việc tư hay việc công, họ vẫn không thay đổi.

Làm những điều họ muốn làm trong cuộc sống. Họ thích theo đuổi những hoài bão và sở thích khác nhau, họ sông có mục đích.

Luôn thẳng thắn và thành thật, trong khi vẫn rất quan tâm tới cảm xúc của người khác

Không bao giờ “giả tạo” hay “giả vờ”.

Liệu bạn có dám nói như vậy về bản thân mình hay không?

Chương sáu

Đếm ngược: còn 1 ngày, vẫn tiếp tục đếm

Chủ Nhật, 27 tháng 8, 3 giờ chiều

Jason thò mặt vào lúc mình đang ngồi sửa soạn đồ nghề cho tuần tới: “Cậu đang làm gì thế?”

“Theo cậu??” – mình hỏi ngược lại.

“Biết được đấy. Sắp xếp lại tủ quần áo?”.

“Giỏi quá, không uổng công các thầy cô cho cậu lên lớp 11”.

“Cậu đánh giá mình hơi thấp đấy!!” – Jason bĩu môi, đưa mắt dò xét một lượt đồng quần áo vút la liệt trên giường – “Mấy bộ đó mới đấy hả?”.

“Ờ”.

“Cậu lấy đâu ra lắm tiền thế?” – Jason trở mắt lên.

Mình ngược mắt lên nhìn Jason một cách ý nhị. Hiển nhiên người như cậu ấy không thể hiểu nên dùng tiền thế nào cho hợp lý. Để mà mua được cái xe ô tô bây giờ, Jason đã phải đưa hết tiền nhờ mình giữ. Sau 6 tháng, cậu ấy lấy lại được một khoản tiền sinh lời không nhỏ.

Mình thấy không nhất thiết phải kể cho Jason biết là mình đã vay của ông. Chuyện này tế nhị lắm! Nếu cần tiền mình có thể vay của ông bởi toàn bộ các khoản tiết kiệm của mình hiện đang được đầu tư vào mấy cái quỹ chung.

“Ồ. Hiểu rồi” – Jason hấp háy mắt cười, ra chiều hiểu ý – “OK. Nhưng từ bao giờ cậu đồ đồ ra đam mê giày dép thế hả?”.

“Mình lúc nào chẳng quan tâm tới quần áo” – mình giật bắn người, như vừa bị bắt quả tang đang làm điều gì đó xấu xa – “Ý mình là, mình luôn quan tâm tới vẻ bề ngoài của mình”.

“Không phải chứ, Đầu Đen?”

“Xin thưa với cậu, kiểu đầu mới này chính là một trong những mẫu mới nhất ở Paris đấy” – thực ra phải é thẳng mới đúng kiểu. Nhưng chưa đi học thì khỏi đề. Mất thời gian lắm! khi nào đi học hăng tít!

“Có mà pái ở Texas ý!” – Jason vừa cười vừa lúi húi tìm chỗ ngồi bệt xuống sàn mà không giẫm lên mớ quần áo của mình. Trong Cuốn Sách đã ghi rất rõ: bạn phải lựa chọn quần áo thật kĩ càng, đồ nào đi với phụ kiện ấy trước tất cả các sự kiện sắp diễn ra để tránh tình trạng “khủng hoảng thời trang vào phút chót:.

“Kệ mình!” – Đảm bảo khi nào nhìn thấy mái tóc sau khi đã ép thẳng mượt của mình cậu ấy

sẽ thay đổi quan điểm ngay tức khắc. Quan trọng hơn là cả Mark Finley cũng vậy – “Cậu không còn việc nào khác để làm hay sao?”.

“Có chứ. Mình đang tính mang con B ra hồ chơi đây” – đó là cách Jason gọi cái xe mới của mình – “Đi cùng không?”

Mặc dù không gì sung sướng hơn là được ra hồ hóng mát trong một ngày oi bức như thế này, nhưng mình đành phải nuối tiếc từ chối lời đề nghị hấp dẫn ấy bởi mình còn cả tủ quần áo mùa thu cần phải sắp xếp lại.

“Ôi giờ! Đi mà!!!” – Jason nài nỉ- “Từ khi nào cậu tỏ ra nữ tính thế hả?”

“Cám ownnnn!” – mình dài giọng ra.

“Cậu hiểu mình đang nói gì mà” – Jason lăn lộn trên sàn, mắt ngó đăm đăm lên dàn sao phát sáng trên trần mà bọn mình đã dán từ hồi còn học lớp 4 – “Ý mình là, trước giờ có bao giờ thấy cậu quan tâm tới quần áo, đầu tóc đâu. Cứ nhìn vòng 3 của cậu thì biết”.

“Đâu phải ai cũng muốn thì ăn mà không sợ tăng cân đâu” – mình đứng đỉnh giải thích – “Cũng khônong phải tất cả mọi người CẦN tăng cân. Như một số người mà mình biết”.

Jason chống tay ngó lên hỏi: “Có phải là Mark Finley không thế?”.

Mặt mình đột nhiên đỏ bừng bừng, không phải vì cậu ý nhắc tới anh Mark Finley, mà vì cái tư thế nằm duỗi dài ra của Jason vô tình trông rất hấp dẫn. Lại làm mình liên tưởng tới buổi tối hôm qua lúc nhòm trộm cậu ý qua cửa sổ.

“Không” – mình nói to hơn mức cần thiết – “Nếu vì thế thì mình đã co cẳng chạy ra hồ với cậu rồi. Ngày hôm nay anh Mark và đám hạng A sẽ tụ tập chơi ở hồ là cái chắc. Mà này, sao tự dưng cậu nổi hứng muốn ra đó chơi thế hả? Cậu có thiết tha gì đám ấy đâu?”

Jason lăn thêm một vòng nữa, cau có: “Mình muốn đưa B ra hồ chơi. Từ hôm mới mua tới giờ B vẫn chưa được một lần nhìn thấy hồ. Ít ra là đi với mình. Hơn nữa ở đó có mấy khúc cua mình rất muốn thử”.

“Ôi giờ ời” – mình bĩu môi – “Cậu vừa nói mình yếu điệu. Còn cậu thì man quá?”.

“Thế thì tùy. Đi một mình đây” – Jason đột nhiên đứng phắt dậy bỏ về.

“Sao cậu không rủ Becca xem? Giờ này chắc cậu ý lại đang hí hoáy ngồi bọc sách vở” – Becca sau khi ra thành phố sống vẫn không quen được việc có thời gian nhàn rỗi. Cậu ấy thường lấp đầy quãng thời gian đó bằng các dự án thủ công nho nhỏ của mình, ví dụ như may vỏ gối thành váy, dán hình mèo con lên bìa sách, vở...Nếu Becca không phải bạn mình từ trước thì chỉ riêng lí do đó thôi cũng đủ khiến mình giải tán ngay....

“Chỉ đi có vài vòng thôi mà cậu ý đã say xe điên đảo rồi, quên à?” – Jason giận dỗi nói.

“Nếu cậu cho cậu ý ngồi ghế trước thì lại khác”.

“Becca...” – Jason vẫn lớn vồn bên ngoài cửa chưa chịu đi – “Becca dạo này cư xử cứ là lạ với mình ý. Cậu không để ý thấy à?”

“Không hề” – mình không thấy gì thật.

Mà nói thật, người nên cư xử kỳ lạ trước mặt Jason phải là mình mới đúng. Mình là đứa nhòm trộm sang nhà Jason, chứ không phải Becca.

Công nhận so với mấy đứa em trai của mình thì Jason đúng là một đẳng cấp khác hẳn.

“Có đấy. Nhằng nhằng bám theo bắt mình đặt biệt danh cho cậu ý. Rồi cả chuyện tìm bạn tâm giao tối qua nữa”.

“Không phải chứ, Jason” – mình cười phá lên – “Cậu ý chỉ là cố gắng muốn hòa nhập với mọi người thôi. Đột nhiên chuyển ra thành phố sống đâu phải là chuyện đơn giản. Trước giờ cậu ý chỉ quen làm bạn với trâu, bò và ngựa. Đừng có xét nét người ta như thế. Mà nghĩ cho cậu ý một biệt danh cũng có mất gì của cậu đâu?”

“Không” – Jason lạnh lùng nói – “Tối nay lên đồi chơi đi”.

“Không. Lần trước mình đã phải dùng dầu hỏa để giặt cái quần bị rệp bám đầy đấy”.

“Thế thì lên đài thiên văn?”

“Tại sao? Mưa sao băng Perseid qua rồi. Còn mưa sao băng Orionid tới tháng 10 mới bắt đầu”.

“Ngoài mưa sao băng cong ới thứ khác để xem tên trời, Steph ạ. Còn có sao Antares và Arcturus”.

Thế là mình chỉ muốn gào lên vào mặt cậu ấy: Jason, đây chính là lí do tại sao cậu không nổi tiếng – nhất là với khuôn mặt và thân hình chết người kia. Cậu có khiếu hài hước bẩm sinh, lại là con một nên bố mẹ cậu sẵn sàng chu cấp cho cậu bất cứ thứ gì cậu muốn. Cậu học giỏi – điều khá hiếm hoi ở cộng đồng người nổi tiếng – nhưng bù lại cậu chơi golf – môn thể thao ngày càng được ưa chuộng trong giới teen. Nhưng hãy nhìn xem cậu đã làm gì?

Phá hỏng mọi chuyện chỉ vì cái sở thích ngắm sao và nguyên tắc BMW khác người kia. Cậu bị làm sao thế hả?

Tất nhiên muốn là một chuyện, còn làm được hay không lại là chuyện khác. Bởi vì xét cho cùng thì nói như vậy cũng hơi quá đà.

Thay vào đó mình chỉ nói: “Jason, mai phải đi học rồi. Còn bao nhiêu thứ phải chuẩn bị.

Mình không muốn lên đài thiên văn đâu”.

“Ai không muốn lên đài thiên văn thế?” – bố ngó đầu qua vai Jason.

“Ồi, cháu chào chú Landry” – Jason quay người ra chào bố - “Steph và cháu chỉ đang nói chuyện thôi ạ”.

“Ừ, chú nghe thấy rồi” – bố cười như không có chuyện gì xảy ra. Bình thường các ông bố khác sẽ nghiêm mặt khi thấy một cậu thanh niên trẻ tuổi đang đứng trong phòng ngủ của cô con gái tuổi teen mình. Nhưng nếu là Jason thì lại khác – “Xe mới của cháu thế nào?”

“Hay cực ạ” – Jason hớn hở ra mặt – “Sáng nay cháu vừa lau lại mấy cái bóng đèn sau xe, sáng coong như mới”.

“Tốt quá” – nói rồi bố và Jason mãi mê đứng thảo luận với nhau về cách cuốn dây, thay dầu...

Chúa ơi, đàn ông con trai cũng có nhiều chuyện rất nhạt.

Xem lại trong đám bạn xã hội của bạn, ai là người nổi tiếng hơn ai.

Học hỏi ở họ.

Tìm hiểu xem họ đã đi đâu.

Quan sát cách họ nói chuyện và giao tiếp với mọi người.

Nghiên cứu cách họ ăn mặc.

Lắng nghe cách họ dẫn dắt câu chuyện.

Những người bạn này chính là hình mẫu lí tưởng cho bạn học theo. Đừng “bắt chước” một cách mù quáng (Không ai thích bị người khác bắt chước đâu) , cố gắng học cách cư xử giống như họ!

Chương bảy

ĐẾM NGƯỢC: CÒN MỘT NGÀY, VẪN TIẾP TỤC ĐẾM

CHỦ NHẬT, 27 THÁNG 8, 9 GIỜ TỐI

Xong xuôi! Mọi việc đã sẵn sàng. Mình đã có:

1. Một chiếc quần jeans ống đứng tối màu (không quá chật, nhưng không quá rộng).

2. Quần nhung kẻ sọc nhiều màu.

3. Áo len hai mảnh đơn giản, nhiều tông màu.

4. Áo thun (có mũ) – không mặc cùng với quần thể thao vì dải rút sẽ thu hút sự chú ý của mọi người vào phần thân giữa.

5. Áo khoác vải bò và nhung, ngắn đến eo để tôn lên thân hình “đồng hồ cát” của mình.

6. Các loại chân váy – dài đến gối, cũng bằng vải bò và nhung (một cái là vải kako); váy ngắn (nhưng không đến nỗi siêu ngắn... cái đó chỉ dành cho Darlene Staggs thôi).

7. Các loại áo – (không cái nào hở rốn – con gái cần phải có VẢI bí mật dành riêng cho những buổi đi chơi hoặc ai đó đặc biệt), cái thì cổ thuyền, cái thì có đính đăng ten; áo khoác dài tay có bèo ở cổ tay để tăng thêm phần nữ tính.

8. Giày hở ngón hiệu Mary Janes; boots cao; giày bệt...

9. Áo khoác đơn giản cho các buổi đi chơi bình thường. Áo choàng cổ lông (giả) dành cho các sự kiện quan trọng; cùng với khăn choàng cashmere và găng tay cho mùa đông.

10. Các loại váy liền (không quá hở hang) màu đen hoặc hồng dành cho các buổi dạ tiệc.

Tất nhiên mình phải biến tấu MỘT VẢI lời khuyên trong Cuốn Sách. Dù gì thì nó cũng có từ lâu rồi. Một vài điểm trong đó không còn hợp thời nữa. Thử nghĩ xem nếu mình đeo găng tay trắng vào các buổi tối (kể cả khi “không tì vết”, “không vết rách”) thì trông sẽ kệch cỡm đến thế nào. Chắc chắn sẽ bị hội Lauren và đám bạn cười cho thối mũi.

Hiển nhiên là mình còn phải học hỏi nhiều về cách phối đồ và ăn mặc sao cho hợp mốt.

May mà mình có mấy quyển tạp chí thời trang dành cho tuổi teen nên cũng học được đôi chút mẹo vặt trang bị lại cho tủ quần áo trước ngày khai giảng. Mình thích nhất đồ của T.J.Maxx và mấy đại lý quần áo lớn ở trung tâm, nơi bố mẹ Becca đưa tụi mình tới đó mua đồ hồi cuối tháng 7. Nếu không làm sao có chuyện mua được áo của Benetton với giá 50 đôla hả trời?

Mình cảm thấy rất sẵn sàng cho buổi ngày mai rồi đấy. Sáng mai – và các buổi sáng còn lại của cuộc đời mình, như hướng dẫn trong Cuốn Sách – mình sẽ:

1. Tắm gội sạch sẽ - có dùng xà phòng và dầu xả, kì cọ, shaving cả chân và nách, sau đó bôi kem dưỡng ẩm.

2. DỪNG lọ khử mùi (loại không màu, khô nhanh để không bị lộ trên áo).

3. Đánh răng thật sạch (dùng Crest Whitestrips nửa tiếng mỗi sáng và ban đêm)

4. Sấy khô tóc, ép tóc thật thẳng và bôi dầu dưỡng Frizz-Ease.

5. Đồ underwear phải vừa với người (cũng nhờ mấy cô bán hàng ở cửa hàng Maidenform mới đo được người mình chuẩn, chứ không như mẹ) và tôn được dáng, chứ không như cái bra cũ mình thường mặc.

6. Đánh giày bóng lộn, khử mùi trong giày.

7. Chú ý giữ gìn ngón tay sạch sẽ, bôi màu bóng, không cắn móng tay (hàng tuần nên đến tiệm giũa lại móng).

8. Trang điểm thật đẹp – phấn nền, che đi những chỗ da xấu hoặc mụn, xoa thật đều với loại kem có độ chống nắng ít nhất ở mức 15. Nếu mặt bị mụn cần điều trị bằng Retin-A, do bố của Jason kê đơn, kèm theo rửa mặt thường xuyên vào các buổi tối và dùng chất làm se da, sau đó bôi benzoyl peroxide trước khi đi ngủ. Ngoài ra cần phải bôi kem quanh vùng mắt; dùng son màu hoặc son bóng không trôi, màu thật nhẹ; kẻ viền mắt không quá đậm và đánh mắt nhẹ màu ghi và màu hoa oải hương; dùng mascara đen không thấm nước.

9. Đảm bảo quần áo thơm tất, không nhàu nhĩ, mọi thứ đều phối với nhau, không phô trương những gì không cần thiết. CHUẨN BỊ QUẦN ÁO TỪ TỐI HÔM TRƯỚC!!!!

10. Lựa chọn phụ kiện – hoa tai phù hợp (CHỈ đeo loại đơn giản 1 viên đá hoặc vòng khuyên); không quá 1 chiếc vòng cổ, nếu có; đeo đồng hồ ở 1 bên, vòng tay ở 1 bên (nếu có); không vòng chân, khuyên rốn, khuyên mũi, hình xăm (nếu có); đeo ba lô (cỡ nhỏ đến cỡ trung bình, còn mới, không kéo lê) màu đen hoặc nâu; hoặc túi xách (như trên). Nếu dùng ví thì CHỈ dùng đồ thiết kế, có tên tuổi.

Phù. Đây quả là 1 cuộc cách mạng đối với đứa không-thể-dậy-sớm như mình.

Nhưng nếu mình bắt đầu sửa soạn từ 7 giờ kém 15 thì mình vẫn còn đủ thời gian ăn 1 cái bánh trứng hoặc cái gì đó cho bữa sáng, sau đó gặp Jason và Becca lúc 8 giờ để tới trường. 8 giờ 10 bọn mình sẽ có mặt kịp lúc với tiếng chuông đầu tiên. Trên đường tới phòng thể dục mình vẫn còn thời gian mua 1 chai Diet Coke ở máy bán tự động.

Mẹ vừa vào phòng, mon men ngồi xuống giường cạnh mình: “Mọi việc xong xuôi hết chưa con? Sẵn sàng cho buổi học ngày mai rồi chứ? Một này khá quan trọng nhỉ... lớp 11 rồi cơ đấy. Không thể tin được con gái bé bỏng của tôi đã vào cấp 3!”.

“Vâng, xong rồi ạ. Mọi thứ đều hoàn hảo. Mẹ không phải lo gì đâu.”

“Ừ mẹ yên tâm lắm” – mẹ vỗ nhẹ lên đùi mình – “Mẹ biết con gái mẹ vừa thông minh vừa nhanh nhẹn”.

Rồi mẹ nhìn thấy bộ quần áo đang treo trên cánh tủ của mình: “Ồ, đồ mới thì phải”.

Mẹ cũng nói như thế là tốt hay xấu.

Mẹ mình là vậy đấy. Mình đã từng mất hàng giờ cố giải thích cho mẹ hiểu quần bò của hãng Wrangler không giống như của Calvin Kleins. Hay chuyện “cứ lờ Lauren” đi mỗi khi cô nàng bắt đầu cái điệp khúc “đừng có mà Steph như thế!” ở trường là không thể.

Nhưng cả mẹ - và cả bố - không chịu hiểu điều đó cho mình. Có lẽ bởi mẹ chưa bao giờ quan tâm tới việc nổi tiếng trong trường. Tất cả những gì mẹ làm là đọc sách. Ước mơ duy nhất của mẹ là mở 1 tiệm sách của riêng mình, giống như ước mơ trở thành 1 nhà văn trình thám của bố (1 ước mơ tới giờ vẫn chưa thành hiện thực).

Mình cũng đã cố để mẹ hiểu rằng với mình nổi tiếng không phải là mục tiêu chính, cái mình cần là cơ hội được mọi người yêu quý – thứ mà Lauren đã cướp mất của mình sau cái ngày định mệnh năm lớp 6 đó.

Nhưng mẹ vẫn không hiểu tại sao mình quan tâm đến việc được những người như Lauren Moffat yêu quý, típ con gái mà mẹ luôn đánh giá thấp về trình độ học vấn.

Đó là lý do tại sao mình không kể cho mẹ nghe về Cuốn Sách. Mẹ sẽ không bao giờ hiểu.

“Mẹ đoán con vay tiền của ông để mua đúng không?” – mắt mẹ vẫn không rời khỏi chiếc váy.

“Dạ... vâng” – mình lí nhí trả lời.

Thay vì vặn vẹo thêm mẹ chỉ nhún vai nói: “mẹ biết con không bao giờ chịu bỏ tiền tiết kiệm ra để mua váy áo mới đâu. Bởi vì như thế thật hoang phí”.

Mình biết mẹ vẫn đang giận ông.

“Mẹ không giận con chứ? Việc con vẫn nói chuyện với ông ý”.

“Ôi con tội” – mẹ cười ầm lên, với tay gạt mấy sợi tóc đang lòa xòa trước mặt cho mình (theo lời anh Christoffe, thợ làm tóc chính của tiệm Curl Up and Dye, thì đây là kiểu đầu mới nhất năm nay: “Kiểu đầu nghịch ngợm này sẽ khiến cho đám con gái trường em phải ngả mũ thán phục và ghen tỵ. Ở em toát lên vẻ “Tôi là con người tinh tế!””).

“Con và ông ngoại hợp nhau như vậy” – mẹ nói tiếp – “Ai nữ chia rẽ 2 ông cháu chứ”.

Ôi nghe mà nhẹ hết cả lòng! Mặc dù mẹ vẫn chưa nguôi giận với ông nhưng thật vui là mẹ cũng phải thừa nhận ông cháu mình rất giống nhau. Mình luôn muốn được giống ông. Trừ vụ có ria mép.

“Con không hiểu tại sao mẹ và ông không thể làm hòa” – mình nhân đà này tí tê – “Con biết mẹ vẫn giận ông về vụ siêu thị Super Sav-Mart. Nhưng có phải ông dùng tiền đó cho bản thân

ông đầu. Ông xây đài thiên văn và tặng nó cho thành phố đó thôi”.

“Ông con không hề làm việc đó vì thành phố này” – mẹ lắc đầu – “ông làm thế là vì bà ấy”.

Ui, xem ra mẹ thực sự không thích bà Kitty rồi.

Hoặc có thể mẹ chỉ là không thích việc ông từ bỏ thuốc lá vì bà Kitty, mà không phải vì bà ngoại, sau khi bà mất vì ung thư.

Mặc dù có lần bố đã lén kể cho mình sau lưng mẹ rằng bà ngoại là 1 người cực kì ghê gớm. Đó là lý do tại sao ngay từ bé mẹ đã dành nhiều thời gian đọc sách đến như vậy. Mẹ cần phải tìm 1 nơi để trốn chạy khỏi những lời căn nhắc, chỉ trích không ngừng của bà ngoại.

Nhưng ngay cả có như thế thì cũng chẳng ai lại muốn bố mình suốt ngày đi tán dương người phụ nữ khác là người con gái trong mộng của ông, như ông ngoại vẫn thường gọi bà Kitty.

“Cái thành phố này cần 1 khu vui chơi cho đám trẻ các con” – mẹ nói tiếp – “để mấy đứa không phải lang thang cả ngày thứ 7 dọc mấy khu phố chính trên trung tâm, hoặc ngồi ở chỗ Bức Tường ngắm người qua lại, hay nằm dài trên đồi để rồi bị rệp cắn cho sưng hết người. Nếu ông muốn là người nhân ái thì ông nên xây dựng mấy thứ có ích như vậy chứ không phải cái mô hình vũ trụ vô tích sự kia”.

“Là đài thiên văn” – mình chỉnh lại – “Con không hiểu ý của mẹ nhưng không lẽ mẹ và bố thực sự sẽ không tới dự đám cưới của ông sao?”

Đám cưới của ông và bà Kitty sẽ là 1 sự kiện của năm... hơn 1 nửa thành phố đã được mời, ông tiết lộ đám cưới đã tiêu tốn của ông tới 50.000 đôla. Nhưng ông cảm thấy rất xứng đáng... bởi ông đã cưới được người con gái trong mộng của đời mình.

Cứ mỗi lần nghe ông nói vậy là mẹ mím chặt môi lại, tỏ ý không vui. “Bà Kitty Hollebach đó trước giờ có bao giờ để mắt tới bố đâu” – có lần mình tình cờ nghe lỏm được mẹ phàn nàn với bố - “Nay vừa thấy bố bỗng chốc trở thành triệu phú thì bà ý quay ngoắt ra quẩn quít không rồi”.

Nghe theo lời mẹ thì có vẻ bà Kitty hơi thực dụng, nhưng cá nhân mình lại thấy bà rất đáng mến, luôn gọi cho mọi người những món yêu thích mỗi khi ông đưa bà cùng với mình và Jason đi ăn tiệm. Trong khi nếu là bà ngoại thì đừng hòng có chuyện đó, bởi với bà uống rượu bia là 1 tội trong khi ông ngoại thì có thể uống tì tì.

“Để xem đã” – mẹ nói.

Mình đã biết cái câu “Để xem đã” của mẹ là thế nào. Trong nhà mình câu đó có nghĩa là “Đừng hòng có chuyện đó” – đồng nghĩa với việc mẹ sẽ không tới dự đám cưới của ông.

Mình có thể hiểu tại sao mẹ lại giận dữ đến như vậy. Sự xuất hiện của những chuỗi siêu thị

khổng lồ như Super Sav-Mart – nơi bán cùng 1 loại sản phẩm với giá rẻ hơn rất nhiều, lại được tập trung vào một chỗ, không phải đi đâu xa để mua – sẽ làm ảnh hưởng rất nhiều đến các cửa hàng nhỏ lẻ trong thành phố.

Mặt khác siêu thị Super Sav-Mart sẽ cần có người quản lý gian hàng sách mới, mà ngoài mẹ ra thì ai có nhiều kinh nghiệm bằng?

Nhưng mẹ nói mẹ thà húp cháo còn hơn là đeo cái tạp dề đồ chơi của siêu thị đó.

“Chúc con ngủ ngon, con gái yêu” – mẹ khó nhọc đứng dậy, ì ạch ra khỏi phòng – “Sáng mai gặp”.

“Mẹ ngủ ngon”.

Mình không nói ra cái điều mình muốn nói – đó là: “Nếu mẹ xin tiền ông để mở rộng cửa tiệm ra tận chỗ cửa hàng Hoosier Sweet Shoppe mới đóng cửa, vừa kết hợp bán sách, vừa có thể bán cà phê, chắc chắn ông sẽ cho. Và như vậy nhà mình khỏi phải lo cạnh tranh với Super Sav-Mart hay phải đeo tạp dề đồ bán hàng thuê”

Bởi vì mình biết nếu mẹ nhận tiền, mẹ sẽ có cảm giác có nghĩa vụ phải đối xử tốt với bà Kitty.

Mà như thế với mẹ thì thà chết còn hơn.

Kiểu tóc và tủ quần áo của bạn có thể đã hoàn hảo nhưng công cuộc lột xác vẫn chưa được gọi là hoàn thiện nếu thiếu những thứ sau:

Thứ duy nhất bạn có thể dùng được vào bất kì mùa nào trong năm mà không sợ bị lỗi mốt: sự tự tin.

Sự tự tin chính là món trang sức không nên bỏ lại ở nhà mỗi khi ra ngoài đường.

Người lãnh đạo giỏi là người tạo ra sức hút với những người xung quanh. Trong họ luôn tràn trề sự tự tin.

Chương tám

Ngày khai giảng

Thứ hai, 28 tháng 8, 9 giờ sáng

“Chào buổi sáng, Đầu Đii.... Cậu bị làm sao thế?” – Jason há hốc mồm khi thấy mình leo lên ghế sau của con B sáng nay.

“Có sao đâu” – mình nói tỉnh rụi, với tay đóng cửa lại. Vẫn cái đĩa tổng hợp của năm 1977. Cứ nghe tiếng nhạc ầm ỹ của Rolling Stones là biết – “Sao? Có chuyện gì à?”

“Tóc cậu bị làm sao thế?” – Jason quay ngoắt lại bằng sau để nhìn cho rõ, thay vì ngó vào gương chiếu hậu.

“À, má tóc này ý hả?” – mình cố vuốt cho cái mái rủ xuống che một bên mắt như cách anh Christoffe đã dạy – “Mình chỉ dùng máy ép thẳng thôi mà”.

“Mình thấy rất xinh” – Becca phản đối.

“Cảm ơn cậu, Becca” – mình mỉm cười đắc thắng nhìn Jason.

Cậu ấy vẫn đang quay người lại ngó mình chăm chăm như nhìn sinh vật lạ: “KIỂU TẮT gì thế kia?”

“Tắt cao tới bắp đùi chứ sao” – mình kiên nhẫn giải thích.

Mặc dù trong lòng có hơi chột dạ, không biết có phải đã làm gì sai không. Tất cả các tạp chí dành cho tuổi teen đều nói rằng tắt da chân mỏng, cao tới bắp đùi là thứ không thể thiếu cho mùa Thu năm nay.

Ấy vậy mà vẻ mặt hiện giờ của Jason như thể mình đang đi đôi tất cầu vồng xanh đỏ tím vàng của chú hề không bằng.

“Mình thấy đẹp đấy chứ” – Becca xuýt xoa.

“Cái váy của cậu có đủ dài không thế?” – Jason hỏi mà mặt đỏ lựng hết cả lên. Trong khi váy của mình không đến mức ngắn lắm đâu. Không hiểu có phải sáng nay cậu ý bị mẹ bắt ăn cháo yến mạch hay không mà ăn nói linh tinh thế không biết. Khai giảng năm nào mẹ cậu ý cũng bắt phải ăn cháo yến mạch lấy may. Tệ hơn nữa, bác ý còn bỏ thêm nho khô vào đó. Trong khi Jason, sau sự cố sặc nho hồi 3 tuổi, ghét cay ghét đắng món nho khô.

“Mô-đen năm nay đấy, biết chưa?” – mình nhún vai nói.

“Từ bao giờ cậu quan tâm tới mô-đen thế hả giờ?” – Jason đột nhiên quát ầm lên.

“Cám ơn sự động viên của cậu” – mình giả vờ nói lẫy – “Mình không hề cố ý trưng diện trong ngày đến trường hay gì hết”.

“Mnh nghĩ cậu ấy trông rất tuyệt” – Becca líu lo rất đáng yêu.

Nhưng Jason không dễ bị lừa đến như vậy.

“Chuyện này là sao, Đầu Đen?” – Jason vừa nói vừa vào sổ - “Kế hoạch là gì?”

“Chẳng có kế hoạch nào hết” – mình ngúng nguẩy – “Mà cậu thôi ngay cái trò gọi mình là Đầu Đen ngay. Tộc mình có xoắn nữa đâu”.

“Mình sẽ vẫn gọi cậu là Đầu Đen bất cứ lúc nào mình muốn” – Jason cấm cẩu nói – “Còn giờ thì nói cho mình biết kế hoạch của cậu là gì đây?”

Mác cho mình có ra sức giải thích rằng không hề có kế hoạch nào hết (dù rằng có thật), Jason vẫn nhất quyết không tin.

Lúc xe của bọn mình rẽ vào bãi để xe, tình cờ lại đậu ngay đằng sau con xe mui trần đỏ chót của Lauren Moffat. Vừa nhìn thấy cô nàng ông ẹo bước từ trong xe ra, Jason gầm lên như phải bỏng: “Cô ta cũng đi đôi tất y xì!”. Cũng may bọn mình vẫn đang ở trong xe nên Lauren không nghe thấy.

Mình ngoái đầu nhìn theo và thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng thì tờ tạp chí thời trang dành cho teen cũng dự đoán đúng... tất mỏng cao đến bắp đùi là chuẩn. Hoặc chí ít thì Lauren Moffat cũng đang đi nó.

Chỉ có điều tất của mình màu xanh da trời, trong khi của Lauren có màu trắng.

Đây là một trong những điều tối kị trong Cuốn Sách – rằng tất chân màu trắng – dù là mỏng – chỉ phù hợp nếu bạn là y tá, bởi vì màu sáng thường khiến cho đôi chân bạn trông to hơn bình thường.

Điều này rất chính xác với Lauren, đang mải mê buôn điện thoại đi bộ về phía cổng trường. Đôi chân thon thả thường ngày của cô ta hôm nay trông chẳng khác gì chân voi. Gần giống vậy.

“Chuyện gì thế này không biết?” – Jason ngao ngán ôm đầu, lúc ba đứa tụi mình đi vào cổng sau của trung học Bloomville (lần đầu tiên bọn mình đi lối cổng này, mọi năm xe buýt toàn thả ở cổng chính) – “Steph Landry và Lauren Moffat ăn mặc giống nhau”.

“Bọn mình không hề ăn mặc giống nhau mhas” – mình vờ tay mở cửa, phản bác – “Cô ta mặc váy siêu ngắn, còn mình chỉ...”

Nhưng mình không có cơ hội để nói hết câu bởi có nói gì lúc này cũng chỉ như tiếng muỗi vo ve. Bên trong sảnh đám con gái lâu ngày gặp lại đang rú rít títt mùm hôn chào hỏi nhau. Đám con trai thì tay bắt mặt mừng. Các giáo viên tay cầm cốc cà phê trước cửa lớp xì xào nói chuyện với nhau. Chỉ có cô Phó Hiệu Trưởng Maura Wampler – hay Swampy Wampler gì đó – đang ra sức hét trước cửa văn phòng: “Tất cả về phòng điểm danh mau! Trước khi hồi chuông cuối cùng cất lên! Không ai muốn bị phạt cấm túc ngay trong ngày đầu tiên đấy chứ?”

“Lát ngồi cùng với nhau ở buổi lễ khai giảng nhé” – Becca gào lên vào tai mình.

“Ừ, lát gặp” – mình cũng phải gào lại.

“Mình vẫn chưa xong chuyện với cậu đâu, Đầu Đen ạ” – Jason đe. Còn mình vội chuồn ra

chỗ tủ đựng đồ cách đó không xa – “Cậu đang âm mưu chuyện gì đó. Và mình sẽ tìm ra là cái gì”.

“Chúc may mắn” – mình bật cười trước câu nói của Jason.

Càng tiến về phía cái tủ đựng đồ của mình, mọi thứ càng trở nên yên lặng hơn thì phải. Thật lạ, bởi chỗ đó vốn là nơi giao nhau của hai sảnh lớn, đáng lý ra càng phải ồn ào chứ nhỉ. Bên cạnh tủ đựng đồ của mình là tổ lét nữ VÀ cái máy uống nước, còn chưa kể mấy cánh cửa dẫn tới căng tin dưới tầng. Thường thì đây là nơi ồn ỹ nhất trong trường, bất kể lúc nào.

Nhưng hôm nay, vì một lí do nào đó mà cả sảnh dường như im lặng một cách khác thường khi mình sải bước dọc hành lang. Không phải vì mình đẹp tới sững sờ trong bộ đồ mới và kiểu đầu mới, như khi Drew Barrymore xuất hiện tại buổi vũ hội trong bộ đồ thiên thần trong phim Ever After.

Hoặc có thể hôm nay vẫn ồn ào như mọi khi, chỉ có mình tự cho rằng nó yên tĩnh hơn mà thôi.

Hơn nữa, anh Mark Finley vừa xuất hiện trước mắt mình.

Tủ đựng đồ của anh Mark đối diện với tủ của mình. Lúc mình đi qua anh ý đang đứng trò chuyện với mấy đồng đội trong đội bóng đá. Chiếc áo bó sát màu tía và trắng càng làm tôn lên nước da bánh mật của Mark, trông thật khỏe khoắn. mái tóc màu nâu nhạt của anh, có điểm vài sợi lơ thơ vàng – kết quả của cả mùa Hè dạo chơi dưới ánh nắng bên hồ. Đôi mắt màu nâu lục nhạt nổi bật trên khuôn mặt đẹp như tượng của anh.

Tất nhiên mình không thể rời mắt khỏi anh. Có đứa con gái nào cưỡng lại được một tượng đài sắc đẹp hoàn hảo như thế chứ?

Mãi mê chìm đắm trong cơn mộng tưởng trước mặt, mình không hề nhận ra rằng Lauren Moffat và đồng đảng Alyssa Krueger và Bebe Jonhson đang đứng cạnh máy uống nước nhìn chăm chú về phía mình.

“CẬU” – Lauren gần từng tiếng một, mắt lướt một dọc từ đầu tới chân mình – “đang bày trò gì thế này?”

Cũng may là tối qua mình vừa đọc trong Cuốn Sách nói về sự ghen tỵ, nên mình biết phải làm gì.

“Ôi, chào cậu, Lauren” – mình cười rạng rỡ - “Cậu nghỉ hè vui chứ?”.

Lauren quay sang nhìn Alyssa và Bebe, sau đó nhìn mình, mặt không giấu nổi vẻ kinh ngạc: “Cái gì?”

“Mùa hè của cậu” – hy vọng là bọn họ không nhìn thấy bàn tay đang run lẩy bẩy mở khóa tủ của mình – “...vui chứ? Mẹ cậu có thích mấy quyển sách đó không?”.

Lauren há hốc mồm như vừa bị ăn một cú knock-out trời giáng vào mặt. Từ mình. Cuộc nói chuyện gần đây nhất của hai bọn mình – từ sau sự cố Ly Super Big Gulp – là một tối thứ bảy nào đó cách đây khá lâu. Lauren đã nói mấy câu vô cùng nhỏ mọn với mình và mình đã đáp trả bằng cách... lặng thinh.

Còn lần này cú đáp trả của mình có vẻ như hơi nặng đô thì phải. Chưa bao giờ thấy Lauren bối rối đến như vậy. Thì cũng phải thôi, khi người ở thế thượng phong lại là một đứa như mình.

“Mình cũng hi vọng là bác thích mấy cuốn sách đó” – mình vẫn vui vẻ như không có gì xảy ra.

Đôi mắt kẻ xanh của Lauren nheo tí lại, giọng đầy bức tức: “Cái gì?”

“Mẹ cậu đã mua sách ở cửa hàng nhà mình mà” – mình vẫn từ tốn giải thích.

Đúng lúc đó – ơ Chúa – chuông reo. Mình đóng vội cửa tủ lại, quàng baloo trên vai: “Hẹn gặp các cậu ở hội trường nhé”, sau đó ba chân bốn cẳng chuồn thẳng vụt qua cả Mark Finley.

Người, trong tích tắc mình vẫn còn kịp nhận thấy, đã ngoái nhìn theo lúc mình chạy qua. Có thể bởi thấy mình đứng trò chuyện cùng bạn gái anh ý hoặc cũng có thể vì... – cái này thì hơi hão huyền. Nhưng chẳng phải Cuốn Sách đã nói lạc quan là nhân tố quyết định cho thành công hay sao – đôi mắt mỏng màu xanh của mình.

Dù là lí do đi chẳng nữa thì trong khoảnh khắc ánh mắt của bọn mình đã gặp nhau.

Mình mỉm cười và nói: “Chào anh, Mark. Hy vọng anh đã có một kì nghỉ vui vẻ”.

Trong cuộc đời mình, đây là những lời đầu tiên của mình với Mark Finley nổi tiếng.

Và có vẻ như là nó có tác dụng. Bởi vì sau đó mình nghe loáng thoáng tiếng anh hỏi: “Ai thế?” và tiếng Lauren rít lên đầy phẫn uất: “Đó là Steph Landry chứ ai, anh đúng là đầu đất”.

Yeahh, mình vừa mới làm một điều đúng chất Steph đấy chứ.

Lần đầu tiên trong đời mình cảm thấy HẠNH PHÚC vì điều đó.

Sau khi tủ quần áo đã chấn chỉnh xong, giờ là lúc bắt tay vào tính cách của bạn.

Bạn có dễ gần không? Liệu bạn có phải là người của công chúng không? Nếu không, bạn vẫn hoàn toàn có thể trở thành một người như vậy.

Bằng cách nào ư?

Bằng cách đăng kí vào các câu lạc bộ và hoạt động mà bạn cảm thấy yêu thích nhất.

Con người thường bị lôi cuốn bởi những người có khả năng tạo sự hứng khởi cho họ - cho dù đó là công việc rửa xe, rán bánh hay nhảy bao tải.....

Vì thế hãy đăng kí tham gia càng nhiều hoạt động xã hội của trường càng tốt, miễn là không để chúng ảnh hưởng đến lịch học của mình... Hãy cho cả trường thấy tinh thần và lòng nhiệt huyết của bạn!

Lòng nhiệt tình luôn có sức lan tỏa rất lớn, chẳng mấy chốc mọi người sẽ để ý tới bạn thôi.

Chương chín

Vẫn trong ngày khai giảng

Thứ Hai, 28 tháng 8, 11 giờ trưa

“Chán quá đi mất!” – Jason uể oải nói, đi về phía dãy ghế cuối hội trường, chỗ ngồi quen thuộc hàng năm của tội mình. Năm ngoái mình đã nảy ra ý tưởng thả cho mấy lon sô-đa lăn từ trên xuống, dọc khán phòng, trong suốt bài phát biểu của Chủ tịch hội học sinh. Vì sàn nhà làm bằng xi-măng nên tiếng lon sô-đa lăn đã ồn càng ồn hơn.

Không ai may mắn nghi ngờ tội mình, bởi vì trước giờ bọn mình vẫn được đánh giá là học sinh gương mẫu. Cô Wampler mắng như tát nước vào mặt mấy cậu bạn ngồi hàng trước bọn mình, chỉ vì họ không có ý định học tiếp lên đại học. Cô thậm chí sẽ còn phạt cấm túc họ nếu ngay lúc đó mình không lén thả tiếp một lon Diet Coke xuống sàn. Mặt cô Swampy khi ấy trông chẳng khác gì trái cà chua chín, rít lên từng cơn: “AI LÀM CHUYỆN NÀY THẾ HẢ?”

Mình đã bị vẹo một bên xương sườn vì cười quá nhiều.

“Mình có ý tưởng này” – mình nói, trước khi Jason kịp ngồi xuống – “Ngồi sát vào nhau hơn nữa đi”.

Sự nhiệt tình đúng là có sự lan tỏa thật. Becca phấn khích hỏi ngay: “Ồi Chúa ơi, đây lại là 1 phần trong kế hoạch tội lỗi đó hả?”

“Ờ, ngồi xích lại đi” – mình nháy mắt.

“Làm sao mình có thể thả lon Coke của mình xuống lối đi khi bọn mình ngồi hết ở hàng trên thế này?” – Jason hỏi.

“Cậu sẽ không làm việc đó” – mình chạy vội ra xí ba cái ghế còn trống ở hàng ghế thứ ba từ dưới lên.

“Dù kế hoạch của cậu là gì đi chăng nữa” – Jason nhận ra ghế của bọn mình gần ngay chỗ cô Wampler và các thầy cô khác đang đứng – “thì sự hy sinh này cũng là quá lớn. Bọn mình sẽ phải tập trung nghe bài phát biểu cơ đấy”.

“Ờ” – mình vừa nói vừa ngồi xuống cái ghế ở ngay mép ngoài.

“Mình không hiểu” – Jason lắc đầu – “Đầu tiên là tóc, kế đến là tất, và giờ là chuyện này. Không phải hè vừa rồi cậu bị đập đầu vào đâu rất mạnh đúng không?”

“Suyt” – mình quay sang ra hiệu cho Jason. Cô Wampler đã bắt đầu bài phát biểu. Năm nào vào ngày đầu tiên đi học bọn mình cũng phải tập trung ở hội trường để nghe các câu chuyện thương tâm và cảm động của những người nghiện ma túy hoặc không may gây tai nạn chết người do uống quá say...

Trong khi cô Swampy đang cố ổn định trật tự (bằng cách nói không ngừng qua micro: “Các em ngồi xuống đi nào. Mọi người ổn định lại nào. Làm ơn hãy ngồi xuống”), nhóm hạng A bắt đầu đi vào hội trường và dàn hàng trên mấy dãy ghế đầu phía trước mặt bọn mình. Alyssa Krueger trong bộ đồ sặc sỡ của hãng Juicy Couture, đang ngả ngón cười đùa với Sean de Marco.

Bebe Johnson đang buôn chuyện với đám bạn bằng cái giọng kim khí the thé của mình.

Tiếp tới là Darlene Staggs, bâu quanh bởi các chàng trai như mọi ngày. Một trong số họ vừa nói câu gì đó khiến cô nàng ngửa cổ ra đằng sau cười khanh khách. Mái tóc dài màu vàng mật ong rủ xuống như thác nước vàng óng, trong khi bọn con trai nhìn không chớp mắt vào còng 2 hoàn hảo của Darlene.

Ngay trước khi chuông reo Lauren tay trong tay bước vào cùng Mark Finley. Hai người họ không nhìn đắm đuối vào mắt nhau như các đôi yêu nhau thường làm, thay vì họ nhìn thẳng về phía trước, giữa một biển người mênh mông. Giống như cô dâu và chú rể mỉm cười chào khách lúc tiến vào thánh đường làm lễ thành hôn, hay như vua và hoàng hậu đi ra vẫy chào thần dân của mình.

Xét cho cùng thì Lauren và Mark chính là vua và hoàng hậu của trường Bloomville chứ đâu. Cho dù Jason – người vừa thấy ánh mắt của mình sáng rực trước sự xuất hiện của “ai đó”, liền văng ra một câu chửi thề, không bao giờ thừa nhận điều đó.

Sau khi Lauren và Mark đã yên vị ở dãy ghế đầu tiên – bởi Mark là khối trưởng của khóa tốt nghiệp năm nay, anh sẽ thay mặt các bạn đồng môn lên bục phát biểu chào mừng các em khóa dưới quay trở lại trường học, đồng thời kêu gọi mọi người hưởng ứng giúp đỡ các học sinh năm cuối quyên góp đủ tiền để họ có thể tới Kings Island vào mùa xuân tới, một truyền thống của trường trung học Bloomville – thầy hiệu trưởng Greer bước lên khán đài. Toàn bộ khán phòng đột nhiên im phăng phắc. Mọi người yên lặng bởi khắp trường có tin đồn là thầy hiệu trưởng Greer chơi golf cực siêu, trong phòng thầy lúc nào cũng có một bộ gậy đánh golf để tập luyện. Xui xẻo cho những ai ngồi trong đó lúc thầy đang luyện tập. Nghe nói anh thợ rửa xe

trong trường chỉ còn một bên mắt là lành lặn, sau lần bị gọi lên văn phòng thầy Greer vì tội nói xấu cô Swampy Wampler.

Thầy Greer hăng giọng bắt đầu bài phát biểu của mình: “Chào mừng các em đã quay trở lại trường Trung học Bloomville. Vậy là lại một năm học nữa đã tới” – Jason ngồi bên cạnh mình ngán ngẩm không biết làm gì, gác chân lên chiếc ghế trước mặt, làm cho chủ nhân của chiếc ghế – Courtney Pierce, một đứa chuyên nịnh bợ – giận dữ quay ngoắt ra đằng sau. Jason vênh mặt lên hỏi: “Sao nào? Đã chạm vào người đâu?” – câu nói quen thuộc học được từ cậu em Pete nhà mình.

Bên cạnh Jason, Becca ngửa tay rút ra cái bút nhũ màu tím mới mua ở cửa hàng nhà mình (1.12 đôla, giảm được 73 xu do mình giảm giá cho cậu ý 35%), hí hoáy vẽ sao lên phần giày trắng của Jason.

Jason, sau khi trợn mắt nhìn mình (theo kiểu: “Cậu có thấy cô bạn hâm hấp của cậu đang làm gì không?”), chỉ ngồi im, mặc kệ cho Becca thích vẽ gì thì vẽ. Như thế cậu ý sợ rằng nếu cử động, Becca sẽ đòi trang trí luôn cả cái tay áo sơ mi trắng.

Sau màn độ thoại buồn tẻ của thầy Greer kêu gọi mọi người phải cố gắng dốc hết khả năng cho năm học mới là bài nội quy kỉ luật của cô Swampy: Không gian lận, không đánh nhau, không quấy rối dù ở bất kì hình thức nào, nếu không bạn sẽ bị đuổi học và tới học ở trường quân sự Culver howacj chuyển sang một trường trung học khác.

Thật khó để nói cái nào tệ hơn cái nào. Ở trường Culver, bạn sẽ phải dậy từ lúc tờ mờ sáng để tập luyện. Ở trường trung học khác, bạn sẽ bị ép phải viết ra những cảm tưởng và suy nghĩ về chiến tranh hay gì gì đó tương tự. Nói chung là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa cả thôi. Do đó tốt hơn hết là cứ tránh đừng để vi phạm kỉ luật ở trường Bloomville cho nó lành.

Không một ai chú tâm vào những gì đang diễn ra trên sân khấu phía trên, ở bên dưới mạnh ai nấy làm việc riêng của mình, người thì cứ phút một lại nghĩa đồng hồ mong ngóng đến giờ ăn trưa, người thì lăn quay ra ngủ, thậm chí còn thản nhiên ngáy o o giữa chốn đông người. Ngay cả cô Swampy chuyển mic sang cho Mark Finley, cả hội trường như bưng tỉnh đứng dậy vỗ tay ầm ỹ - khiến cho mấy người đang gà gật như Jason phải thót mình thức giấc.

“Ồi giờ ời” – Jason nhìn xuống đôi giày vẽ chi chít sao của mình, Becca thậm chí còn vẽ thêm một con kì lân nhỏ xiu xiu ở góc.

“Dễ thương không?” – Becca có vẻ rất tự hòa với tác phẩm nghệ thuật tự phát vừa rồi của mình.

“Ồi giờ ời” – Jason lại lặp lại câu đó thêm lần nữa, chẳng có vẻ gì là thích thú cho lắm.

Nhưng mình không có thời gian để chú tâm tới vụ giày dép của Jason. Bởi vì anh Mark đã bắt đầu phát biểu.

“Chào các bạn” – giọng anh trầm đục nhưng vẫn rất quyến rũ. Anh đang phải loay hoay chỉnh lại mic cho phù hợp với chiều cao của mình, sau khi nhận lại từ cô Wampler – “Ừm... vậy là một năm học mới lại sắp sửa bắt đầu, và các bạn có biết điều đó nghĩa là gì không... năm nay chúng ta lại có một khóa học sinh chuẩn bị tốt nghiệp rồi... và...”

Những tràng pháo tay là những tiếng cổ vũ vỡ òa, vang khắp hội trường ngắt ngang lời Mark. Đó là các anh chị năm cuối tự chúc mừng bản thân vì đã sống sót qua được mùa hè không phải gặp sự cố tai nạn nào trên đường hay dưới bể bơi...

Đợi tiếng reo hò lắng dần xuống, anh Mark mỉm cười và nháy mắt với toàn bộ khán giả bên dưới: “Và các bạn hiểu điều đó nghĩa là gì đúng không. Chúng ta cần phải tiết kiệm cho chuyến đi dã ngoại mùa xuân năm tới. Chúng ta cần phải quyên góp tiền. Theo như tôi được biết, các anh chị cuối khóa trước năm ngoái đã kiếm được hơn 5.000 ddoola từ việc rửa xe vào cuối tuần. Và tôi xin đề nghị năm nay chúng ta cũng sẽ theo chân các anh chị làm công việc này. Tiệm rửa xe Con Tôm Đỏ cạnh khu trung tâm mua sắm đã đồng ý tiếp tục cho chúng ta mượn bãi đỗ xe của họ... Ý kiến của các bạn thế nào? Các bạn đồng ý đi rửa xe chứ?”

Lại thêm một tràng pháo tay nữa nổ ra, kèm theo những tiếng huýt sáo đồng tình: “Cá ơi, cố lên”

Không hiểu tại sao trường mình lại chọn hình ảnh con cá làm biểu tượng lấy may của trường. Không liên quan tẹo nào! Chắc nó là bước không liên quan tiếp nối từ cái chong chóng con cá lên đỉnh của trụ sở tòa án... Người thì cho rằng đó là cá Thái Dương/ cá Mặt Trời, loài cá nước ngọt phổ biến nhất ở hồ. Chắc không còn gì tệ hơn nếu trường mình phải hô to khẩu hiệu: “Cá Thái Dương, Cố Lên!”

Anh Mark chờ đợi xem còn ai khác trong phòng có ý kiến phản đối nào không. Và mình cũng vậy.

Nhưng người duy nhất giơ tay là Gordon Wu, Chủ tịch hội học sinh khối lớp dưới (được bầu chọn vì không có ai cùng ra tranh cử): “Xin lỗi, anh Mark, xin cho hỏi ngoài việc rửa xe ra còn biện pháp gây quỹ nào khác không ạ? Một vài người trong phòng này có lẽ sẽ thích được có ngày thứ bảy rảnh rang sseer làm mấy việc trong phòng thí nghiệm...”

Mọi người đồng loạt ồ lên chế nhạo: “Đừng có Steph thế chứ, Wu”

Không ngờ may mắn lại đến với mình nhanh như vậy. Chính Gordon Wu, chứ không phải ai khác, là người mở cánh cửa đầu tiên cho cú lội ngược dòng của mình. Không một chút do dự, tôi đứng phắt dậy nói tiếp,, trước khi anh Mark kịp mở miệng: “Gordon vừa đưa ra một quan điểm rất thú vị” – hành động của mình bất ngờ đến nỗi Jason ở bên cạnh rơi hai chân đánh phịch xuống đất khỏi thành ghế trước mặt. Cậu ấy thậm chí còn không nhận thấy cả mặt đất còn đang rung chuyển bởi tiếng nện chân thành thịch của mọi người xuống sàn xi măng. Thay vào đó, Jason ngẩng cổ lên thì thào với mình: “CẬU ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ THẾ? NGỒI XUỐNG ĐI”, trong khi Becca ngón tay út vẫn đang dút trong miệng (cô nàng có tật cắn móng tay), mặt bàng hoàng nhìn mình.

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đồng loạt quay đầu về phía mình. Ngay lập tức mình cảm giác máu đang chảy phùng phực trên mặt, nhưng mình vẫn cố lấy sức bình sinh để lờ đi điều đó. Bởi đây là cơ hội có một không hai để mình chứng tỏ cho cả trường thấy tinh thần và lòng nhiệt huyết của mình, sau nhiều năm làm cái điều mà Jason vừa làm cách đây mấy giây – đó là ngủ gật – tại các buổi sự kiện của trường mà mình bị bắt phải tham dự, còn nếu không bắt buộc thì trốn tiệt luôn.

Giờ thì mình khác rồi.

“Trong căn phòng này có rất nhiều cá nhân xuất sắc và tài năng” – mình tiếp tục, thật may là không ai có thể nhìn thấy hai đầu gối nơi mình đang đứng (trừ Jason. Nhưng cậu ấy không nhìn xuống đầu gối mình) bởi vì chúng đang run bần bật, chực khuỵu xuống bất cứ lúc nào – “Thật lãng phí nếu chúng ta bỏ qua những nhân tài như vậy. Đó là lí do tại sao tôi cho rằng cách tốt nhất để gây quỹ cho chuyến dã ngoại của các anh chị cuối khóa năm nay là tổ chức một buổi đấu giá tài năng của các học sinh trong trường”.

Đám đông bên dưới sau một vài giây lặng đi vì bất ngờ giờ đã bắt đầu xì xào trở lại. Mình thấy ánh mắt hình viên đạn của Lauren Moffat đang chĩa thẳng vào mình, hơi nhướn lên thì thào gì đó vào tai Alyssa Krueger.

“Xin hãy để tôi giải thích cặn kẽ hơn” – mình tranh thủ nói tiếp, trước khi bị tiếng xì xào bên dưới làm cho chìm ngấm – “Ví dụ những học sinh rất giỏi vi tính như bạn Gordon đây, có thể đấu giá một vài giờ lập trình cho người đang cần”.

Tiếng bàn tán ngày càng lớn hơn, chẳng mấy chốc tình hình sẽ không còn kiểm soát được và mình sẽ phải nghe cái điệp khúc: “Đừng có Steph như thế!”. Mình cần phải hành động trước khi qua muộn,

“Hay như anh, anh Mark” – mình ngược nhìn lên sân khấu, bắt gặp ánh mắt bình tĩnh và hiền từ của anh. Không hiểu anh có ý thức được đôi mắt màu lục nhạt kia hoàn toàn có thể hạ gục bất cứ cô gái nào trong cái trường Bloomville này không nhỉ.

Thật là lạ trong tình huống nước sôi lửa bỏng như thế này mà mình vẫn nảy nòi ra được những ý nghĩ như vậy.

“Là một tiền vệ nổi tiếng trong đội bóng của trường, anh có thể bán đấu giá thời gian của mình để quay một đoạn quảng cáo giới thiệu về thành phố ta trên đài truyền hình địa phương. Người ta thường trả tiền rất nhiều cho những kiểu quảng cáo thương hiệu như vậy”.

Mình nhận thấy cả cô Wampler và thầy Greer ở cái bàn đằng sau bục phát biểu nơi anh Mark đang đứng, đang nhìn chằm chằm về phía mình. Cô Swampy thậm chí còn dướn người ra phía trước thì thào gì đó vào tai thầy Greer, trong khi mắt thầy vẫn không rời khỏi mình, đầu gật gật. Không biết có phải cô ý đang nghi ngờ mình là kẻ chủ mưu đứng đằng sau vụ thả lon sô-đa xuống sàn năm ngoái hay không. Phải lờ họ đi mới được!

“Chúng ta có rất nhiều nhân tài như vậy ở Bloomville, tại sao lại bỏ phí?” – mình đồng đặc nói tiếp.

Đây là phần đòi hỏi phải thật khéo léo. Cuốn Sách đã chỉ ra rất rõ phải nói sao để người ta không thấy mình đang xun xoe, nịnh hót. Tuyệt đối không!

Khó chứ không phải dễ! Cầu cạnh nhưng không được tỏ ra là đang cầu cạnh.

“Sẽ là không công bằng khi chúng ta không cho họ cơ hội để tỏa sáng với tài năng vốn có của mình, thay vì ép mọi người cùng đi... rửa xe”.

“Vậy chứ tài năng CỦA CẬU là gì hả Steph?” – một giọng nói rít lên từ phía dưới.

“À, đánh đổ Super Big Gulp” – một giọng nói khác đế vào.

Không cần nhìn cũng đoán ra được đó là Alyssa và Lauren. Hai cái giọng đó mình nghe đã quen rồi.

Mình lờ đi như không nghe thấy những tiếng khúc khích phát ra gần khu vực của Alyssa và Lauren, và tiếp tục nói: “Nhưng không có nghĩa là ngoài việc bán đấu giá tài năng, chúng ta không nên làm công việc rửa xe. Những bạn có tài năng mang tính ít thương mại hơn hoàn toàn có thể tham gia công việc này.”

Mình còn rất muốn nói thêm câu: “Hoặc những bạn mà tài năng thuộc dạng không có nhưng luôn lên mặt ra vẻ ta đây”.

Nhưng Cuốn Sách đã nói rất rõ là nếu muốn DUY TRÌ sự nổi tiếng, bạn không bao giờ được phép công khai khinh rẻ kẻ thù của mình.

“Nhưng” – thay vào đó mình nói – “tôi nghĩ chúng ta cũng nên cân nhắc về ý tưởng bán đấu giá tài năng”.

Sau đó mình ngồi xuống một cách rất tự nhiên.

Cũng may, chứ chậm tí nữa chắc hai đầu gối của mình không trụ nổi. Chỉ khi ngồi xuống rồi mình mới cảm nhận được trái tim như muốn nổ tung trong lồng ngực. Quay sang nhìn Jason và Becca thì thấy hai người đó cũng đang chăm chăm nhìn mình, mồm vẫn chưa ngậm lại được.

“Chuyện gì” – Jason hỏi nhỏ – “VỪA xảy ra thế? Từ bao giờ cậu đi quan tâm...”

Nhưng mình không kịp nghe hết câu bởi anh Mark đang gõ gõ vào micro để thu hút sự chú ý của mọi người: “OK, ừm... rất cảm ơn ý kiến đóng góp của bạn... ừm... ờ...”

“Steph Landry!” – Lauren hét toáng lên nhắc bạn trai, sau đó quay lại với hội tất trắng cười khúc khích.

“Cảm ơn bạn Steph” – Mark nói. Anh quay lại nhìn cô Wampler và thầy Greer, cả hai cùng gật đầu ra hiệu gì đó.

Như vậy nghĩa là sao? Rằng họ thích ý tưởng của mình?

Hay ý nói Mark nên lờ mình đi và tiếp tục với ý tưởng rửa xe kia?

“Tôi nghĩ, ừm, một cuộc đấu giá tài năng” – Mark nhướn đôi mắt màu lục nhạt nhìn thẳng vào mình – không, phải nói là đốt cháy khuôn mặt mình mới đúng – “là một ý tưởng rất hay”.

“HẢ???”

Tiếng Lauren rống lên giữa hội trường nghe chẳng khác nào tiếng súng báo hiệu bắt đầu 1 cuộc đua.

Tất cả mọi người quay sang nhìn Lauren, , người đang thở hồng hộc vì tức giận.

Hoặc ít ra đó là điều mình nghĩ.

Mark hết nhìn Lauren lại quay ra nhìn mình. Trông nét mặt của anh ấy lúc bấy giờ rõ ràng không hiểu vấn đề của bạn gái mình là sao.

“Ý tưởng rất tuyệt vời” – anh Mark nói với mình – “Em có đồng ý phụ trách phần danh sách đăng ký cho cuộc đấu giá này không, Steph?”

“Tất nhiên rồi” – mình đáp.

“Tốt lắm” – anh Mark mỉm cười – “Vậy việc làm tiếp theo của chúng ta là Những Chú Cá Bloomville...”.

Và rồi anh ý để cho toàn hội trường hát vang bài ca của trường, cùng vỗ tay tạo ra âm thanh như tiếng đuôi cá quẫy trên mặt nước.

Cuối cùng thì chuông cũng reo.

Đừng ngạc nhiên nếu một vài người bạn quen bỗng dưng tỏ ra khó chịu với sự tự tin mới mẻ của bạn và cố tìm cách phá hoại mọi nỗ lực để chứng tỏ bản thân bạn

Những người đó rõ ràng đang ghen tỵ với bạn và có lẽ đang lo lắng sẽ bị lu mờ trước sự nổi tiếng quá nhanh của bạn. Hãy tìm mọi cách xoa dịu nỗi sợ hãi của họ và làm cho những người bạn cũ đó hiểu rằng đối với bạn, họ sẽ mãi mãi là những người quan trọng – cũng giống như những người bạn mới.

Chương mười

Vân trong ngày khai giảng

Thứ hai, 28 tháng 8, 1 giờ chiều

Mọi người đều đã bỏ đi ăn trưa.

Mọi người, trừ mình.

Cùng Jason và Becca. Bởi họ vẫn bị dính trên ghế, do mình chưa chịu đứng lên.

Tất nhiên là mình KHÔNG THỂ cử động rồi. Hai cái đầu gối vẫn nhũn ra như bún. Sau những gì vừa xảy ra.

Sự việc cũng không hề khác hơn khi mọi người ùn ùn đi qua chỗ mình ngồi, và những người như Gordon Wu sẽ dừng lại vỗ vai: “Ý tưởng hay lắm, Steph”, hoặc “Cậu nghĩ mình có thể bán đấu giá thời gian dạy vẽ cho đám trẻ con được không? Bởi vì mình biết vẽ. Liệu như thế có được tính là một tài năng không?”.

Kể cả thầy Greer trên đường ra sân golf cũng ghé qua chỗ mình động viên: “Đề xuất khá lắm, Tiffany. Rất mừng là cuối cùng em cũng chịu tham gia vào hoạt động của trường” – Nói rồi thầy liếc qua nhìn Jason và Becca đầy ý nhị - “Các bạn của em có lẽ cũng sẽ muốn tham gia cùng với em”.

“Đây là Stephanie ạ” – Jason lên tiếng, ngay khi thầy Greer quay lưng ra về - “Tên bạn ý là Stephanie ạ”.

Nhưng hình như thầy Greer chẳng hề nghe thấy câu đó của Jason.

Mà cái đó cũng không quan trọng lắm. Ai cần quan tâm xem hiệu trưởng trường mình có biết tên mình hay không. Chỉ cần anh Mark Finley biết là đủ.

Như thế là tốt lắm rồi.

Mình biết anh ý biết tên mình bởi vì khi anh đi qua chỗ mình ngồi, mỉm cười gật đầu chào: “Ý tưởng hay lắm, Steph. Gặp lại em nhé”.

OK, mặc dù tay anh ý đang vòng qua eo Lauren Moffat khi nói câu đó.

Nhưng đó là vì cô ta cầm tay anh ý vòng qua đó. Mình NHÌN RÕ là cô ấy đã làm như vậy. Nãy giờ Lauren chỉ chực chờ anh Mark xuống khỏi sân khấu một cái là lao thật nhanh vào lòng anh ý.

Lúc họ đi ngang qua mặt mình, cô nàng nhếch mép cười khinh bỉ, trong khi anh bạn trai của

cô ta mỉm cười với mình.

Ai mà quan tâm tới Lauren có thích mình hay không? ANH MARK FINLEY ĐÃ MỈM CƯỜI VỚI MÌNH>

Đó cũng là điều Becca nói với mình sau khi mọi người đi khỏi.

“MARK FINLEY vừa cười với cậu” – Becca giọng đầy hâm mộ - “Anh ấy đã mỉm cười. Với cậu. Một cách rất thân thiện”.

“Hi hi, mình cũng thấy thế” – mình cảm thấy như hai chân bắt đầu có sức trở lại.

“Wow, MARK FINLEY cơ đấy” – Becca vẫn tiếp tục lăm bắm một mình – “Anh ấy là chàng trai nổi tiếng nhất trường mình còn gì”.

“MÌNH BIẾT” – mình gào tướng lên. Cái hội trường này khi không còn ai thật khác xa so với khi chật kín người. Chỉ một câu nói nhỏ thôi cũng đủ vang vọng khắp căn phòng.

“Chuyện quái gì” – Jason, người nãy giờ im lặng một cách bất thường, bỗng tự dưng đứng phắt dậy quát lên – “đang xảy ra với cậu thế Steph? Ai đó nhét nhằm pháo vào bánh bột ngô của cậu sáng nay hả?”

“Cái gì cơ?” – mình cố ra vẻ như không hiểu cậu ý đang ám chỉ điều gì.

“Đừng có giả ngây giả ngô. Cậu biết rõ mình đang nói về điều gì mà. mấy chuyện vừa xong là sao? Cuộc đấu giá tài năng là sao? Tự dưng sao cậu lại tình nguyện tham gia vào mấy cái trò vô bổ đó? ĐANG BÌNH THƯỜNG ĐỘT NHIÊN MUỐN THỂ HIỆN TINH THẦN TRƯỜNG HỌC LÀ SAO?”

Đúng lúc đó hai chân mình cũng ngừng run rẩy, mình đã có thể đứng vững trở lại.

“Mình chỉ muốn giúp đỡ mà thôi. Cậu nghĩ xem, biết đâu sẽ có ai đó cũng sẽ làm tương tự khi đến lượt bọn mình đi cắm trại ở Kings Island năm sau”.

“Cậu ghét Kings Island cơ mà” – Jason hậm hực trèo ra khỏi ghế - “Lần trước tới đây cậu đã bị say sóng và nôn ra đầy cái bè gỗ. Sau đó cậu còn thề không bao giờ đặt chân lên một cái bè nào nữa”.

“Thì sao nào?” – mình nhún vai tỏ vẻ bất cần – “Chẳng nhẽ chỉ vì mình sợ độ cao mà mình không thể giúp đỡ người khác thưởng thức vẻ đẹp tự nhiên của Kings Island hay sao?”

“Đúng vậy” – Jason đi theo mình ra phía cửa – “Bởi vì việc đó đòi hỏi có tinh thần trường học rất cao. Trong khi cậu không có một tẹo nào”.

“Chuyện đó.... Mình cũng đã suy nghĩ rất nhiều và...”

“Ôi không nhé” – Jason với tay giữ lấy cánh cửa ngăn không cho mình chuồn ra trước –

“Đừng nghĩ tới chuyện lôi mình đi cùng, Steph. Làm sao cậu có thể giúp đỡ những người đã từng làm cho cuộc sống của cậu không khác gì địa ngục, có một chuyến dã ngoại cuối cấp vui vẻ?”

“Không phải họ. Chỉ có Lauren thôi. Cô ta đâu có đi Kings Island” – mình chỉnh lại.

“Thế thì sao nào?” – Jason cao giọng hỏi – “Cô ta là kẻ thù của cậu, còn họ là bạn bà của cô ấy. Cũng tức là kẻ thù của cậu”.

Mình không còn hơi đâu để cãi nhau với Jason nữa. Đành đứng im nhìn cậu ta. Hơn nữa mình cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, bởi người cậu ý đã chặn hết lối ra rồi.

:Jason, cậu hâm quá đấy” – mình hạ giọng nói – “Không có gì sai trái khi mình muốn chứng tỏ một chút tinh thần trường học với mọi người bằng cách giúp đỡ những người cần giúp đỡ. Chúng ta cũng chỉ còn hai năm nữa là tốt nghiệp rồi. Cần phải tận hưởng tối đa quãng thời gian ngắn ngủi còn lại”.

Ít ra thì đó là những gì được viết trong Cuốn Sách. Về chuyện bạn nên sống hết mình với cuộc đời học sinh khi còn có thể, bởi vì một khi nó qua rồi bạn sẽ không bao giờ có lại được nữa.

Hiển nhiên Jason chưa đọc qua Cuốn Sách. Mà cho dù có đọc thì với phản ứng của cậu ấy sau khi nghe những câu nói của mình, có thể hiểu cũng không có kết quả khác nhau là mấy.

Bởi vì ngay sau khi mình nói như vậy, Jason sờ tay lên trán mình xem có phải mình đang bị mê sảng hay không.

“Cậu có thấy Steph bị sốt không Becca?” – Jason quay sang hỏi Becca – “Mình nghi cậu ấy đang bị gì đó. Có thể là sốt Lassa, hoặc Marburg. Hoặc là thế, hoặc là có ai đó đã bắt cóc Steph và thay thế bằng một bản sao vô cùng thông minh và sắc sảo. Đúng rồi! Bản sao !” – Nói rồi Jason bỏ tay ra khỏi trán mình, nhìn thẳng vào mắt mình: “Hãy nói cho mình biết trò mà Steph Landry và mình vẫn thường chơi ở đồng cát to ngoài sân khi họ đào đất xây bể bơi năm bọn mình mới 7 tuổi. Nếu không mình sẽ cho rằng cậu là người ngoài hành tinh trá hình và cậu đã bắt cóc Steph thật, đem giấu trên con thuyền mẹ”.

Mình cố nín cười nói: “Trò G.I.Joe giải cứu Barbie. Cậu hâm tử độ luôn! Bọn mình phải đi thôi. Nếu không không còn bàn mà ăn trưa đâu”.

Cuối cùng Becca cũng chịu lên tiếng: “Mình nghĩ bọn mình nên ra ngoài ăn. Dù sao Jason cũng đã có xe riêng rồi”.

“Chúng ta KHÔNG THỂ ra ngoài ăn” – mình giãy nảy lên – “Các cậu không hiểu à, bữa trưa là khoảng thời gian quan trọng nhất trong ngày dành cho việc giao tiếp xã hội với những người bạn khác trong trường”.

Câu đó nghe không khcs gì câu mình vừa đọc tối qua trong Cuốn Sách.

Tất nhiên Jason và Becca không biết gì về Cuốn Sách. Vì thế, theo lẽ tự nhiên, họ sẽ bối rối không hiểu tại sao mình toàn phát ngôn ra những câu mà ngày thường mình không bao giờ ỏi.

“Ý mình là mình không thể không có mặt ở dưới đó” – mình cố tìm cách giải thích hợp lý nhất có thể - “Mình cần phải có mặt mọi nơi mọi lúc, phòng trường hợp có bạn muốn đăng kí cho buổi đấu giá. Các cậu hiểu chưa?”

“Ồ” – Jason gật đầu – “Hiểu rồi. Và nếu toàn bộ chuyện này không dính dáng gì tới kế hoạch nào to tát hơn – kiểu như thuyết phục cả trường đi mua cái đầm lầy không tồn tại ở Phlorida – thì khỏi tính phần tui này. Xong. Vậy có phải không?”

“Có phải không cái gì?” – mình ớ người ra hỏi.

“Có phải đây là kế hoạch truất ngôi chủ tịch hội học sinh cuối cấp của Mark Finley không?”

Thật hết nói nổi cậu ấy rồi. Đây đúng là một phần của kế hoạch vô cùng to tát nhưng không phải cái dạng mà Jason mong đợi.

Dường như bản thân cậu ý cũng tự nhận ra câu trả lời mà không cần mình nói. Quay sang Becca, Jason nói: “Chúng ta đi thôi”.

Becca cung cúc đi theo Jason, mặt buồn rười rượi nhìn mình.

Trong một giây mình không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra. Bởi vì sự thật ấy quá khủng khiếp không thể tin nổi. Có lẽ vậy.

Mình thở phào nói: “Tốt rồi. Bởi mình đang nghĩ rằng hai người họ cuối cùng cũng hiểu cho mình. “Giờ bọn mình đi xuống dưới tầng, lấy ít salad hay gì đó ăn tạm. Sau đó ra ngồi chỗ mấy chậu cây cảnh mà các bạn ở CLB Làm vườn vẫn thường mang ra trang trí. Và nếu có ai đó đi qua, bọn mình sẽ...”

“BỌN MÌNH sẽ chẳng làm gì cả” – Jason đẩy cửa bước đi, tay kéo theo Becca.

“Ờ” – mình vẫn chưa hiểu ý, cung cúc ssi theo hai người họ - “Tất nhiên rồi, mình biết đây là việc mình xung phong nên mình phải tự làm. Hai cậu không phải giúp đỡ gì hết. Nhưng nếu... Ở này, hai người đi đâu thế?”

Bởi vì thay vì rẽ xuống căng tin, Jason và Becca đi thẳng ra bãi đỗ xe.

“Bọn này đi ăn pizza ở Hut” – Jason nói – “Cậu có thể đi cùng, nếu đổi ý.”

Mình đứng chết trân ở đó, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Jason và mình trước giờ luôn ăn trưa cùng nhau. Truf lẫn cãi nhau năm lớp 5 ra thì... lúc nào cũng là vậy.

Và giờ cậu ý bỏ rơi mình? Chỉ vì mình đã thể hiện với cả trường một chút tinh thần trường

học của mình hay sao?

“Này!”

- mình gọi với th, bởi một phần trong mình vẫn chưa dám tin đó là sự thật, rằng họ chỉ đang chọc ghẹo mình – “Không phải chứ. Thôi mà. Chúng ta đâu thể cả đời bất mãn với xã hội. Chúng ta cần phải tham gia vào các hoạt động của trường nếu không mọi người sẽ không bao giờ biết và đánh giá đúng về thực lực của chúng ta. Họ sẽ chỉ biết dài mồm ra nói: “Đừng có mà Steph như thế” trong suốt quãng đời còn lại của chúng ta – Jason! Becca!

Nhưng đã quá muộn. Bởi vì mình chỉ đang nói chuyện một mình với cái hành lang trống hơ trống hoác. Hai người họ đã bỏ đi rồi.

Cần phải có sự đồng cảm – hãy cảm nhận tình cảm của người khác và nhìn mọi việc từ góc độ của họ.

Người nổi tiếng thường “kết nối” với cảm xúc của những người khác, khiến họ tin rằng họ là “một trong số đó”. Họ không chỉ gạt gù ra chiều thông cảm khi người khác kể cho họ nghe về các vấn đề của mình – họ luôn cố gắng tưởng tượng xem bản thân họ sẽ cảm thấy hay phản ứng thế nào trong hoàn cảnh tương tự.

Bằng việc cảm thông với tình cảm của người khác, bạn sẽ thắt chặt được sợi dây liên kết với người đó và kết quả là tình cảm của mọi người dành cho bạn cũng như sự nổi tiếng của bạn sẽ tăng lên đáng kể.

Chương mười một

Vẫn trong ngày khai giảng

Thứ Hai, 28 Tháng 8, 2 giờ chiều

Căng tin trường trung học Bloomville rất đáng sợ, không phải chỉ vì thức ăn thôi đâu. Nó rất giống như khu phố Main Street – một nơi để nhìn và bị nhìn – nếu bạn là một teen ở Bloomville, bang Indiana. Mỗi cái bàn tròn chỉ giới lắm là chứa được 10 người. Vì thế nếu những đứa như mình muốn ngồi cùng bàn với mấy người nổi tiếng, thì cần phải nhanh chóng chớp lấy thời cơ mà xí chỗ trước.

Điều quan trọng hơn là phải tìm được cái bàn nào mà mọi người CHỊU ĐỂ cho bạn ngồi cùng.

Sau khi lấy xong đĩa sa lát, mình đảo một vòng tìm chỗ. Y như rằng, đúng như mình dự đoán lúc ở trong hội trường với Jason và Becca – hầu hết các chỗ tốt đều đã có người. Chỉ còn lại

một, hai chỗ ở khu bàn “chính” nơi anh Mark, Lauren và đám bộ sậu – bao gồm Alyssa Krueger và đội tuyển bóng đá – đang ngồi.

Trong khi còn CẢ ĐỒNG chỗ ở bàn Gordon Wu. Vừa nhìn thấy mình cậu ấy bật ngay dậy, vẩy tay loạn xạ, như thể đã giữ chỗ cho mình từ trước.

Chao ôi cậu ấy thật tử tế!

Nhưng nếu mình ra ngồi cùng bàn với Gordon Wu, mọi nỗ lực dứt bỏ cái biệt danh “Đừng có mà Steph như thế” sáng nay của mình coi như đổ sông đổ bể.

Đúng lúc đó mình phát hiện ra một chỗ trống cạnh Darlene Staggs, kế ngay bàn Mark và Lauren. Thường thì Darlene vẫn hay ngồi cùng bàn với đám người kia...

Nhưng kể từ khi vòng một của cậu ấy được cải thiện một cách đáng kể chỉ sau kì nghỉ Đông hời năm ngoái (một vài người hơi kém độ lượng một chút, như Jason, quả quyết rằng “hàng” Darlene là “hàng giả”. Nhưng mình không tin. Bởi không có ông bố bà mẹ nào – kể cả bố mẹ mình – lại vô trách nhiệm đến mức đồng ý cho cô con gái 16 tuổi của mình nâng ngực. Ở tuổi 16 nào đã phát tiến hết đâu!), Darlene đã chuyển ra ngồi riêng một mình để cho đám vệ tinh ve vãn xung quanh.

Darlene Staggs là người kém thông minh nhất mà mình từng biết. Phải mãi cho tới khi học môn sinh học lớp 8, cậu ta mới kinh hãi phát hiện ra rằng mật ong là do loài ong “sản xuất” ra. Không thể chấp nhận được sự thật món khoái khẩu của mình lại chính là được làm ra từ “mông một con bọ”, Darlene đã phải xuống phòng y tế cơ quan chườm khăn lạnh.

Nhưng có vẻ như lúc Chúa trời “cân chỉnh lại” phần bộ não của Darlene, Ngài đã đi hơi quá đà ở hạng mục sắc đẹp thì phải. Ngay cả trước chuyến ghé thăm thần kì của Nàng tiên ngực bự hời giáng sinh năm ngoái, ai nhìn Darlene cũng phải thừa nhận là chỉ vài năm nữa thôi (sau khi kết hôn với một ông chủ ngân hàng giàu có và có 1, 2 đứa con), cậu ấy sẽ gặp vấn đề về trọng lực như mình bây giờ cho coi.

Nhưng còn bây giờ thì Darlene vẫn là đứa con gái xinh nhất cái trường Bloomville này, thường xuyên được vây đón bởi các chàng trai.

Một điểm đáng chú ý nữa ở Darlene là... có lẽ khi đang cùng Lauren, Alyssa Krueger và Bebe Johnson xếp hàng đợi Chúa ban cho “cái tính nhỏ nhen”, Darlene đã nhìn thấy 1 con bướm xinh đẹp nên bỏ hàng đuổi theo bắt bướm. Bởi vì cậu ấy cơ bản là không có tính nhỏ mọn. Lý do duy nhất mà tới giờ Lauren chưa loại Darlene ra khỏi nhóm là vì Darlene quá lộng lẫy, không thể không giữ lại.

Chính vì thế mình quyết định mỉm cười xin lỗi Gordon Wu, đi một mạch tới bàn ăn của Darlene, cách bàn của Lauren và Mark có vài bước chân.

“Chào cậu, Darlene” – mình đặt khay thức ăn xuống đối diện với Darlene – “Cậu có phiền

nếu mình ngồi đây không?”

Cả 16 con mắt của 8 cậu con trai tại bàn ăn của Darlene đồng loạt chuyển hướng từ khu vực vùng dưới cổ Darlene sang khu vực phía trên phần tất da chân của mình.

“Ồ, cậu là cô gái đã phát biểu trong hội trường sáng nay đúng không?” – Darlene mỉm cười hòa nhã. Đó là cách cậu ấy luôn chào hỏi mọi người – “Tất nhiên rồi, ngồi cùng đi”.

Và thế là mình ngồi xuống đánh chén ngon lành món gà rán, sau khi đã cẩn thận lột hết phần da để không làm tăng thêm cái vòng 3 vốn đã không nhỏ của mình.

“Mình rất thích đôi tất của cậu” – Todd Rubin nháy mắt cười với mình, giọng rất lả lơi.

Thay vì hất ngay cốc nước vào mặt anh ta và gào lên: “Khiếp quá đi, hãy tránh xa tôi ra. Đừng có mơ!” – cái cách mà mình sẽ làm trước khi đọc Cuốn Sách, mình chỉ mỉm cười với Todd, bên lên nói: “Ôi thật không, cảm ơn Todd. Bọn mình học chung lớp Lượng Giác nâng cao đúng không?”

Todd nơm nóm nhìn về phía Darlene, như thể việc để lộ ra rằng cậu ta rất giỏi toán sẽ làm mất cơ hội ghi điểm với cô gái mà điểm tổng kết tất cả các môn có lẽ chỉ bằng số quốc gia mà cô ấy có thể kể ra được tên thủ đô.

Và nhờ môn Văn minh Thế Giới năm ngoái, mình tình cờ biết được con số đó chỉ dừng lại ở số 2.

“Ờ, ờ” – Todd ngập ngừng thừa nhận.

“Có lẽ cậu nên đăng kí tham gia đấu giá tài năng” – mình động viên – “Đảm bảo sẽ có rất nhiều em học sinh nữ mới nhập trường tranh nhau ra giá, giành cậu làm gia sư một ngày”

Todd quay sang nhìn trộm Darlene phát nữa. Cô nàng vẫn đang đủng đỉnh gặm cà rốt, mỉm cười theo dõi câu chuyện. Todd cũng đã đỡ căng thẳng hơn, bởi mình này giờ chỉ toàn nói những lời tốt đẹp cho cậu ấy còn gì. Lại còn ngay trước mặt người con gái trong mộng của cậu ta.

“Ờ, OK...ừm... Mình sao cũng được”

“Tuyệt” – mình hớn hờ rút ngay tập giấy đăng kí ra – “Cậu kí vào đây đi. WOW, có lẽ chúng ta sẽ kiếm được cả một gia tài mất. Cứ cái đà này không khéo còn đủ tiền cho các anh chị năm cuối đi du lịch ở Pháp ý chứ. Còn các cậu thì sao? Có ai hứng thú muốn được các cô gái tham gia đấu giá giành giật các cậu không?”

Chỉ 5 phút sau, cả 8 cậu con trai tại bàn lần lượt nhau đăng kí tham dự hết. Bên dưới cột TÀI NĂNG được ghi đủ loại năng khiếu khác nhau: XÉN CỎ; HƯỚNG DẪN LÁI XE BA BÁNH TRÊN MỌI ĐỊA HÌNH; HAI GIỜ CÂU CÁ TRÊN HỒ GREENE; XÁCH TÚI GIÚP BẠN TRONG KHI BẠN ĐI MUA SẮM Ở TRUNG TÂM BLOMVILLE, và THIẾT KẾ NỘI THẤT XE HƠI BÁN CHUYÊN NGHIỆP.

Mọi người ở bàn bên cạnh thấy bàn mình bàn tán sôi nổi quá cũng tò mò qua hóng chuyện, và đăng kí. Tính tới khi chuông báo hiệu hết giờ nghỉ trưa, mình đã có gần 30 tình nguyện viên – phần lớn thuộc nhóm hạng A – bao gồm cả Darlene: “Nhưng các cậu ơi, còn mình thì sao? Mình chẳng có năng khiếu gì đặc biệt.”

“Tất nhiên là cậu có chứ, Darlene” – mình tiếp tục dùng cái giọng ngọt ngào này giờ vẫn xài với đám con trai kia. Bởi vì Cuốn Sách có nói mọi người có xu hướng thích những người hướng ngoại và vui tính – “Hãy nhìn xem cậu xinh đẹp thế kia. Tại sao cậu không tình nguyện làm một cuộc “tân trang”?”

“Ooooh” – Darlene mắt sáng lên, vỗ vỗ hai tay vào nhau đầy phấn khích – “Như ở quầy trang điểm thử của Lancome trong khu mua sắm á?”

“Ừ. Đúng!” – rõ ràng cô nàng đã không hiểu ý mình – “chỉ có điều cậu sẽ là người THỰC HIỆN chứ không phải là người NHẬN ĐƯỢC sự tân trang đó. Có lẽ cậu phải dùng chính đồ trang điểm của cậu để trang điểm cho người thắng trong cuộc đấu giá”.

“Ồ thế à” – Darlene xùi mặt xuống, lộ vẻ thất vọng. Cậu ấy đã ngây thơ tưởng rằng sẽ được trang điểm miễn phí cơ đấy. Mà một người chuyên được cưng chiều và xài đồ miễn phí như cậu ấy thì chuyện đó cũng là điều dễ hiểu – “Nhưng nhớ không ai muốn “mua” mình thì sao?”

“Đừng lo, Dar” – Mike Sanders vội dỗ dành. Đúng là không ai có thể nở nhìn cô công chúa Darlene buồn bã – “Anh sẽ nhờ mẹ tới ra giá cho em. Mẹ anh dù sao cũng cần đi tân trang lại”.

Mặt Darlene sáng bừng lên, tươi tỉnh trở lại: “Thật ư, Mike? Anh sẽ nhờ mẹ anh thật á?”

“Tất nhiên rồi, Dar” – Mike còn nói chắc như đinh đóng cột. 7 chàng trai còn lại nhao nhao hùa theo đảm bảo mẹ của cũng sẽ tham dự cuộc đấu giá đó.

Chuông reo, mọi người lục đục đứng dậy đi về lớp... kể cả Mark Finley và Lauren Moffat, tình cờ lại đi ngay đằng sau mình, trong lúc mình đang hí hoáy ghi nốt mấy cái tên vừa đăng ký vào phút chót.

Mặc dù tay của anh Mark vẫn quàng trên cổ Lauren như mọi ngày, nhưng có vẻ như anh ấy không để ý đến cô ta cho lắm. Bởi còn bận nhìn mình.

“Chào em” – anh cười, hất mặt về phía tờ đăng ký – “Chắc nhiều tên lắm rồi nhỉ?”

Mình rạng rỡ với anh, mắt cố tránh không đụng Lauren.

“Vâng” – mình hớn hờ khoe – “Mọi người có vẻ thích ra phết. em sẽ đăng quảng cáo trên tờ Bloomville Gazette, để mọi người trong thị trấn cũng biết. Anh nghĩ sẽ tổ chức vào hôm nào? Buổi bán đấu giá ý à?”

“Tối thứ 5 được không? Có đủ thời gian đăng báo không?”

“Cũng hơi gấp. Nhưng em sẽ cố gắng.”

“À, này, em thực sự nghĩ thế à?” – dưới ánh đèn huỳnh quang đôi mắt màu lục nhạt của Mark như ngả hắt sang mau xanh lá cây – “Cái chuyện em nói trong hội trường sáng nay, về việc người ta có thể đến ra giá mời anh làm quảng cáo ý?”

“Vâng thật chứ ạ” – mình khẳng định, mắt vẫn không quên liếc xem phản ứng của Lauren khi thấy bạn trai đứng trò chuyện với mình. Hai mắt cô nàng nheo lại như mắt thần lằn, khuôn mặt lộ rõ vẻ khó chịu. Hắt Lauren đang thầm ước có thể biến ngay khỏi chỗ này.

“Anh có muốn đăng kí không?” – mình chìa tờ đăng kí ra cho anh Mark – “Chắc chắn khi thấy có tên của anh trong đó nhiều người sẽ muốn tham gia hơn”.

“Em nghĩ vậy sao?” – Mark vừa nói vừa chìa tay ra cầm lấy cây bút – “Anh nên ghi gì ở mục tài năng nhỉ? Không biết từ “đại diện thương hiệu” nghe có hơi quá không nhỉ?”

“Theo em thì nên ghi là ‘phát ngôn viên’” – rồi để Lauren không nghĩ rằng mình đang cố lờ cô ta, mình quay sang nhã nhặn hỏi – “Cậu có muốn đăng kí không Lauren? Cậu có thể cho ai đó đi nhờ trên một trong mấy chiếc BMW cáu cạnh của bố cậu chẳng hạn”.

“Cảm ơn. Nhưng sẽ không có chuyện tôi chở một con ếch đi lòng vòng quanh thành phố bằng xe nhà đâu, nghĩ gì?” – Lauren lạnh lùng cộc lốc nói.

Để nhấn mạnh hơn quan điểm của mình về cái đề xuất được coi là lỗ bịch đó, cô ta quay qua nhìn Alyssa, người đã suýt sặc sô-đa vì cười khi nghe Lauren nói: “Chúa ơi, cô ta có thể Steph hơn được nữa không?”

Tuy nhiên, anh Mark không hề thấy câu nói đó hài hước chút nào.

“Jeez, Laur” – Mark cúi xuống nhìn bạn gái – “Đây là công việc từ thiện mà. Ý anh là cho chuyển đi tốt nghiệp. Tại sao em cứ gây sự với cô bé thế?”

Giờ thì Alyssa sặc thực sự, phì hết cả sô-đa ra sàn căng tin (giờ gần như không còn một mống).

Lauren sững người ra mất một giây, sau đó giằng lấy cái bút trên tay mình, hục hặc nói: “Hừ, em chỉ đùa thôi mà”, đồng thời nguệch ngoạc điền tên mình vào. Ở dưới phần TÀI NĂNG, cô ta viết SAO CŨNG ĐƯỢC.

May mà cô nàng không viết từ HÔN MARK FINLEY, nếu không chắc chẳng có ma nào trả giá cho cô ta mất, bởi ngày nào nàng chẳng diễn màn đó trước mắt mọi người.

Mình tự nhắc lát nữa phải kể ngay cho Jason nghe mới được. Không gì vui hơn là được ngồi bàn luận nói xấu về con nhỏ đáng ghét đó với Jason.

“Hài lòng rồi chứ?” – Lauren dúm trả lại tờ đăng kí cho mình.

“Tuyệt, cảm ơn cậu rất nhiều” – mình thản nhiên như không để tâm tới cách hành xử thô lỗ của Lauren – “Cuộc đấu giá năm nay sẽ tạo nên một sự khác biệt lớn với mọi năm. Cậu hãy chờ xem”

Sau đó mình mỉm cười thật tươi, vẫy chào hai người đó và quay lại lớp.

Bạn có phải là một cô gái nổi tiếng?

Bạn hoàn toàn có thể, bằng cách làm theo những gì mà người nổi tiếng vẫn làm.

Các cô gái nổi tiếng:

- * luôn tôn trọng và lịch sự với mọi người.
- * Luôn đặt mình vào vị trí của người khác và nghĩ cho cảm xúc của người đó trước tiên.
- * Luôn sẵn sàng bỏ thời gian và khả năng của mình để giúp đỡ mọi người
- * Luôn vui vẻ và thân thiện

Chương mười hai

VẪN TRONG NGÀY KHAI GIẢNG

THỨ HAI, 28 THÁNG 8, 4 GIỜ CHIỀU

Trên đường từ trường về nhà hôm nay, Jason và Becca hầu như không mở miệng nói chuyện tiếng nào.

Mình đã nghĩ chắc tại mình bắt họ chờ hơi lâu ngoài bãi đỗ xe. Cũng tại suốt dọc hành lang trên đường ra về mọi người không ngừng chặn mình lại và xin đăng kí vào cuộc đấu giá tài năng. Mình giờ đã có hơn 100 tình nguyện viên rồi. còn nhiều hơn so với dự tính ban đầu. Chỉ lao khó mà đấu giá hết được chỉ trong một tối.

Jason và Becca không muốn tham gia. Mặc dù mình đã chỉ ra những thứ họ có thể làm để thương mại hóa.

“Jason, cậu có thể dạy người ta chơi golf mà. Ai chẳng thích môn thể thao đó” – mình nói – “hoặc cậu có thể làm hướng dẫn viên cho mọi người tới thăm quan đài thiên văn. Còn Becca, cậu có thể tổ chức các buổi dạy khéo tay hay làm tại nhà riêng”.

Nhưng Jason thẳng thừng từ chối không muốn tham gia bất cứ hoạt động nào có thể mang

lại lợi ích cho Mark Finley. Becca cũng giãy nảy lên: “Không được đâu. Mình nào có khéo tay đến vậy. Hơn nữa mình nghĩ bố mẹ sẽ không cho phép mình làm chuyện đó. Ý mình là bị đem ra đấu giá.”

“Có ai đấu giá cậu đâu?” – mình vẫn cố thuyết phục – “Họ đấu giá tài năng của cậu cơ mà”

Nhưng cậu ấy chỉ lắc đầu quầy quậy không chịu.

Mình hoàn toàn có thể hiểu được lý do của Becca, người mà ngoài Jason và mình ra thì hầu như không nói chuyện hoặc tiếp xúc với ai. Nhưng Jason vốn dĩ là người khá xởi lởi (hay nói đúng hơn vừa thân thiện vừa khó gần).

Mình không có dịp mè nheo thêm với Jason lúc ở trên xe. Nhưng thật may, vừa về đến nhà thì nhận được điện thoại của bà Kitty thông báo váy của mình và Catie đã xong – cùng với bộ tux của Pete và Robie – có thể tới thử lần cuối.

“Bọn cháu sẽ qua ngay” – mình vội lao xuống nhà gọi Catie, đang hí hoáy làm bài tập (ở cái quận Greene này, phải đến lớp 4 học sinh mới bắt đầu có bài tập về nhà). Catie rồi rút sửa soạn đi thử váy, trong khi Pete và Robbie uể oải không muốn đi vì còn đang mải xem MTV2 trong phòng khách, sau khi mò ra được mật khẩu.

Sau khi bật hoạt hình cho Sara xem để nó không khóc đòi đi theo (cũng là để bố mẹ không phát hiện ra vụ mật khẩu đã bị lộ), bọn mình nhoáng nhoàng chạy ra xin phép bố rồi băng qua sân, chui tọt vào nhà Jason.

Xưa nay mình chưa bao giờ nghĩ mình là một đứa có gu thời trang sành điệu. ngoài đôi tất cao tới bắp đùi sang nay (ngay khi về tới nhà mình đã lột ra không thương tiếc) thì mình không ăn diện cho lắm.

Nhưng phải công nhận bộ váy cho phù dâu và người rắc hoa mà bà Kitty chọn cho bọn mình quả thực rất đặc biệt. Đó là một chiếc váy sa tanh mềm mại màu hồng, không tay – không điệu quá lố – được phủ bên ngoài bằng lớp voan hồng nhạt hơn một chút, đính pha lê sáng lấp lánh... nhưng không rẻ tiền như váy của công chúa Barbie. Sau đám cưới mình vẫn có thể bỏ lớp voan ra và diện cái váy đó đi dự prom (nếu được mời).

Ông ngoại chính là nhà tài trợ của những chiếc váy này. Nếu là mẹ, chắc là bọn mình sẽ phải mặc mấy cái váy đại hạ giá ngoài chợ chứ đâu được thiết kế và tạo kiểu riêng cho từng người như thế này. Nghe nói bà Kitty đã thuê cả người thiết kế váy và thợ may chuyên nghiệp cho đám cưới lần này.

“Chào các cháu” – bà Kitty mừng rỡ reo lên khi thấy 4 cái đầu ló vào từ cửa bếp thường chỉ có người nhà Hollebach dùng. Đây là một trong những ngôi nhà cổ nhất trong vùng, được xây dựng theo kiểu trang trại thời Victoria (mặc dù phần trang trại đã bị cắt bán từ lâu, để xây dựng thêm những dãy nhà mới, như nhà mình chẳng hạn) với lối vào được làm hoàn toàn bằng gỗ hầu như không được nhà Hollebach sử dụng. Trong nhà có phòng đựng cốc chén và phòng

cho quần gia (cái phòng áp mái mà Jason mới chuyển lên chứ đâu). Ở dưới gầm bàn ăn trước đây còn có nút bấm để gọi người giúp việc trong bếp, nhưng đã bị mẹ của Jason tháo ra vì bọn mình bấm nghịch quá nhiều, hồi còn bé.

“Mấy đứa có muốn uống nước chanh không?” – bà chồm chồm hỏi.

Đây cũng là một trong nhiều lý do mình luôn thích sang nhà Jason chơi. Một phần vì đây là ngôi nhà duy nhất trong thành phố có lắp điều hòa tổng nên dù ở trong phòng hay ngoài hành lang thì cũng vẫn mát.

Thứ 2, mẹ cậu ấy luôn chuẩn bị sẵn nước chanh hoặc nước cam tươi cho mọi người. Ở nhà mình, thứ đồ uống duy nhất có thể uống, ngoài sữa tươi, là nước lọc. Từ vôi. Bố nói nhà mình không có tiền mua nước ép trái cây, dù là loại bột pha, bởi vì quá đắt (ngoài ra, cứ khi nào chẳng may có 1 hộp trong tủ lạnh là y như rằng mình Pete sẽ uống cạn. Bố cũng không ủng hộ nước sô-đa hay nước Kool-Aid bởi vì “đường nhiều không tốt cho sức khỏe”.

Jason có thể ăn bao nhiêu đường tùy thích. Và kết quả là cậu ấy chẳng bao giờ thích ăn đường cả.

Bọn mình làm một hơi hết gần 2 galong nước chanh (một mình Pete chơi nguyên một chai rồi). sau đó mới theo bà Kitty lên gác thử đồ.

Váy áo đứa nào cũng đẹp kinh khủng!!!

“Wow!” –bà Kitty trầm trồ khi nhìn thấy Catie và mình từ trong phòng cú của Jason bước ra (căn phòng này giờ đã được biến thành phòng may đồ, với giấy dán tường là những tấm poster xe đua cũ còn sót lại của Jason) – “Nhìn hai đứa kìa! Như hai công chúa vậy!”

Catie sung sướng ngắm mình trong gương: “Bà thấy thế ạ?”

“Tất nhiên rồi” – bà gật đầu. Trong khi cô Lee , thợ may của bà, đứng từ xa ngắm nghía 2 đứa mình một lúc lâu, sau đó tiến tới sửa phần váy dưới nách mình: “Cần phải bóp vào một chút ở đây”.

“Ừm, một chút thôi” – bà Kitty gật gù tán đồng.

Ở bên cạnh, Pete đang ngọ nguậy khó chịu với cái nơ ở cổ - cũng có màu hồng như màu váy của mình. Phần ngực mình phải sửa lại đúng thôi bởi vì hôm đi lấy số đo mình vẫn chưa mặc bra cỡ chuẩn nên ngực không được gọn cho lắm. Giờ khi người mình đã chuẩn còn váy thì không.

“Pete, có thôi đi không” – mình cúi xuống lờ mắt nhìn Pete rồi quay sang lo lắng hỏi cô Lee – “Có kịp sửa không ạ?”

“Ồ, tất nhiên rồi. Chỉ một loàng là xong” – cô Lee trấn an mình. Sau đó quay sang nói với Catie: “Váy của cháu vừa in rồi. có thể cởi ra được rồi. Cả hai cháu nữa, Pete, Robbie”.

Hai thằng nhóc chỉ chờ có thể, vội vàng thay quần áo trước cả khi chạm chân vào phòng tắm (phòng thay đồ tạm hôm nay của con trai).

Catie thì ngược lại, không hề muốn cởi chiếc váy đẹp kia ra chút nào.

“Thế váy CỦA BÀ trông thế nào ạ, bà Hollebach?” – con bé quay sang hỏi bà nội của Jason.

“Cứ gọi bà Kitty là được, cháu yêu” – bà cười vang. Bà cừ nhiều lần nhắc bọn mình gọi bà bằng tên bởi vì dù sao cũng sắp thành người một nhà. Nhưng bọn nhóc nhà mình vẫn hay quên.

“Không đẹp bằng váy của hai cháu” – bà nói – “Nhưng hy vọng ông Emile sẽ thích”.

“Chắc chắn rồi ạ” – Catie nhanh nhẩu nói – “Bà mặc gì ông chẳng thích”.

Cả bà Kitty và cô Lee bật cười trước sự thật thà của con bé.

“Cháu NGHE THẤY anh Jason nói thế mà” – Catie thanh minh

“Mà nói tới Jason mới nhớ” – bà Kitty hỏi – “Thằng bé đâu rồi nhỉ? Nó cũng cần phải thử đồ xem có vừa không”

“Cháu đây” – Jason thành linh ngó mặt vào, mồm vẫn còn ngậm thìa, tay ôm bát ngũ cốc to sụ, món ăn nhẹ mỗi khi tan học về của cậu ấy. Với cái bát to như vậy có lẽ cậu ấy phải dốc cả hộp Cheerio mật ong hạnh nhận cùng một galong sữa tươi mất.

“Ôi trời, Jason” – bà thốt lên khi nhìn thấy bát ngũ cốc trên tay cậu ý – “Mẹ cháu sẽ nói sao khi cháu bỏ ăn tối hả?”

“Đến bữa tối cháu sẽ đói ngay thôi” – Jason nhún vai.

Bà Kitty cũng giống Jason ở đôi mắt xanh biếc và dáng người mảnh khảnh như Jason, nhưng lại không có được chiều cao và mái tóc đen dài như cậu. Tóc bà ngắn và trắng giống như tóc ông, tạo thành một cặp đôi cực kỳ dễ thương. Chỉ có mẹ là nghĩ ngược lại.

Được ăn thỏa thích mà không sợ bị lên cân thật sung sướng, phải không Stephanie?” – bà nháy mắt với mình.

Cô Lee chỉ cho Jason vào phòng tắm để thay đồ. Khi cậu ấy từ trong bước ra, lẻo đẻo theo bởi Pete và Robbi trong bộ đồ quần áo ở nhà, mồm vẫn nhồm nhoàm nhai ngũ cốc.

Mặc dù vẫn đang giận Jason vì tội dối xử rất không ra gì với mình hồi trưa ở trường nhưng mình vẫn không khỏi sốc khi nhìn thấy Jason trong bộ tux. Tuyệt vời ông mặt trời! Đến James Bond cũng mất điện (nếu James Bond cũng đi ăn ngũ cốc trong bát đựng sa lát thế này).

“Anh” – Pete ngược mắt lên nhìn Jason đầy hâm mộ. Từ xưa tới nay thằng nhóc luôn lấy

Jason làm thần tượng, bởi cậu ấy cao (> 1m80) lại vừa có xe riêng – “dòng xe mới của BMW đỉnh quá nhỉ”.

“Ờ” – Jason vẫn miệt mài nhai.

“Thế còn bố mẹ cháu thì sao, Stephanie?” – bà Kitty vô tư hỏi – “Thứ bảy này họ có đến được không?”

“Cháu e là không” – mình cúi gằm mặt xuống đất, không dám ngẩng lên nhìn bà. Cách xử sự của bố mẹ - mà phần lớn là của mẹ, bởi bố chỉ là làm theo những gì mẹ nói thôi – làm mình thấy ái ngại với nhà Hollebach quá đi. Đám cưới của ông ngoại đáng lý ra phải quan trọng hơn gấp nghìn lần mấy cái siêu thị kia chứ. Sao mẹ không chịu hiểu nhỉ.

“Ồ vậy à” – bà Kitty thở dài, mặc dù nụ cười của bà vẫn sáng như đôi mắt xanh biếc kia – “Cũng chưa biết được. Vẫn còn thời gian mà. Bà sẽ vẫn giữ chỗ cho họ, phòng trường hợp họ đổi ý. Jason, cháu yêu, cháu sẽ cắt tóc trước lễ cưới chứ? Hay cháu định để tóc lòa xòa trước mắt thế hả?”

“Cháu nghĩ sẽ cứ để thế này” – Jason bướng bỉnh nói, lấy tay cào cào gạt mái sang một bên trông không khác nào con chó chần cừu của nhà Snyder. Pete và Robbie thấy cảnh đó cũng phải ôm bụng cười.

“Ôi trời, Jason!” – bà ngao ngán thở dài. Nhưng có thể thấy rất rõ là bà rất yêu sự dí dỏm đó của cậu cháu cưng.

Và chỉ một giây sau đã thấy Robbie đang chạy theo tóm đuôi của Mr. Đom Dáng, con mèo tinh quái nhà Jason, trong khi Catie đang ra sức giằng lại.

“Catie, đừng có giằng co Mr. Đom Dáng với em trong chiếc váy đó” – mình gào lên. Ngay lập tức, bà Kitty và cô Lee chia nhau hành động rất nhanh: cô Lee chạy ra tóm lấy Catie kéo ra khỏi con mèo đen tuyền giống Ba Tư kia, còn bà Kitty thì tìm cách đánh lạc hướng Robbie – và Pete – bằng cách rủ hai đứa xuống nhà ăn kem.

Không còn ai trong phòng, ngoài mình và Jason đang đứng giương mắt nhìn nhau, ngượng ngùng không biết nói gì.

Thật là lạ, bởi vì trước giờ giữa hai đứa mình KHÔNG HỀ có chuyện ngượng ngùng hay e dè gì hết. Bọn mình không lúc nào hết chuyện để kể cho nhau nghe, giống như một cuộc chạy đua xem đứa nào kể được nhiều chuyện hơn trước khi bị đứa kia cắt ngang.

Vậy mà bây giờ chẳng có gì nói ngoài... sự yên lặng.

Mình cũng không nghĩ lý do là vì bộ tux Jason đang mặc trên người. Liệu hai đứa không còn nói chuyện được với nhau nữa có phải là vì Cuốn Sách?

Mình không biết tại sao Jason không thể vui mừng cho mình vì cuối cùng mình cũng đã

khiến cho mọi người nghĩ khác về mình, xóa bỏ hình ảnh đứa con gái làm đổ ly anh đào đỏ choét lên cái váy D&G của Lauren Moffat. Đâu phải mình tính chuyện quên đi cậu ấy và Becca sau khi đã trở nên nổi tiếng. Mình thậm chí còn lên cả kế hoạch sẽ dắt hai người đó đi theo cùng trong các buổi tiệc tùng, nếu được mời.

Và cậu ấy còn giận về chuyện gì mới được cơ chứ?

Jason là người mở miệng trước, một cách bức tức: “Cậu có thấy cậu ta làm chuyện đó không?”

“Ai cơ?” – mình ú ớ.

“Bạn của cậu, Becca chứ ai nữa” – vừa nói Jason vừa đá cao chân lên chỉ vào đôi giày Converse, cái mà Becca đã tỉ mỉ trang trí suốt buổi sáng nay trong hội trường.

“Lại còn ở ngay phía trên nữa chứ!” – cậu ý hét lên – “Cậu ta vẽ chi chít ngay phía trên đây này!”

“thế thì sao?” – mình chưng hửng hỏi lại. Thật không thể tin được, Jason lại đi cáu giận chỉ vì một chuyện cỏn con như vậy – “Mồm cậu bị đau à? Sao không bảo Becca đừng vẽ nữa?”

“Mình không muốn làm tổn thương cậu ý” – Jason nói – “Cậu biết Becca nhạy cảm đến thế nào mà”.

“Cậu không thể” – mình giơ tay lên – “đổi lỗi chuyện này lên mình được”.

“Sao không? Dù gì đó là bạn cậu mà”.

“Cậu ấy cũng là bạn cậu” – mình nhắc lại – “Nếu không, tại sao trưa nay cậu lại chở cậu ấy tới quán Pizza Hurt ăn trưa?”

“Cậu tưởng mình sượng lắm hả. mình nói cho cậu biết, Becca có cái gì đó rất lạ” – Jason nghiêm mặt lại nói – “Thậm chí còn hơn cả lạ...”

Đột nhiên cậu ấy im bặt, không nói thêm gì nữa.

“Nói tiếp đi” – mình giục.

“Không” – Jason lắc đầu – “Không có gì. Nghe này, mình phải...”

“Chuyện gì?” – đột nhiên mình thấy nóng hết cả mặt. Không lẽ vì cái váy? Nhưng điều hòa tổng vẫn đang chạy vù vù cơ mà – “Nói đi. Cậu có vấn đề gì đó còn lạ hơn cả mình, đúng không? Có phải đấy là điều cậu muốn nói không?”

“Ừm...” – Jason loay hoay tìm cách cời thắt lưng mà không phỉ bỏ bát ngũ cốc xuống – “Là cậu nói. Không phải mình. Nhưng nếu cậu đã nói như vậy thì ừ, đúng là thế đấy. Cậu bị làm sao

thế? Chuyện xảy ra hôm nay là sao? Mình tưởng cậu ghét mấy cái việc làm vô bổ đó cơ mà?”.

“Nào... Để mình làm cho” – không thể đứng yên nhìn cậu ấy lóng ngóng với cái thắt lưng thêm 1 giây nào nữa, mình tiến lại gần Jason và tháo giùm cái móc. – “Mình không hiểu tại sao cậu lại phản đối việc mình muốn thử thể hiện một chút tinh thần trường học với mọi người. Ý mình là không phải ai cũng muốn là người bị xã hội chối bỏ”.

“Mình tưởng cậu thích như thế?” – Jason ngạc nhiên thấy rõ khi nghe mình nói như vậy. Cậu ấy lặp lại động tác lắc lắc túi đường hôm trước của mình – “Vụ tạo tuyết mừng giáng sinh! Cậu quên rồi sao? Bọn mình đã rất vui khi là phần tử bị xã hội chối bỏ đấy thôi”

“Đành là vậy...” – mình nói bằng cái giọng từ tốn nhất có thể. Mình đang áp dụng phương pháp đồng cảm, bởi mình không muốn làm tổn thương Jason – “Chỉ là... Mình cảm thấy mệt mỗi khi bị mọi người coi là Steph, cậu hiểu không?”

“Nhưng đó là TÊN cậu mà?” – Jason nhắc nhở.

“Mình biết. Nhưng mình đã chán ngấy làm Steph rồi. Mình muốn là một ai đó khác. Cũng không phải là...” – mình vội nói – “Đầu Tiên, chuyên gia đầu têu các trò nghịch ngợm. Mình muốn là Steph Landry... nhưng là một Steph Landry khác. Một Steph Landry...” – mình không dám nhìn vào mắt Jason – “nổi tiếng, được nhiều người yêu mến”.

“Nổi tiếng ư?” – Jason lặp đi lặp lại như đang đọc tiếng Pháp hay một thứ tiếng nước ngoài nào đó – “NỔI TIẾNG Ư?”

Nhưng trước khi cậu ấy kịp nói thêm, cô Lee chạy vào hỗn hển nói: “Stephanie, liệu cháu có thể thuyết phục em gái cháu cới chiếc váy đó ra được không? Con bé hình như muốn mặc cho tới hôm đám cưới luôn.”

“Được ạ” – mình đưa cái thắt lưng cho Jason – “Mình nói chuyện sau nhé, Jase”.

“Ờ” - vẻ mặt của cậu ấy vừa có chút bối rối vừa có chút gì đó... biết nói sao nhỉ... tổn thương – “Sao cũng được”.

Có điều, cậu ấy cảm thấy tổn thương vì điều gì mới được cơ chứ? Cậu ấy đâu phải là nhười bị Lauren Moffat và đám bạn chặn không cho đi tè suốt 2 ngày trời hồi tham gia hướng đạo sinh. Cậu ấy cũng đâu phải là người bị cả đám con gái trong lớp thể dục vào hùa với nhau ném bóng vào người. Đâu có ai nói: “Đừng có mà Jason như thế” hay “Đúng là đồ Jason”...

Mọi thứ luôn tốt đẹp và hoàn hảo với Jason nên cậu ấy không thể hiểu nổi tiếng là như thế nào. Chính cậu ấy TỰ CHỌN là kẻ lập dị đó chứ. Với thân hình và khuôn mặt đẹp như thế, bố mẹ cà nhà cửa khang trang khá giả như vậy, cậu ấy ĐÂU CẦN phải làm kẻ lập dị. Cậu ấy hoàn toàn có thể nổi tiếng ngang ngửa Mark Finley nếu muốn.

Chỉ là Jason không hề muốn.

Điều mà mình không bao giờ có thể hiểu.

Các cô gái nổi tiếng...

Không bao giờ:

- * Khoe khoang vẻ bề ngoài, tài năng và tài sản của mình.
- * Để cho bọn con trai đùa giỡn.
- * Buôn chuyện hay nói xấu người khác
- * Trêu chọc hay móc mĩa những cô gái khác.

Chương mười ba

Vẫn trong ngày khai giảng. Thứ Hai, 28 Tháng 8, 7 giờ tối

Kế hoạch đấu giá tài năng chính thức được khởi động. Phiên đấu giá chính thức sẽ diễn ra vào tối thứ 5. Mình biết điều đó bởi vì anh Mark vừa email cho mình.

Đúng vậy, Stephanie Landry này vừa nhận được email từ Mark Finley.

Không biết sao anh ý có email của mình nhỉ? Có lẽ khi bạn là Mark Finley, tiền vệ nổi tiếng của trung học Bloomville, chủ tịch hội học sinh cuối cấp, bạn trai Laurent Moffat, bạn có thể lấy bất kì địa chỉ email của ai.

Lúc mới nhìn vào phần hộp thư đến, vừa thấy cái tên Mark Finley tim mình tí ngừng đập.

Mặc dù không phải là thư tình hay gì khác (một bức thư xã giao rất bình thường để thông báo với mình rằng anh ấy đã đăng kí phòng thể dục cho sự kiện lần này lúc 7 giờ tối thứ 5, vì sợ hội trường không đủ sức chứa) nhưng cũng đủ làm cho mình ngây ngất vì sung sướng.

Một lá thư điện tử từ Mark Finley đâu phải là chuyện thường! Lá thư đầu tiên trong đời mình nhận được từ một người nổi tiếng.

Và hiển nhiên không phải lá thư cuối cùng. Bởi vì Mark không phải là người duy nhất gửi email cho mình. Rất nhiều người muốn tham gia vào buổi đấu giá tài năng với tỉ lệ năng khiếu, từ dịch vụ trông trẻ tới dịch vụ đốn cây, biểu diễn accordion tại gia...

Không ngờ học sinh trường Bloomville lại lắm tài lẻ như vậy.

Một vài lá thư có nội dung không được than thien cho lắm thì phải vì nguyên cái tiêu đề đã

hoàn toàn là Đồ dở hơi, Đồ đáng ghét ...từ một người có tên là SteffBienDe (Steff biến đề)

Hay thật.HỌ thậm chí còn không biết viết tên mình sao cho đúng.

Không cần biết kẻ chủ mưu là ai.

Mặc dù đã tự nhủ không cần phải bận tâm tới những người xấu xa tệ hại như vậynhng mình vẫn không hề cảm thấy khá hơn tẹo nào.Mình phải mở nó ra để xóa.

SAO MÀY KHÔNG TỪ BỎ VÀ QUAY LẠI VỚI ĐÁM BẠN DỞ HƠI CỦA MÀY ĐI, ĐỒ LẬP DỊ- đến từ đơn giản như thế còn viết sai thật bó chiều với mấy người này.

NGƯNG NGAY CÁI TRÒ BỢ ĐỖ ĐÓ ĐI, ĐỒ NỊNH HÓT-lại còn bày đặt khuyên nhủ mình đấy.

OK, phải thừa nhận là mấy câu đó nghe đau thật.Lòng ngực mình như bị ai đó bóp nghẹt, không thể thở nổi.Không hiểu ai ghét mình đến mức đó? Nhất là khi mình chưa hề làm điều gì xấu xa hại ai.Trừ vụ nhòm trộm cậu bạn hàng xóm và rắc đường lên tóc Laurent Moffat

Nhưng cô ta đâu có biết đó là mình. Chính cô ta là người khai ngòi chiến tranh trước cơ mà, với câu: “Đừng có m,à Steph như thế”.

Mình từng xem qua vài bộ phim, trong đó mấy cô nhân vật chính thường xuyên bị chính đám bạn than gửi email thù địch.Họ sẽ hoảng sợ, khóc lóc và in chúng ra đưa cho mẹ xem.Các phụ huynh sẽ đến trường phản ánh với Hiệu trưởng và yêu cầu tiến hành một cuộc điều tra trên diện rộng xam tác giả của những lá thư đó là ai.

Trong phim, thủ phạm bao giờ cũng bị thầy hiệu trưởng tóm gọn và đình chỉ học.Tiếp đó sẽ là màn khóc lóc, ăn năn hối hận của kẻ chủ mưu với nạn nhân của mình.Đến cuối phim, họ sẽ xí xóa đi hiểu lầm lúc trước và trở thành bạn thân của nhausau khi được cô giáo chủ nhiệm xinh đẹp khuyên bảo và dạy dỗ tận tình: “ cần cảm thông và biết quan tâm lo lắng đến người khác”.

Còn ngoài thực tế, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.Vì sao ư?Thứ nhất, những kẻ gửi thư thù địch khôgn bao giờ bị tóm, còn người nhận thư cứ phải tiếp tục nhẫn nhịn mà sống, ngày ngày tự vấn lương tâm không hiểu đã đắc tội với ai mà để bị ghét như vậy.Luôn trong tâm trạng ngờ vực tất cả mọi người, không biết phải tin ai...Liệu sự ghét bỏ đó có giảm bớt nếu họ nói ít đi hoặc làm khác đi một chút? Họ sẽ không bao giờ có thể tìm ra câu trả lời.Bởi ngay từ ban đầu họ đã không biết bản thân đã làm gì để bị ghét như vậy.

Trừ mình.Vì mình biết rất rõ mình đã làm gì và tại sao bị ghét.

Có duy nhất một điều mình không hiểu: Tại sao sự việc xảy ra quá lâu rồi- mà thực chất chỉ là một tai nạn-mà nó vẫn ám ảnh con người ta sâu sắc đến như thế?

Mình không bật khóc. Cũng chẳng chạy ra ngoài mách mẹ.Thay vào đó mình nhấn nút XOÁ.

Thật chứ ai thêm quan tâm.Mình còn bị chửi thẳng vào mặt những câu còn khó nghe hơn thế nhiều.Mình cũng không việ gì hoảng sợ trước một người thậm chí còn không dám dùng tên thật để đối chọi với mình

Hơn nữa chính Cuốn Sách cũng cảnh báo rằng khi bạn cố gắng tạo một sự xáo trộn/thay đổi gì đó, sẽ có những người cảm thấy bị đe dọa và/hoặc bị bất an.Họ sẽ tìm mọi cách để bắt bạn dừng lại, bằng cách hăm dọa hoặc tẩy chay.

Biện pháp hữu hiệu và đơn giản nhất để đối phó với những con người này này, như lời cuốn sách, là coi như họ không hiện hữu.

Vì vậy mình còn biết làm gì khác ngoài việc Xoá.Xoá.Và xoá.

Tiếp tới là một bức thư từ Becca.

Scrpbooker90 (để type cho nhanh mình sẽ chỉ đánh tắt là Scr):Hey, mình đây.Ngày hôm nay thật kỳ lạ.Thú vị. Nhưng kì lạ.Mình có thể hỏi cậu một câu được không? Khòg liên quan gì tới vụ bán đấu giá đâu.

Mẹ không cho phép mình lập tài khoản chat chit bởi theo mẹ, đó là những cái lỗ đen hút sạch chất xám của con người và khiến bạn phung phí hàng giờ đồng hồ trên mạng mà không được tích sự gì(mẹ cũng có chung luận điểm như vậy về kênh MTV, chính vì thế mới có vụ cài mật khẩu).

Mình đành phải viết thư trả lời Becca, hi vọng cậu ý vẫn đang online và viết lại

StephLandry(không sai, địa chỉ email của mình đấy.Cũng là tác phẩm của mẹ)-mình sẽ type tắt là Steph: OK cậu hỏi gì cũng được.

Cậu ấy có onl.Một phút sau mình nhận được thư trả lời :

Scr:Chào cậu! Mình cảm thấy hơi ngại khi nhờ cậu chuyện này.Nhưng cậu có thể giúp mình tìm hiểu xem liệu Jason có thích mình không, được không?

Mình ngồi chết trân ngó vào màn hình máy tính mà không hiểu đang đọc gì, dù đã đọc đến lần thứ 10.Hoặc có thể mình đang hiểu sai ý của Becca.

Steph: Tất nhiên là thích chứ.Bọn mình là bạn bè với nhau mà, đúng không?

Trong khi chờ đợi thư trả lời của Becca, mình nghe thấy Robbie trnah cãi với bố vì bố lại làm món lasagna cho bữa tối.Robbie cực kì ghét lasagna và tất cả các món ăn có màu đỏ, cậu nhóc chỉ thích ăn thịt gà thôi

Scr:Ý mình không phải là vậy.Mình muốn cậu tìm hiểu xem cậu ý có thích mình trên mức tình bạn không. Mình NGHĨ là có.Ngày hôm qua ở quán pizza Hut-à mà cậu có ở đó đâu.Nhưng nói chung là mình cảm thấy nhận được một chút rung động từ cậu ý.

RUNG ĐỘNG ư? Gì thế này? Jason đã nói hay làm gì mà để Becca cho rằng đó là rung động? Ngoài cái điệp khúc đối-quá-đối-chết-đi-được của cậu ta. Trừ phi Becca đang lầm tưởng cái tín hiệu Tại –sao- Becca- hành- động- như-vậy của Jason thành Becca -thật -quyến –rũ...

Steph: Ừm, Bex yêu quý chắc cậu đang hiểu nhầm chuyện gì rồi. Cậu quên Jason thích chị Kristen à?

Trong bếp, Robbie đã thua trong trận chiên lasagna và gà rán, đành hậm hực nói: “OK, thế thì con sẽ chỉ ăn bơ đậu phộng và mứt”.

Scr: Cậu nhầm rồi. Jason KHÔNG HẸN là thích chị Kristen đâu. Mà cho dù cậu ấy có thích thì chị Kristen cũng không thích CẬU ẤY đâu. Kể cả khi Jason giờ đã có xe ô tô riêng. Vì nói gì thì nói chị ý cũng đang học ĐẠI HỌC. Mình nghĩ Jason thích mình thật đấy. Cậu có thấy hôm nay cậu ý để yên cho mình vẽ lên giày suốt cả buổi không?

Ôi giờ ời! Loạn hết rồi

KHÔNG ĐỜI NÀO có chuyện Jason THÍCH Becca. Bởi vì chỉ mới chưa đầy hai tiếng trước thôi, cậu ấy còn quát nặng lên và phàn nàn về Becca với mình. Hơn nữa với hơn chục năm làm hàng xóm và bạn thân của nhau mình hiểu rất rõ tính cách của Jason: Cậu ấy không bao giờ thích người mà cậu ấy dễ dàng giành được (ngay từ hồi đi nhà trẻ đã thế rồi). Thường phải là những người như nữ chiến binh Xena Lara Croft, hay mẹ của Stuckey hay Fergie trong nhóm nhạc Black Eyed Peas. Cậu ấy chưa từng thích một ai trong lớp mình.

.....đặc biệt là sau vụ cãi nhau năm lớp 5 của bạn mình mình càng hiểu điều đó hơn.

Jason sẽ không bao giờ thích mẫu người như Becca đâu. Nhưng làm sao để nói điều này với Becca mà không làm tổn thương tới tình cảm của cậu ấy bây giờ?

Mình đã rất cố gắng.

Steph: Becca, cậu quên có lần Jason đã từng nói sẽ không bao giờ hẹn hò ở trường trung học đó sao?

Becca gần như trả lời ngay lập tức

Scr: Chính xác cậu ý nói là thật ngốc khi định tìm bạn tâm trong trường cấp 3. Nhưng cậu ấy không phản đối chuyện hẹn hò-xem phim, đi chơi. Mà mình thì cần cũng chỉ có vậy. Vào thời điểm hiện tại. Cho tới khi Jason...nhận ra mình chính là tình yêu lớn của cậu ấy.

Có cả tiết mục tình yêu lớn ở đây nữa này? Chuyện này hoá ra rắc rối hơn mình tưởng.

Steph: Becca, đừng hiểu sai ý mình, mặc dù rất yêu quý Jason-với tư cách là một người bạn, tất nhiên rồi-nhưng nếu nói cậu ấy là nửa kia của cậu thì ... thực lòng mình không nghĩ như vậy. Jason không hề thích mấy trò vẽ vời của cậu. Cậu ấy thậm chí cũng chẳng có tí óc sang tạo

nào.Cậu ấy cho rằng nửa kia của cậu ít ra cũng phải có chút đam mê nghệ thuật,thay vì môn golf,hay sao?

Nhưng becca có câu trả lời thắc mắc đó.

Scr:Cậu ý ghét nghệ thuật bởi chưa được tiếp xúc nhiều với nó!

Steph: Hè năm ngoái bà nội có đưa cậu ý tới tham quan bảo tàng Louvre. Và cậu biết Jason đã nói gì không: Nếu xây dựng một sân golf 9 lỗ ở đó thì tuyệt vời phải biết.

Scr:Vậy rút cuộc thì cậu muốn nói gì hả Steph? Rằng cậu không nghĩ Jason thích mình theo kiểu đó phải không?

KHÔNG SAI! Mình rất muốn viết: CHÍNH XÁC ĐÓ LÀ NHỮNG GÌ MÌNH MUỐN NÓI!

Nhưng nói vậy thì tàn nhẫn quá.Mặc dù đó là sự thật

Thay vào đó mình viết:

Steph: Mình chỉ nghĩ là cậu nên cởi mở hơn với các bạn trai khác trong trường.Đừng bỏ hết trứng vào một rổ như thế!

Mình biết chắc Becca hiểu hàm ý của câu nói đó, bởi vì dù sao cậu ấy cũng lớn lên ở trang trại mà.

Steph: Mình sẽ hỏi tâm ý của Jason giúp cậu tất nhiên một cách khéo léo.Nhưng mình nghĩ cậu nên chuẩn bị tinh thần cho sự thật bẽ bàng là Jason chỉ dành trái tim cho chị Kristen.Hoặc ai đó cậu ấy sẽ gặp ở đại học

Nhưng có lẽ Becca bỏ qua toàn bộ phần cảnh báo mà chỉ chăm chú đọc phần mình hứa sẽ giúp tìm hiểu xem liệu Jason có thích cậu ấy không.

Scr:ĐỘI ƠN CẬU, STEPH! Cậu quả là một người bạn tốt.Vì điều này, mình quyết định sẽ nghe theo lời khuyên của cậu, tham gia cuộc đấu giá tài năng. Mình nghĩ có lẽ là cậu nói đúng, ngoài kia có rất nhiều người muốn học cách trang trí sổ sách để lưu giữ kỷ niệm. Mình sẽ bán đấu giá 3 tiếng dạy làm trang trí sổ sách.Cậu thấy sao?

Mình thấy sao ư? Mình đoán sẽ không ai muốn ra giá “mua” ba tiếng đồng hồ đó của Becca, ngoại trừ mẹ cậu ý.Nhưng phải cố tỏ ra là một người bạn biết lắng nghe và khích lệ bạn bè.

Sauk hi cảm ơn Becca xong mình tắt máy tính và xuống nhà, đúng lúc mẹ vừa từ tiệm về. Nhưng mọi ngày, mẹ lại bắt đầu điệp khúc than thở vì tình trạng buôn bán ế ẩm ở tiệm

“Bằng giờ này năm ngoái mình kiếm được bao nhiêu tiền hả Stephanie?” –mẹ vừa vớ tay treo túi và chìa khoá lên móc sau cửa.

“Ôi mẹ ời” - mình rên rỉ. Mẹ mà biết sẽ chỉ càng buồn hơn mà thôi. Nhưng mẹ nhất quyết bắt mình mở file Excel dữ liệu ra xem. Năm nay so với năm trước kém 60 đôla

“NHưng 60 đôla đâu phải là nhiều.” - mình chỉ ra cho mẹ thấy. - “Chứng tỏ siêu thị Sav-Mart có lẽ không thể ảnh hưởng gì tới việc làm ăn của nhà ta. Đó chỉ là suy đoán của mẹ thôi”

“Ôi, mẹ cần phải uống gì đó mới được” - mẹ lờ đi như không nghe thấy gì.

“Có lẽ mẹ nên tính tới việc mở tiệm cà phê như con từng gợi ý. Nhất là khi tiệm bánh Hoosier Sweet Shoppe đã đóng cửa..”

“Đóng cửa?” - mẹ cắt ngang - “ Họ bị đám siêu thị Sav-Mart kia đẩy tới bước đường cùng đành phải dẹp tiệm thì có”.

Cũng không hẳn, bởi năn ngoái tiệm Hoosier Sweet Shoppe buộc phải đóng cửa sau sự cố rò rỉ nước trên trần nhà, làm hỏng hết các đồ đạc, nguyên liệu trong kho. Nhưng nói chung đừng bao giờ tranh cãi với phụ nữ đang mang thai bởi bạn sẽ thua thôi

“Công việc phá tường thông sang tiệm nhà mình cũng không quá khó, bởi vì nó ở ngay kế bên...” - mình dừng đỉnh nói tiếp.

“Vậy chứ con nghĩ mẹ đào đâu ra tiền cho việc sửa sang đó, Stephanie ?” - mẹ hỏi. Và trước khi mình kịp mở miệng mẹ đã chặn ngay “ĐỪNG nói với mẹ là vay ông ngoại con, boei mẹ sẽ không bao giờ quỳ lạy một ai đó chỉ vì vài đồng bạc. Không giống như đa số những người sống trong cái thành phố này mẹ vẫn còn chút long tự trọng.”

Nghe cứ như trong phim.

Mình rất muốn an ủi mẹ đừng lo nghĩ nhiều, rằng mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đó. Bởi vì mình đã lên một kế hoạch mang lại rất nhiều công việc cho cửa tiệm

Nhưng nói trước bước không qua. Mình sẽ nói ra vào đúng thời điểm cần nói. Giờ mình phải đi làm cho Robbie ít bơ đậu phộng và mứt để ăn với bánh mì, để nó khỏi phải lải nhải về chuyện không muốn ăn mớ lasagna của bố

BẠN ĐÃ GẶP ĐƯỢC NỬA KIA CỦA ĐÒI MÌNH NHƯNG ANH ẤY DƯỜNG NHƯ KHÔNG BIẾT ĐẾN SỰ TỒN TẠI CỦA ĐỜI BẠN?

Đừng lo!

Cách hiệu quả nhất để thu hút sự chú ý của đối phương chính là MỈN CƯỜI!

Hướng dẫn cách cười:

Nụ cười có sức mạnh vô cùng to lớn nhưng đừng nên cường điệu quá mức. Một nụ cười tươi rạng rỡ cũng đủ khiến cho người bạn thích phải ngoái nhìn

DO đó cần phải đánh răng thật kĩ để có một hàm răng trắng bong và tập cười trước gương..Để nếu có tình cờ lướt qua nhau ở hành lang, bạn có thể tự tin hạ gục đối phương bằng nụ cười tươi sáng cùng hai lúm đồng tiền xinh xinh

Đảm bảo chỉ chưa đầy một tuần, hẳn sẽ phải lân la hỏi xin số điện thoại của bạn.

Chương mười bốn

NGÀY THỨ HAI CỦA SỰ NỔI TIẾNG

THỨ BA, 29 THÁNG 8, 1:30 CHIỀU

Bữa trưa nay anh Mark Finley lại ra nói chuyện với mình.

Mình đang mãi ngồi vạch ra cho Darlene một vài thứ mà cậu ấy có thể làm được – trang điểm và các bộ phim của Brittany Murphy (nói về phim 8 Mile thì ai cũng thộn mặt ra nhưng khi nhắc đến phim của Brittany thì từ Darlene đến mấy anh chàng vệ tinh nhao nhao bàn luận từ những chi tiết nhỏ nhất) thì thấy một cậu giơ tay chào ai đó: “Ô, Mark”. Mình ngẩng mặt lên đã thấy anh Mark đứng ngay kế bên rồi.

“Tờ rơi đẹp lắm em ạ” – anh Mark nói.

Đúng vậy, Mark Finley chủ động đến chỗ bàn mình để nói chuyện. VỚI MÌNH. Mình đã không thể thuyết phục Jason và Becca ngồi ăn trưa cùng mình – Jason vẫn đang đắm chìm trong hạnh phúc được lái xe đi bất cứ đâu vào giờ ăn trưa, còn Becca vì niềm tin rằng Jason chính là Nửa kia nên buộc phải đi theo... mặc dù hôm nay Jason còn rủ cả Stuckey cùng đi, trong khi Becca chúa ghét Stuckey.

Hiển nhiên họ không muốn ăn cùng mình. Và mình không trông mong gì điều đó bởi không khí trên xe lúc đến trường sáng nay thật không khác gì bị tra tấn. Jason thì không ngừng “tấn công” vào tất cả các hạng mục quần áo, giày dép trên người mình – “Cái váy của cậu bị làm sao thế? Có cần bó sát thế không? Làm sao cậu có thể chạy trong bộ dạng này nếu chẳng may Gordon Wu lại làm nổ phòng thí nghiệm lần nữa và bọn mình sẽ phải sơ tán khẩn cấp khỏi trường?”. Còn Becca sau khi phát hiện ra Jason là nửa kia của đời mình thì không còn cư xử tự nhiên trước mặt Jason nữa, bởi cô nàng quá ngượng ngùng. Vì thế mình là đứa duy nhất tiếp chuyện Jason.

Có lẽ từ mai lại quay về với xe buýt thôi.

Nhưng anh Mark Finley có lẽ cũng không phiền nếu phải ngồi ăn trưa cùng mình.

Nghĩ tới đó mặt mình đỏ lựng hết cả lên. Bởi vì tối qua mặc dù anh ấy có email cho mình thật đấy nhưng việc trò chuyện thoải mái với anh ý lại là chuyện khác. Nhất là khi đôi mắt của anh Mark ngày hôm nay không hiểu sao xanh một cách kì lạ. Mình lí nhí: “Chuyện nhỏ ý mà anh”.

Trong khi chuyện KHÔNG HỀ nhỏ tẹo nào. Tờ rơi đó – quảng cáo về buổi đấu giá tối thứ 5 – đã ngón mắt của mình gần một đêm thức trắng để nghĩ ra ý tưởng, bỏ bê cả bài tập ở trường. Nhưng hoàn toàn xứng đáng, bởi vì trông nó khá pro. Dù sao mình cũng đặt một góc quảng cáo trên tờ báo địa phương nên mẫu quảng cáo cần phải được thiết kế bắt mắt một chút.

Đáng ra mình nên nhờ mẹ giúp thì có lẽ đẹp hơn nữa. Bởi quảng cáo và bày biện chính là điểm mạnh của mẹ - nếu không muốn nói là điểm mạnh DUY NHẤT của mẹ. Mẹ rất giỏi trong việc dự đoán thị hiếu của thị trường, sản phẩm gì nên bán, sản phẩm gì không nên. Khả năng bán hàng của mẹ cũng vào hàng siêu cấp.

Nhưng mẹ lại không biết làm gì với những đồng hóa đơn hay ghi chép sổ sách hàng tháng. Vì đã có ông phụ trách – mà nay là mình, sau khi hai người không còn nhìn mặt nhau.

Duy chỉ có điều mình vẫn chưa muốn nói cho mẹ biết về kế hoạch của mình... Mặc dù không phải là mẹ không có ý nghi ngờ, nhất là khi sáng nay mình xuống nhà ăn sáng trong bộ đồ bó sát như thế.

“Con... định tới trường trong bộ váy đó sao?” – mẹ ngẩn mặt ra hỏi.

Có lẽ bởi mọi người chỉ quen với hình ảnh mình với quần bò, áo phông mà thôi.

“Ngày mai mẫu quảng cáo đó sẽ được đăng” – mình nói với Mark – “Em đã gửi sang bên tòa soạn đó sáng nay. Hy vọng sẽ có nhiều người tham gia”.

“Chắc chắn rồi” – anh Mark cười, làm cho tim mình lại đập chệch nhịp thêm một lần nữa. Qua vai anh mình nhìn thấy Lauren đang giả vờ thảo luận sôi nổi với Alyssa Krueger về vở nhạc kịch yêu thích có tên là Niềm đam mê.

Nhưng mắt thì liếc ngang liếc dọc không ngừng về phía mình và anh Mark.

“Sự kiện lần này sẽ cực kỳ thành công cho mà xem” – anh Mark quả quyết – “Mọi người đang rất háo hức chờ đợi. Ai ai cũng nói về buổi đấu giá sắp tới.”

“Thế thì tốt rồi” – mình vừa nói vừa cố “nặn” ra một nụ cười rạng rỡ nhất dành cho anh.

Thật buồn là Mark có vẻ không chú ý lắm – hoặc cũng có thể vì đúng lúc đó Todd xen vào giữa hai bọn mình: “Ê Mark, thứ 6 cậu có tới xem trận đấu của bọn mình không?”

“Đi chứ” – Mark giơ tay ra vỗ vai Todd – “Làm sao có thể bỏ lỡ trận đấu mở màn của Todd Rubin được”.

“Thứ 6 á?” – Darlene đang cúi ngắm vuốt móng tay bỗng ngẩng lên nói – “Đài báo trời sẽ mưa vào thứ 6”.

Cả lũ bọn mình đồng loạt quay ra ngó Darlene bởi cậu ấy vốn không quan tâm tới những gì đang diễn ra hàng ngày.

“Mình luôn kiểm tra dự báo thời tiết của cả 5 ngày trong tuần bởi mình muốn đi tắm nắng vào cuối tuần” – Darlene giải thích, sau khi thấy những cái nhìn đầy nghi hoặc của mọi người.

“Mưa thì làm sao đâu được” – Jerremy Stuhl xịu mặt xuống.

Todd ngập ngừng nói một cách thiếu tự tin: “Mình sẽ nghĩ cách”.

Đúng lúc đó Lauren đi tới cạnh anh Mark.

“Anh Mark, anh có mang theo chìa khóa xe không? Em nghĩ em đã bỏ quên cái đĩa Carrie Underwood trên xe của anh rồi. Mà Alyssa đang muốn mượn nghe thử” – rồi cô nàng giả vờ như lúc đó mới nhìn thấy mình – “Ồ, xin chào, Steph”.

“Chào cậu, Lauren” – mình chào lại, nín thở chờ cơn mưa “chế giễu” đổ xuống đầu. Lần này sẽ là gì nhỉ? “Dây chuyền đẹp đấy. Nhưng không phải vàng thật đúng không? Chúa ơi, cậu thật Steph làm sao.” Hoặc “Mình thấy hôm nay cậu chỉ ăn mỗi sa lát. Có chuyện gì thế? Hay sợ vòng 3 sẽ phình ra chiếm cả cái căng tin này? Đúng là Steph hết biết!”

Ấy vậy mà cô nàng không hề nói một câu nào tương tự. Thay vào đó, cô nàng vòng tay ôm chặt lấy Mark và nũng nịu: “Bố em rất thích ý tưởng bán đấu giá đó. Thử đoán xem ông sẽ mua ai nào?”

“Ai thế?” – Mark tò mò hỏi.

“Anh chứ ai, gốc ạ” – Lauren ngửa đầu ra sau cười vang. Cô ta tưởng như thế là đẹp lắm ý. Gớm chết đi được!

Mark nhíu mày không hiểu: “Nhưng anh sẵn sàng làm không công cho bố em mà.”

“Đừng bao giờ nói câu đó với bố em nghe chưa” – Lauren cảnh cáo – “Bởi vì nếu không ngày nào ông cũng sẽ lôi anh ra xướng mất. Anh có biết anh sẽ làm lợi được cho bố nhiều đến thế nào hay không, cưng? Dù sao anh cũng sẽ là trụ cột của đội QB mà. Đặc biệt, nếu năm nay bọn anh vào được trận chung kết quốc gia thì sẽ còn nổi tiếng nữa”.

Cơ hội để mấy “con cá” Bloomville lọt vào vòng chung kết quốc gia là gần như không tưởng và không ai là không biết điều đó – kể cả anh Mark. Nhưng bọn mình vẫn gật gù tát nước theo mưa: “Đúng thế”.

“Nếu bố em “mua” anh thì hay quá” – Mark vòng tay ôm lấy Lauren.

Lauren mỉm cười hạnh phúc.

Mình không khỏi cảm thấy có chút thương hại cô ta. Bởi sẽ không có chuyện bố của Lauren Moffat “chạm” được vào Mark Finley tối thứ 5 tới. Khi mà mình và cái ví của ông Emile Kazoulis, cũng để mất tới “món hàng” này.

Đôi mắt nói lên tất cả!

Có thể bạn không nhận thức được tầm quan trọng của đôi mắt. Đó chính là công cụ hữu hiệu nhất giúp bạn gạt hái được sự nổi tiếng.

Những người có cái nhìn kiên định là những người có tài lãnh đạo bẩm sinh.

Vì nếu có ai đó nhìn vào mắt bạn, thì đừng có ngại – hãy nhìn thẳng vào mắt họ.

Hãy học cách trang điểm cho đôi mắt để chúng luôn nổi bật (nhưng cũng đừng quá đà) và bạn sẽ có thể dễ dàng lôi cuốn những người xung quanh.

Chương mười lăm

Vẫn NGÀY THỨ HAI CỦA SỰ NỔI TIẾNG

THỨ BA, 29 THÁNG 8, 4 GIỜ CHIỀU

Mình nghĩ mình đã chết và lên thiên đàng.

Tất nhiên mình mất một lúc mới nhận ra điều đấy. Chẳng là chiều nay sau giờ học mình ra bãi đỗ xe tìm Jason thì thấy Becca đang đứng ở chỗ để xe đạp, mặt mày buồn khổ sâu nảo. Cậu ấy chưa bao giờ buồn như thế này, kể cả khi phát hiện ra Craig trong phim Degrassi là lưỡng tính.

“Tên mặt điều hâu đâu rồi?” – mình chạy lại hỏi.

Chỉ chờ có vậy, cô nàng tuôn ra một tràng. “Cậu ấy có mấy thứ quan trọng cần đi lấy giúp bà, cho đám cưới” – rồi ào khóc nức nở - “Và rằng cậu ấy rất xin lỗi về hôm nay nhưng không thể đưa bọn mình về nhà được. Bọn mình phải đi đón xe buýt mà về. XE BUÝT! Cậu có tưởng tượng được không? Là XE BUÝT ỷ! Tại sao cậu ấy nỡ đối xử với bọn mình như vậy, Steph?”

Mình thấy Becca có vẻ hơi bi kịch hóa vấn đề thì phải, nhưng mình cũng hiểu cảm giác của cậu ấy. Một khi đã quen với việc đưa đón hàng ngày bằng xe BMW, tự dưng quay lại với xe buýt thì quả không dễ dàng gì.

Dù bạn có chán ghét đĩa nhạc của nhóm Bee Gee đến đâu...

“Đừng có suy nghĩ quá nhiều” – mình vỗ về cô bạn – “mấy chuyện đám cưới quả tình là rất bạn và...”

“Mình lại nghĩ cậu ấy đang nói dối” – Becca cắt ngang, giơ tay quạt nước mắt – “Stuckey cũng đi cùng cậu ấy. Là STUCKEY ấ! Cậu có biết suốt buổi trưa nay cậu ta liến thoắng về chủ đề gì không? Chiến thắng ngoạn mục của đội Indiana năm 1987. Khi đó cậu ta thậm chí còn chưa RA ĐỜI, thế mà không hiểu sao rành rọt từng chi tiết thế không biết. Và giờ Jason còn rủ cậu ta đi chạy việc cùng, chứ không phải hai đứa mình. Mình nghĩ Jason không còn muốn chơi với hai bọn mình, vì ở cạnh cậu ấy mình nói quá ít còn cậu thì...” – nói đến đó Becca ngưng lại, cắn môi không nói gì thêm nữa.

“Mình thì sao?” – mình hỏi cho để có, chứ mình biết thừa câu trả lời rồi.

“Cậu cứ xử cứ là lạ lmaf sao ấ” – Becca nói rất nhanh, thở phào khi cuối cùng đã nói ra được điều chất chứa trong lòng bấy lâu nay – “Giờ cậu còn đi ngồi ăn trưa cùng Darlene Staggs là sao? Nó lẳng lơ phát kinh lên được!”

“Khoan, khoan...” – mình nhẹ nhàng nói – Darlene không phải là người lẳng lơ. Chỉ vì vòng một của cậu ấy phát triển hơn mà thôi...”

“Đò giả, chứ đâu phải thật”

“Có thể. Nhưng bọn mình đâu có quyền phán xét khi người khác muốn làm đẹp. Darlene rất dễ chịu. Cậu sẽ thấy, nếu chịu ngồi ăn trưa cùng mình”.

“Những người đó không thích nói chuyện với mình” – Becca cúi gằm mặt xuống nhìn giày – “trong mắt họ, mình chỉ là một đứa con gái nông thôn dần dần, từng có một thời chuyên ngủ gật trong lớp”

“Hoặc chính cậu sẽ chứng tỏ cho bọn họ thấy cậu không còn là đứa con gái đó nữa” – mình gợi ý – “Giờ thì đi thôi, trước khi xe buýt...”

“Sao? Có chuyện gì?”

“Lỡ chuyển rồi” – mình giơ đồng hồ lên cho Becca xem.

“Vậy bọn mình phải làm sao?” – cô nàng ôm đầu than.

“Không sao” – mồ hôi mình bắt đầu vã ra như tắm, bởi bãi đỗ xe này không hề có mái che – “Để mình gọi cho bố đến đón”

Đúng lúc đó kỳ tích xuất hiện.

“Steph” – cái giọng trầm ấm quen thuộc nhưng vẫn đầy ma lực mỗi lần cất lên phát ra từ phía cửa lớp học.

Tất nhiên không cần phải quay ra nhìn mình cũng đoán được là ai, bởi tim mình bắt đầu đập chệch nhịp.

“Chào anh, Mark” – mình quay ra có nói cái giọng bình thường nhất có thể...

...để rồi thất vọng nảo nề khi nhìn thấy Lauren và Alyssa đang đứng cùng anh.

Mà mình hy vọng gì mới được? Mark là chàng trai nổi nhất trường, làm gì có chuyện anh ý sẽ đi đâu một mình?

“có chuyện gì thế?”-anh Mark hỏi khi nhìn thấy những giọt nước mắt của Becca (mặc dù cậu ấy đã cố lau thật sạch nhưng không kịp)-“Bọn em bị lỗi xe à?”

“Vâng đại loại thế ạ”-mình gật đầu.Lauren và Alyssa mặt vẫn lạnh tanh không hề biểu lộ một cảm xúc nào

Nhờ có cuốn sách nên mình biết rất rõ biện pháp xử lý trong tình huống như thế này: nở một nụ cười thật tươi

“Ồ, tệ thật”-mình không thể giấu đôi mắt màu lục nhạt của anh bởi nó đã bị sập kính râm hiệu Ray-Bans

Che mất-“Anh rất muốn cho tụi em đi nhờ nhưng anh phải ở lại trường để tập.Giờ anh chỉ tiễn Lauren r axe thôi”.

“Ồi anh không phải lo cho bọn em đâu”-mình xua tay, cười nhẹ-“Bọn em sẽ tìm cách đi nhờ được mà”.

“À, anh biết rồi”-anh Mark búng tay cái chách

Và mình biết-tự dưng mình biết thôi, có lẽ bởi vì Mark chính là Nửa kia của mình- cậu tiếp theo anh ý sẽ nói gì.

“Sao em không cho hai bạn ấy đi nhờ xe về cùng?”-anh quay sang hỏi Lauren.

Anh ấy hẳn cũng là Nửa kia của Lauren bởi vì cô ta dường như cũng ssoán trước ý tứ của anh nên đã chuẩn bị câu thoại từ trước..Hoặc có thể vì mình quá đa nghi khi thấy cô nàng bật ran gay câu trả lời không một chút do dự:”Anh yêu, em cũng muốn lắm nhưng nhà hai người đó ngược hẳn đường với em”.

Điều này thì đúng.Lauren và gia đình sống ở khu biệt thự sang trọng mới xây trong khu Becca và mình sống gần trụ sở toà án

“Ừ, nhưng đằng nào em cũng ghé qua cửa hàng Bêntton ở dưới đó để mua vài thứ mặc đi dự trận khai mạc hôm thứ 6 đúng không?Anh nghe thấy emvà Alyssa bàn thế”.

Lauren bị bắt thóp và cô ta hiểu rõ điều đó. Anh Mark giờ coi mình như ân nhân đã giúp anh nghĩ ra ý tưởng tổ chức phiên đấu giá có 1-0-2 kia. Nên Lauren cũng chẳng đại gì tỏ thái độ với mình trước mặt bạn trai. Cô ta không còn cách nào khác đành phải cười một cách gượng gạo: "À, ừ nhỉ. EM quên mất. Hai cậu muốn đi nhờ chứ?"

Bên cạnh mình Becca nuốt nước bọt đánh ực. Còn mình vẫn cố tỏ ra vui vẻ (hy vọng là như thế) như bình thường. "Được vậy thì may quá. Cảm ơn cậu, Lauren: >

"tốt rồi" - anh Mark vỗ tay ra chiều hài lòng

Sau đó người bạn trai siêu tốt kia hộ tống bọn mình ra chỗ con xe mui trần đỏ chót nổi bật giữa bãi xe

"Gặp em sau nhé, cưng" - nói rồi anh cúi xuống hôn tạm biệt Lauren, sau kho giữ ghế trước và Becca ki chui vào băng sa (có lẽ quá bất ngờ trước mối quan hệ được cải thiện nhanh tới mức chóng mặt này của mình với anh Mark và Lauren, Becca quên băng đi bài ca không ngồi ghế sau vì sợ say xe quen thuộc) và giúp Lauren ổn định sau vô lăng như thể cô ta ssợc làm bằng sứ dễ vỡ không bằng

"Anh tập luyện chăm chỉ nhé" - Lauren vẫy tay chào.

Và lái xe đi

Chương mười sáu

Vẫn NGÀY THỨ HAI CỦA SỰ NỔI TIẾNG

THỨ BA, 29 THÁNG 8, 11 GIỜ ĐÊM

Không phải ai cũng đồng tình với quan điểm của mình cho rằng việc Jason bỏ rơi bọn mình lại là chuyện hay. Becca là một ví dụ điển hình.

Scrpbooker90: cậu nói chuyện với Jason chưa? Cậu ấy có nhắc gì đến mình không?

StephLandry: Làm sao mình đã nói chuyện gì được với cậu ta? Cậu cũng biết từ lúc ở trường mình đã không gặp Jason rồi, cũng giống như cậu.

Ngoại trừ việc đó là một lời nói dối. Mình vừa nhìn thấy Jason thay quần áo lên giường đi ngủ khoảng nửa tiếng trước.

Nhưng bí mật ấy đến nói với cha Chuck – người mình thường xuyên tâm sự mọi điều (gần như thế) – mình còn không định nói, huống hồ gì là Becca.

Scrpbooker90: Cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra ngày mai? Bọn mình có bắt xe buýt đi học

không?

StephLandry: Nói chung cứ chuẩn bị tinh thần trước đi.

Scrpbooker90: Không đâu. MÌNH SẼ KHÔNG ĐI XE BUÝT ĐÂU. Mình sẽ nhờ bố đưa bọn mình đến trường. Chúa ơi, tại sao JASON LẠI ĐỐI XỬ với bọn mình như vậy? Cậu có nghĩ đó là vì cậu ấy phát hiện ra có chút tình cảm đặc biệt với mình nên ngượng không? Biết đâu cậu ấy cho rằng không thể có được mình, mà không hề biết mình cũng có tình cảm với cậu ấy.

Thề là Becca đã đọc quá nhiều tiểu thuyết lãng mạn của bà Kitty. Chính mình đã cho cậu ấy mượn. Và giờ mình phải điên đầu giải quyết hậu quả của nó.

StephLandry: Ừm, có thể.

Scrpbooker90: Cậu có thể HỎI DÒ cậu ý giúp mình được không? – Mà cậu nghĩ Jason có chịu kể với cậu không? Hay mình nên nhờ Stuckey hỏi hộ mình? Mình có nên nhờ Stuckey không?

StephLandry: Neen. Rất nên là đằng khác.

Nói chung miễn sao mình không phải DÍNH vào chuyện này.

Scrpbooker90: OK, mình sẽ đi nhờ Stuckey. Cậu ấy học cùng lớp Hóa với mình. Sáng mai mình sẽ nhờ cậu ấy hỏi giúp. Cảm ơn cậu rất nhiều Steph! Cậu đúng là đứa bạn tốt!

Becca là một trong vài người hiếm hoi nghĩ như vậy. Bởi vì mình vẫn liên tục nhận được email của SteffBienDe.

Vui thật.

Thề là nếu đến cả chuyện nhòm trộm qua cửa sổ nhà Jason cũng mất đi chắc mình điên sớm.

Mình biết dòm trộm người khác là không đúng. BIẾT LẮM CHỨ!

Chỉ cần nhìn thấy Jason – trong bộ đồ ngủ dễ thương – là mọi nỗi lo lắng của mình tan biến hết, tự động thấy bình tĩnh và thanh thản vô cùng.

Giống như cái cảm giác khi mình mặc tạm cái quần Người Dơi của Jason hồi nhiều năm về trước.

Không hiểu cảm giác đó là sao nhỉ?

Không được kiêu căng!

Không ai lại thích bị một người kiêu, căng hợm hĩnh sai phái, chỉ đạo

Đúng là không phải ai sinh ra cũng xinh đẹp, thông minh, tài giỏi hay giàu có như nhau.

Nhưng chỉ vì bạn có thể có một vài lợi thế nào đó hơn người khác không có nghĩa là bạn tốt đẹp hơn họ.

Người nổi tiếng phải biết cách khiêm tốn và biết cách khiến cho người khác tự nhận ra phẩm chất tốt đẹp của mình, mà không cần phải đi quảng cáo bản thân.

Chương mười bảy

NGÀY THỨ BA CỦA SỰ NỔI TIẾNG

THỨ TƯ, 30 THÁNG 8, 9 GIỜ SÁNG

Hóa ra Jason vẫn ghé qua đón mình sáng nay, trong lúc mình đang đứng đợi chú Taylor và Becca tới đưa mình tới trường.

Lúc cậu ý hạ cửa kính ô tô xuống, nhạc của Roberta Flack vang lên âm ỹ.

“Quần đẹp đấy” – Jason nghĩa cái quần bò bò sát tối màu của mình nói. Công nhận mình mặc cái quần này trông cũng tôn dáng lên hẳn.

“Cảm ơn”

“Sao nào” – anh chàng có vẻ bắt đầu hơi mất kiên nhẫn – “cậu có định lên xe không đấy? Bex đâu rồi?”

“Sáng nay bố của Becca sẽ đưa bọn mình đi học” – mình nói – “Sau những gì xảy ra ngày hôm qua bọn mình suy ra rằng cậu không còn hứng thú với vị trí đó nữa”

“Vị trí gì cơ?”

“Làm tài xế của bọn mình chứ sao”

Jason đưa tay gạt đám tóc lòa xòa trước mặt. Bà Kitty nói đúng, cậu ấy CẦN phải đi cắt tóc trước khi đám cưới diễn ra.

“Mình đã nói với Becca rồi còn gì” – cậu ấy đang cố tỏ ra bình tĩnh giải thích – “rằng mình có mấy việc cần làm giúp bà. Đâu có nghĩa mình không muốn chở các cậu đi học. Chỉ có chiều hôm qua là bất khả kháng thôi”

“Ừ hứ” – mình ậm ừ vẻ không tin.

“Mình phải giúp bà đi lấy mấy tấm thẻ tên khách để bày trên bàn đón khách”.

“Ờ” – mình vẫn tỏ ra không hề hứng thú.

“Sau đó mình phải đi in mấy thứ. Mà có phải bọn cậu không thể bắt xe buýt được đâu. Bến xe dừng lại ngay trước cửa nhà cậu còn gì.”

“Đành là vậy. Nhưng nếu cậu báo trước một tiếng thì bọn mình đã đi thẳng ra ngoài cổng trước để bắt xe”

Jason trở mắt nhìn mình: “bọn cậu bị lỡ xe buýt hả?”

“Chứ còn sao nữa. Nhưng cũng may cuối cùng đi nhờ được xe của Lauren Moffat”

“Không phải con 645Ci đấy chứ?”

“Chính hần” – mình đắc thắng nói.

Jason nắm tay lại đấm thùm thụp lên vô lăng.

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế?” – Jason gào tướng lên. Thật xấu hổ, bởi khu phố nhà mình cực kỳ yên tĩnh. Dọc phố nhà mình có rất nhiều người già lẩm cẩm. Mặc dù nhà mình không thể gọi là giàu có, bố mẹ cũng không phải là già. Mình thấy rèm cửa nhà bà Hoadley kéo ra, ngó xem nhà mình đang có chuyện gì mà âm ỉ đến vậy (thật không dễ dàng gì cho bà khi phải làm hàng xóm với một nhà có đến 7 – sắp tới là 8 – người. Halloween năm nào mẹ cũng bắt bọn mình vứt tất cả những thứ bà Hoadley cho vì sợ tẩm độc. Tất nhiên không đứa nào có ý kiến gì, bởi dù sao những thứ bà ý cho không quá đắt thì cũng đáng ghét. Trong khi bà ý giàu nứt đổ đổ vách).

Nhưng Jason chẳng hề quan tâm đến việc tiếng động đó đang thu hút sự tò mò của mấy người hàng xóm già nhà mình.

“Cậu làm sao thế?” – cậu ấy quát nặng nề - “Làm cái trò gì thế?”

“Câu đó phải để mình hỏi cậu mới đúng” – mình vẫn hết sức bình tĩnh nói.

“Mình không phải là đứa hành động kì quặc. Mà chính cậu! Và cả Becca nữa. Cô ta lúc nào cũng nhằng nhặng bám theo mình. Chẳng khác nào một con cún quấn chặt lấy chân từ sáng tới chiều! Còn cậu nữa, từ bao giờ cậu chịu đi nhờ xe của Lauren Moffat thế hả?” – càng lúc âm lượng của cậu ta càng to.

Đúng lúc đó mình nhìn thấy chiếc xe Cadillac của chú Taylor đỗ xịch phía sau con B. Thật may chú ý không mở cửa kính xe nên Becca không kịp nghe thấy những gì Jason vừa gào lên. Mặc dù qua tấm kính chắn gió, mình nhìn thấy chú Taylor trông có vẻ còn ngái ngủ cộng thêm chút bối rối khi nhìn thấy xe của Jason. Chú dừng cách đó một quãng và bấm còi.

“Xe của mình đến rồi. Đi đây” – mình nói vội rồi ba chân bốn cẳng chui tọt vào băng ghế sau

của chiếc xe nhà Taylor. Thật dễ chịu biết bao khi được ngồi trong xe điều hòa và không phải nghe những bản nhạc cũ kỹ từ những năm 1970. Chú Taylor thường chỉ nghe radio thôi.

“Jason đang làm gì ở đây thế?” – Becca hồ hởi hỏi – “Cậu ấy tới đón bọn mình đấy à? Hay bọn mình qua đi với cậu ấy? Ừi, con xin lỗi bố, nhưng....”

“Thôi” – mình ngăn không cho Becca mở cửa xe – “Đừng. Bọn mình cứ...”

“Nhưng nếu cậu ấy muốn đưa bọn mình đi thì cũng nên...”

Thật may lúc đó Jason nhấn ga phóng xe đi thẳng, bỏ lại tiếng nhạc xập xình văng vẳng phía sau.

“Á” – Becca xị mặt xuống – “Cậu ý đi mất rồi!”

“Bố chẳng hiểu giữa ba đứa có chuyện gì, nhưng giờ ta đi được chưa? Nhanh để bố còn về ngủ tiếp nào!” – chú Taylor vừa ngáp vừa nói.

“Vâng ạ. Cháu xin lỗi. Sáng nay tâm trạng của Jason không được tốt cho lắm”

“Cậu ấy có nói gì về mình không?” – Becca giọng đầy hy vọng.

“Ừm... cũng không hẳn”

“Chán nhỉ” – Becca ngồi phịch xuống ghế thất vọng.

Nhưng nếu biết sự thật chắc cậu ấy sẽ còn buồn hơn.

Gây dựng lại danh tiếng

Cho dù bạn đã từng phạm phải một sai lầm nghiêm trọng trong giao tiếp (hoặc bị đồn như thế), cũng đừng vì thế mà lo lắng. Danh tiếng là thứ hoàn toàn có thể sửa chữa lại được. Giống như một cái bình dù cũ kỹ đến mấy cũng vẫn có thể đem đi đánh bóng mới trở lại.

Để mọi người quên đi những điều hớ hênh đó, bạn cần phải nỗ lực gấp đôi, chứng tỏ cho mọi người thấy mình là người hữu dụng và có ích đến thế nào. Đôi lúc cần phải thay đổi đôi chút để chiều lòng mọi người. Nếu bạn đã làm gì (hoặc bị đồn đã làm) khiến cho đám bạn phien lòng, hãy nhanh chóng tìm cách sửa sai.

Bởi tin hay không thì tùy bạn, mọi người SẼ tha thứ và quên đi những chuyện trước đây.

Nhưng trong tương lai bạn cần phải thận trọng hơn trước khi phát ngôn hay làm một điều gì đó!

Chương mười tám

VẪN LÀ NGÀY THỨ BA CỦA SỰ NỔI TIẾNG

THỨ TƯ, 30 THÁNG 8, 1 GIỜ CHIỀU

Trưa nay mình đến căng tin ăn trưa khá muộn, bởi còn mải lằng xằng khắp nơi ghi danh tên các thầy cô sẽ tham gia buổi đấu giá tối mai – thầy Schneck nhận làm người chủ trì phiên đấu giá. Đang loay hoay bung khay thức ăn ra chỗ bàn Darlene thì nhìn thấy Becca đang ngồi ở đó, mặt mày nhăn nhúm như một bao ni-lông vút đi.

Cậu ấy có vẻ tươi tỉnh hơn một tẹo khi thấy mình.

“Cháo. Mình ngồi đây được chứ? Mình cũng đã xin phép mấy cậu ý rồi” – vừa nói cô nàng vừa hất hàm về phía Darlene đang điệu dàng bóc quả chuối giữa một đám vệ tinh – “Họ cũng không có ý kiến gì”.

“Tất nhiên là được chứ” – mình đặt khay sa lát cá ngữ xuống bàn – “Nhưng sao hôm nay cậu không ra ngoài ăn chưa với Jason à?”

“Ờ. Mình vừa nói chuyện với Stuckey” – Becca dùng đĩa chọc chọc vào cái bánh mỳ kẹp thịt (chỉ có điều không có thịt... Becca ăn chay từ nhỏ), mắt không nhìn vào mình.

Đột nhiên mình thấy nóng bừng cả mặt. Nếu tên Stuckey đó dám nói câu gì làm tổn thương Becca – điều đó rất có thể xảy ra bởi vì Stuckey không hề quan tâm đến chuyện gì ngoài môn bóng chày – thì cậu ta chết chắc với mình.

“Cậu ấy đã nói gì?” – mình gằn giọng hỏi.

“Rằng nếu mình muốn Jason thích mình thì đừng nên lúc nào cũng quấn lấy chân cậu ấy như thế” – Becca ngừng lại hớp một ngụm Diet Coke – “Stuckey nói Jason là kiểu người không thích những gì quá dễ dàng đạt được. Kể cả trong chuyện tình cảm”

Todd Rubin ngồi bên cạnh cười khẩy nói: “Mình thì ngược lại. Mình thích những cô gái biết vị trí của mình ở đâu”.

“Ồ, vậy sao?” – Darlene đã ăn xong, nghe thấy vậy liền quay sang hỏi – “Xin cho hỏi vị trí đó là ở đâu?”

“Ừm...” – Todd giật bắn mình không ngờ cơ sự lại diễn biến theo tình huống này – “Bất cứ... vị trí nào... em muốn”

Darlene lắc lắc lon Diet Coke nũng nịu: “Ồi không. Hết mất rồi! Anh có thể đi lấy thêm cho em một lon nước được không?”

Todd hấp tấp đứng ngay dậy chạy đi mua nước ngọt cho nữ thần của mình, hai chân luống

cuồng va vào nhau mấy lần suýt ngã. Darlene quay sang nhìn bọn mình cười đầy ẩn ý.

Hóa ra Darlene không ngờ nghịch như cậu ấy vẫn thường tỏ ra.

“Không chừng Stuckey nói đúng” – mình quay lại vỗ về Becca

“Có lẽ vậy. Cậu ấy tỏ ra tốt bụng. Stuckey ý” – Becca thở dài đánh thượt – “Cậu ấy còn nói không tin có chuyện gì giữa Jason và chị Kirsten”

Giờ thì đến mình cười khẩy: “tất nhiên rồi. Bởi vì giữa họ trước giờ có chuyện gì đâu. Mà nếu có cũng chỉ là một phía của Jason mà thôi. Chị Kirsten đâu có hợp với cậu ấy. Cậu đã nhìn thấy cái khuỷu tay của chị ấy chưa?”

“Hả? Khuỷu tay á?” – Becca trố mắt hỏi lại.

“Ờ, trông khô ráp, ghê cực”.

“mình cũng rất sợ bị thế” – Darlene nói xen vào – “vì thế tối nào trước khi đi ngủ mình cũng thích bôi sữa dừa tươi lên đó”. Nói rồi cậu ấy kéo tay áo lên cho bọn mình xem. Công nhận Darlene có cái khuỷu tay đẹp nhất mà mình từng được biết. Ai trong cái bàn này cũng phải gật gù tán đồng.

Mình phải ghi nhớ cái mẹo này mới được.

“Nhưng Stuckey nói cậu ý nghĩ có khi Jason thậm chí còn chẳng thích chị Kirsten cơ. Cậu ấy đang giả vờ thích chị ấy để mọi người không biết được người cậu ấy thực sự thích là ai”.

Úi, cái này mới!!! Không ngờ Stuckey cũng để ý quan sát ông bạn thân kỹ ra phết.

“Thế Stuckey có nói Jason thực sự đang thích ai không?”

Becca nhún vai: “Cậu ý chỉ nói thế thôi. Chứ không biết đích xác là ai. Stuckey nói Jason chưa bao giờ tâm sự về mấy chuyện kiểu này – về con gái – với cậu ý. Vì thế mình không thể không tự hỏi liệu cô gái mà Jason thực sự thích có khi nào là... mình không?”

“Chịu thôi” – mình thú thật. bởi vì mình không biết thật. Nhưng mình cũng không để thêm câu “Nhưng mình không nghĩ là có chuyện đó”. Thay vào đó, mình tò mò hỏi: “Thế Stuckey còn nói gì nữa không?” Không ngờ Stuckey hóa ra cũng biết nói những điều không liên quan tới đội bóng chày trường ĐH Indiana.

“Ừm, để mình nhớ xem nào” – Becca nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên mắt sáng rạng rỡ – “Cậu ấy nói nếu có ý định muốn đi tham quan trường ĐH Indiana thì cứ nói với cậu ấy. Stuckey hứa sẽ đưa mình tới phòng truyền thống, treo rất nhiều ảnh các thành viên nhà Hoosier trong đội bóng chày của trường.

Ừ bây giờ mới giống Stuckey mà mình biết.

Mark và Lauren nhè đúng lúc đó xuất hiện trước mặt mình. Lẽo đẽo theo sau là Alyssa Krueger, như mọi ngày...

“Mọi thứ xong xuôi hết rồi chứ, Steph?”

“Cũng hòm hòm rồi anh ạ. Tối nay mẫu quảng cáo sẽ được in. Danh sách đăng kí có hơn 100 người. Còn phụ thuộc xem tối đó bao nhiêu người có mặt. Nhưng nói chung em tin là năm nay chúng ta sẽ gây quỹ được nhiều hơn bất kì năm nào trước đây”

“Được vậy thì hay quá” – anh mừng rỡ reo lên – “Làm tốt lắm, Steph”

“Cảm ơn anh” – mình đã cố không đỏ mặt nhưng đây là điều không tưởng.

Cũng giống như chuyện xảy ra ngay sau đó.

Khi Mark, Lauren và Alyssa đi qua chỗ mình, một mẫu giấy nhỏ gấp đôi không hiểu từ đâu rơi xuống tập tài liệu đang mở trên bàn.

Không ai, ngoại trừ mình, nhìn thấy điều này. À, còn có cả Becca nữa. Cô nagf đang nghiền hết cả cổ sang phía mình tò mò muốn biết trong đó viết gì. Bên ngoài tờ giấy ghi độc một chữ STEFF – ý là dành cho mình... hoặc ai đó có tên đọc tương tự, như Steph chẳng hạn. Mình mở tờ giấy ra đọc.

Chỉ nhìn vài chữ đầu tiên – CON ĐIÊN NGU NGỐC KIA, SAO MÀY KHÔNG BIẾN VỀ ĐÚNG VỊ TRÍ CỦA MÌNH ĐI – mình đã biết nội dung bên trong.

Và tác giả của nó là ai.

Hai má mình vẫn còn chưa hết đỏ sau khi nghe lời khen ngợi của anh Mark giờ chẳng khác nào ngọn lửa đang cháy phừng phừng. Toàn thân mình như bốc hỏa.

Ngay lập tức mình xô ghế đứng dậy tiến về phái Mark và Lauren, tay cầm tờ giấy góm ghiếc đó.

“Xin lỗi” – mình chạy ra vừa kịp lúc ba người bọn họ chuẩn bị rời khỏi căng tin đi ra ngoài sân – “Một trong ba người đánh rơi mẫu giấy này. Nó đề gửi ai đó có tên là Steff, nhưng tên em không phải đánh vần như vậy. Do đó chắc bức thư này không phải dành cho em”.

Nói xong mình dúm tờ giấy vào tay anh Mark.

Alyssa quắc mắt nhìn mình: “Cái gì thế? Mình không hề đánh rơi thứ nào như thế. Trước giờ cũng chẳng bao giờ thấy mẫu giấy đó. Cậu có thấy không, Lauren?”

Nhưng Lauren chỉ đứng chôn chân một chỗ nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống mình.

Tất nhiên là mình mở to mắt ra nhìn lại. Đừng giỡn với tôi, Lauren. Mình đang cố gửi thông điệp bằng mắt cho cô ta. Bởi vì tôi đã có trong tay Cuốn Sách. Điều đó có nghĩa cô, Lauren Moffat, sẽ SỚM CHÌM XUỐNG THÔI.

NÉT MẶT ANH Mark thay đổi, sau khi đọc xong tờ giấy mình vừa đưa – ai mà biết sau cái dòng đầu tiên mình đọc được trong đó còn viết những cái gì nữa. Cầm anh ấy đánh lại, mặt đỏ ngang mặt mình lúc ấy. Chỉ có điều trông anh lúc giận dữ vẫn rất cool.

Anh quay sang nhìn thẳng vào mặt Lauren. Và ngay lập tức cô nàng quay sang Alyssa giả đồ sừng sốt: “Chúa ơi, Alyssa. Sao cậu lại làm trò trẻ con như thế?”

Alyssa há hốc mồm sững sờ. Mình thậm chí còn nhìn thấy miếng kẹo cao su đang nhai dở trong mồm cô ta.

“Lauren” – Alyssa thốt lên – “Đây là ý tưởng của cậu mà. Tại sao cậu lại...”

“Sao cậu có thể viết ra những lời độc địa như thế chửi Steph” – vừa nói Lauren vừa giật lấy mẫu giấy trên tay Mark, xé tan tành – “Cậu ấy chỉ đang muốn giúp lớp anh Mark khuyến tiền thôi mà. Cậu bị làm sao thế?”

Mark nhú mày nhìn Alyssa, lắc đầu thất vọng: “Làm như vậy là rất hèn, Alyssa ạ. Rất rất hèn”

“Nhưng em đâu có làm chuyện đó” – Alyssa giãy nảy lên – “Đành rằng em cũng có tham gia nhưng đấy là...”

“Thôi thôi...” – Mark nghiêm mặt lại nói. Đúng là phong thái của một người được bầu làm cầu thủ xuất sắc nhất năm ngoái và là tiền vệ trụ cột của năm nay – “Anh muốn em đi ngay cho”

Alyssa bắt đầu khóc.

“Đi đâu cơ ạ... rời khỏi trường sao?” – cô nàng nấc lên từng cơn.

“Không” – anh Mark có vẻ như đang cố gắng giữ bình tĩnh – “Không phải rời khỏi trường. Mà là đừng để cho anh nhìn thấy em. Em hãy ra khỏi đây đi”.

Alyssa quắc mắt sắc lẹm nhìn Lauren một cái rồi bùng mặt chạy về phía toa lét nữ. Anh Mark ngao ngán thở dài quay ra nhìn Lauren: “Sao cô ấy có thể làm một việc tồi tệ như thế”

“Em không biết” – Lauren trả lời tỉnh rụi – “Có lẽ cậu ấy ghen tỵ? Anh biết đấy, vì tối qua em cho Steph đi nhờ xe về nhà. Hoặc có thể vì cậu ấy lo sợ bị bỏ rơi nếu em kết bạn với Steph. Anh cũng biết Alyssa là người dễ bị dao động mà”

Từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ chưa bao giờ mình nghe thấy một lời dối trá trắng trợn như thế.

Cô ta xứng đáng được nhận danh hiệu hoa hậu Lươn Lẹo toàn quận.

“Em phải chạy theo xem cậu ấy có sao không đây” – Lauren giả đồ lo lắng – “Em sợ cậu ấy sẽ làm điều gì dại dột”

Làm điều gì dại dột? Đúng bài quá mà!

“Ừ ừ” – anh Mark gật đầu – “Em đi đi”.

Lauren vẫn còn kịp liếc xéo mình một cái như muốn nói Rồi mà sẽ phải trả giá cho chuyện hôm nay.

Sau khi Lauren đi khỏi, anh Mark chạm tay vào mình ân cần hỏi: “Em không sao chứ?”

Không thể tin được. Mark Finley. Chạm tay vào mình. Lại còn quan tâm lo lắng cho mình nữa chứ.

“Em ổn” – mình gật đầu. Phải mất vài giây mình mới mở được mồm ra trả lời – “Anh không phải lo đâu”

“Không ngờ Alyssa lại đi làm một việc như vậy” – Anh Mark nói tiếp – “Anh rất xin lỗi. Hy vọng em sẽ không để bụng”.

Để bụng? 5 năm qua mình đã qua quen với việc Alyssa Krueger – cùng với phần lớn cộng đồng U18 ở cái quận Greene này – nói với mọi người “Đừng có mà Steph như vậy!”. Nếu để bụng thì mình đã vỡ bụng từ lâu rồi.

Một người cả đời chưa bao giờ bị móc mĩa hay lôi ra làm trò cười như anh Mark sẽ không bao giờ hiểu được.

“Không đâu” – mình nhoẻn miệng cười thật tươi, bởi vì nếu không có lẽ mình sẽ òa lên khóc vì xúc động mất.

“Tốt rồi” – anh Mark đưa một ngón tay lên vuốt mà mình.

Chỉ một động tác nhỏ thôi cũng đủ khiến mình hiểu rằng Mark Finley chính là nửa kia của mình.

Mặc dù anh ấy vẫn chưa nhận ra điều đó.

Những người bạn thân

Ai cũng cần có bạn thân. Nhưng nếu muốn trở thành người nổi tiếng bạn không thể giới hạn bản thân – hoặc thời gian – chỉ dành cho một người

Điều quan trọng là phải dành thời gian cho những người bạn mới – nhưng vẫn không quên bạn cũ!

Chương mười chín

VẪN LÀ NGÀY THỨ BA CỦA SỰ NỔI TIẾNG

THỨ TƯ, 30 THÁNG 8, 4 GIỜ CHIỀU

Tờ The Bloomville Gazette là tờ báo chiều, vì thế mình có thể ghé xem mẫu quảng cáo của tiệm Courthouse Square Boooks nhà mình. Thứ tư nào mình cũng làm ca từ 4 giờ chiều đến 9 giờ tối.

Trong khi đang cầm cúi tìm trang có đăng quảng cáo của mình (mình đã đăng kí ở trang đối diện với trang truyện tranh và chuyên mục của Ann Landers – vì mọi người trong thành phố này đều luôn nghĩa cái trang này đầu tiên), mình nhìn thấy tấm hình chụp đài thiên văn to đùng trên bìa với một dòng tít NGƯỜI ĐÃ DÀNH CẢ TẶNG CẢ ĐÀI THIÊN VĂN CHO VỢ SẮP CƯỚI CỦA MÌNH. Kế đó là hình ảnh ông đang cười rất tươi bên trong đài thiên văn.

Ngay lập tức mình vớ điện thoại gọi cho ông.

“Câu chuyện thật cảm động” – mình nói.

“Bà Kitty đã rất tự hào” – ông hơn hở khoe.

“Tất nhiên là tự hào rồi. Đài phải ai cũng xây dựng đài thiên văn để bày tỏ tình cảm như ông đâu”

“Bà Kitty đáng được hưởng điều đó mà.”

“Đúng vậy” – mình đồng tình theo ông.

“Mấy hôm nay không gặp cháu” – ông nói tiếp – “Thế vụ làm người nổi tiếng ra sao rồi?”

Mình nghĩ lại giây phút ngón tay anh Mark chạm vào má mình. Mặc dù chỉ trong tích tắc nhưng với mình khoảnh khắc đó như khiến thời gian ngưng đọng lại.

“Thích cực ạ”.

“Vậy sao?” – giọng ông nghe có vẻ ngạc nhiên. Hoặc cũng có thể do mình đang tưởng tượng – “Thê thì tốt. Rút cuộc thì mọi thứ của hai ông cháu mình cũng đâu vào đó. Còn mẹ cháu thì thế nào?”

Mình vừa thấy mẹ ì ạch ra khỏi tiệm về nhà nghỉ. Mẹ đã sang tới tháng thứ 9. Hai bên mắt cá chân phù to, trông chẳng khác nào hai chân của Lauren trong đôi tất trắng cao cổ.

“Mẹ cháu vẫn khỏe ạ” – mình nói – “Nhưng chưa thấy lay chuyển gì về vụ đi dự đám cưới”

Ông thở dài: “Ông cũng không dám hy vọng gì. Mẹ cháu là người rất cố chấp. Về khoản này

thì hai mẹ con cháu khá giống nhau đấy”.

“Cháu không hề” – mình phản đối

Đúng lúc đó chuông cửa kêu leng keng, anh Darren tới làm cùng với mình.

“Khiếp sao hôm nay nóng thế nhỉ?” – anh đưa cho mình một que kem không béo – “Khác gì mùa Hè ở Ấn Độ?”

“Cảm ơn anh” – mình với tay nhận lấy qua kem – “Em đang dở chút điện thoại”.

Darren vòng tay ra dấu OK, sau đó đi ra sắp xếp lại mấy cuốn sách trên giá. Công việc ưa thích của anh.

“Ông ơi, có lẽ cháu cần vay ông thêm ít tiền nữa. Vẫn nằm trong kế hoạch thôi. Nhưng lần này là để giúp cho cửa tiệm. Không phải cho cá nhân cháu”

“Để ông xem tỷ lệ lãi suất hiện nay thế nào...”

“Vâng ạ” – mình không hề thấy phiền lòng vì có chuyện bị bắt trả lãi. Bởi mình cũng sẽ làm như vậy nếu có ai định vay tiền mình. Mấy người trên TV như Thẩm phán Judy và thần tượng của mình, Suze Orman vẫn thường nói người trong nhà không nên vay tiền của nhau. Nhưng với nhà mình thì không vấn đề gì.

“Ông ơi... Ông vẫn nhớ có lần ông nói với cháu là ông yêu bà Kitty từ hồi còn đi học không? Nhưng bà lại thích người khác?”

“Ronald Hollebach” – ông nói giọng vẫn đầy cay đắng.

“Vâng, ông nội của Jason. Cháu chỉ muốn biết rút cuộc thì ông đã làm thế nào để giành lại được bà Kitty khỏi tay ông Hollebach?”

“À, dễ thôi. Ông ta chết sớm mà”

“Ôi giờ” – đó không phải là câu trả lời mà mình mong đợi. Đã tưởng sẽ học được cách giành lại Mark từ tay Lauren. Bởi Lauren quá ti tiện, trong khi anh Mark lại quá tuyệt vời. Anh ấy xứng đáng có được người bạn gái tuyệt vời hơn Lauren. Mặc dù tới giờ anh vẫn chưa nhận ra điều đó.

“Bà Kitty rất thích ăn thịt bò bít-tết ở CLB trên phố. Hoặc món bánh rán của siêu thị Sav-Mart”

“À, thế ạ” – OK, để ghi lại: thịt bò – “Nhưng ông phải làm gì đó để bà siêu lòng chứ?”

“Ta không thể nói cho cháu biết được. Mẹ cháu sẽ giết ta mất”.

“Ông ơi, dù gì mẹ ổng đã giận ông lắm rồi. Có thêm một tí nữa cũng có sao” – mình nài nỉ.

“Cũng đúng. Có thể nói thế này, dòng họ Kazoulise nhà mình luôn biết cách để chiều lòng phái đẹp...”

Ngay lúc đó cửa hàng có khách, mà anh Darren lại đang bận trong toa lét nên mình phải cúp máy hẹn ông khi khác.

“Này, em biết Shelley ở cửa hàng Penguin nói gì với anh không? Nghe nói trường em sắp tổ chức một buổi đấu giá nô lệ gì đó tối ngày mai” – anh Darren từ trong toa lét chạy ra.

“Đó không phải là buổi đấu giá nô lệ” – mình giờ tờ báo ra cho anh ý xem – “Mà là đấu giá tài năng. Mọi người tình nguyện tham gia giúp đỡ cộng đồng, chứ không phải bán thân. Anh hiểu sai rồi”.

“Ờ thế à” – Darren lộ rõ vẻ thất vọng – “Sao em biết rành thế?”

“Bởi vì” – mình cố nói giọng không quá tự phụ. Vì Cuốn Sách đã nói: tự hào nếu không cần thận sẽ bị hiểu nhầm là ngạo mạn. Mà người nổi tiếng thì không được ngạo mạn – “Em là người đưa ra ý tưởng đó đấy. Em cũng tham gia tổ chức luôn”

Darren trông ngạc nhiên thấy rõ: “Em á? Nhưng em...”

“Không sao đâu. Anh cứ nói đi”

“Ờ... chỉ là, trước giờ em cực kì Steph Landry!”

“Đấy là cái thời “ờ kìa” rồi. Anh chờ mà xem” – mình đồng dục tuyên bố.

Cách hiệu quả nhất để giành được trái tim và sự chú ý của mọi người quanh bạn

Không ngừng sáng tạo!

Dám bày tỏ quan điểm!

Lời nói và việc làm phải đi đôi với nhau!

Đừng ngồi im để người khác quyết định giúp bạn. Hãy tự đưa ra ý kiến/ ý tưởng của riêng bạn... Thể hiện cho mọi người thấy là bạn cũng luôn ủng hộ họ

Có nhiệt huyết sẽ giành chiến thắng.

Và người thắng cuộc luôn là người nổi tiếng!

Chương hai mươi

NGÀY THỨ TƯ CỦA SỰ NỔI TIẾNG

THỨ NĂM, 31 THÁNG 8, 6 GIỜ CHIỀU

Cả ngày hôm nay phải chuẩn bị cho buổi đấu giá mệt lử cả người: đến phút cuối vẫn còn có nhiều người đến đòi đăng kí, nên mình phải ghi tên họ/năng khiếu của mấy người đó cho thầy Schneck tập giới thiệu... giục các bạn ở CLB Âm thanh – Hình ảnh chỉnh lại hệ thống âm thanh trong phòng tập để mọi người có thể nghe rõ các danh mục đấu giá... chuẩn bị cán quạt cho người tham gia đấu giá giơ lên trả giá (mặc dù trông hơi lồi thối nhưng có còn hơn không)

Nhiều việc lộn xộn quá khiến mình còn chẳng có thời gian ăn trưa HAY ăn tối. Từ lúc tan học tới giờ mình còn chưa ghé qua nhà! Ơn Chúa, Becca ở lại lằng xằng giúp mình... cùng với Darlene (không ngờ đấy!). Hôm nay mới thấy năng khiếu điều-khiển-mọi-người-làm-việc bẩm sinh của Darlene. Nếu không có cậu ấy chiều nay chắc mọi xẻ đôi mình ra cũng không xong được việc. Darlene chỉ cần chớp chớp mắt, thỏ thẻ nói: “Các anh có thể giúp em chuyển cái bọc này ra đằng kia được không?”, ngay lập tức mọi người – hay nói đúng hơn là các chàng trai – răm rắp làm theo.

Darlene cũng không hề ngốc nghếch như vẻ bề ngoài cậu ấy hay tỏ ra. Khi đài truyền hình cáp tới làm phóng sự về buổi đấu giá tài năng để phát sóng vào dịp cuối tuần, họ đã quên không mang theo dây cáp. Darlene nhanh chóng quay sang Todd nói: “Anh thử chạy lên văn phòng cô Swampy xem có thể mượn cái cáp đồng trục ở phòng giáo viên được không?”

Mấy anh chàng quay phim chỉ biết trố mắt hâm mộ: “Sao em biết cái đó gọi là cáp đồng trục?”

Darlene, ngay lập tức ngay lập tức nhận ra rằng cậu ấy vừa vô tình để lộ trí thông minh cho mọi người thấy, liền chớp chớp mắt giả vờ ngây ngô: “Ơ, em có nói thế à? Em cũng chẳng biết mình đang nói gì đâu”.

Sau khi đám con trai đi mình chạy ngay lại chỗ cậu ấy hỏi: “Này, làm sao cậu biết loại cáp mà họ đang cần?”

“Cái đó thì ai chẳng biết” – Darlene nhún vai nói.

“Vậy chứ năm lớp 8 cậu THỰC SỰ không biết mật ong do ong tiết ra đấy à?” – Becca hỏi.

Darlene cười vang cả góc phòng: “Biết chứ. Chỉ là... lớp học hôm đó chán quá, nên mình muốn làm trò gì đó khuấy động không khí một chút”.

“Nhưng cậu không nghĩ việc giả vờ ngốc nghếch sẽ khiến mọi người coi thường cậu sao?” – Becca vẫn bám riết theo hỏi.

“Không hề” – Darlene nhún vai tỏ vẻ bất cần – “Bởi vì, như thế mọi người sẽ làm tất cả mọi việc cho mình, còn mình sẽ có thêm thời gian để xem TV”.

Nghe cũng có lý.

Darlene và Becca không phải là hai người duy nhất giúp đỡ. Anh Mark và đội bóng sau buổi tập cũng tới giúp bọn mình treo băng rôn PHIÊN ĐẤU GIÁ TÀI NĂNG HÀNG NĂM LẦN THỨ NHẤT CỦA TRƯỜNG TH BLOOMVILLE. Mình phải mất cả buổi trưa để trang trí, với sự giúp đỡ của mấy chị lớp trên và Lauren (một cách miễn cưỡng).

Sau giờ học Lauren ghé qua cúng Bebe Johnson. Cái bóng mọi khi của cô ta là Alyssa Krueger đã không còn xuất hiện sau vụ lá thư gửi STEFF. Mình còn thoáng nhìn thấy Alyssa lấp ló ở căng tin, mua bánh sandwich kẹp cá ngừ xong một cái là chuồn ngay ra chỗ cột cờ ngồi ăn một mình, bởi vì cô ta không còn được chào đón ở bàn anh Mark nữa.

Đáng ra mình phải cảm thấy hả hê khi chứng kiến đứa con gái trong nhóm A nổi tiếng của Bloomville có kết cục như ngày hôm nay.

Vậy mà khi nhìn thấy cái dáng lăm lũi của Alyssa ở căng tin hôm nay mình chỉ thấy buồn thay cô ta. Mà nhắc tới mới nhớ, mình đâu có thù hằn gì với Alyssa Krueger đâu.

Người mình muốn thấy trong bộ dạng này là Lauren.

Và mình Sẽ sớm thấy điều đó. Tối nay. Nếu trên đời này còn công lý.

Lúc này bọn mình đang sơn màu cho cái băng rôn, một chị chẳng may để rớt sơn ra sàn tập. Thấy vậy Lauren cười phá lên: “Ôi giờì ời, Cheryl! Đừng có Ste...”

Ai cũng biết cô ta định nói gì. Ngưng cô nàng đã kịp dừng lại đúng lúc.

Mình nhón một bên lông mày lên nhìn Lauren (một mẹo mà mình phải tập hàng giờ trước gương – trong khi Jason cười như đứt dây cót – hồi năm lớp 4, sau khi thấy cái cách nhân vật Nancy Drew nhón một bên lông mày nhìn mọi người xung quanh).

Chị Cheryl không để ý hành động đó của mình, chỉ xuề xòa cười: “Biết rồi, biết rồi. “Đừng có Steph Landry như thế” đúng không? Ai có giấy ăn không?”

Khi không thấy ai phản ứng gì, chị Cheryl ngẩng lên và thấy mọi người – kể cả mình – đang nhìn chằm chằm vào chị ấy.

“Sao thế?” – chị ngơ ngác hỏi.

“Em là Steph Landry” – mình cố gắng không để lộ nổi tức giận đang tuôn trào bên trong. Bởi vì tức giận không phải là thứ cảm xúc mà người nổi tiếng nên biểu lộ ra.

“Ha ha. Em thật hài hước” – chị Cheryl không tin, tưởng mọi người đang lừa chị ý.

“Em nói thật đấy” – mình nhắc lại

Mặt chị Cheryl đỏ rần rần, như màu sơn vừa dây ra sàn sau khi nhìn thấy vẻ mặt không đùa của mình.

“Nhưng em... ý chị là...em...và Steph là... Cô ấy...” – chị lắp bắp nói không ra hơi – “Chị biết tên của em là Steph nhưng chưa bao giờ nghĩ nhân vật Steph ĐÓ lại là em. Không phải cô Steph đó... đã bắn chết ai đó sao?”

“Không hề”.

“Không phải đâu, chị còn nghe nói cô ta vút xe xuống hồ Greene để phi tang mà. Chị biết chắc”.

“Không có chị ơi! Có em biết ngay, vì em chính là Steph Landry. Em không bao giờ làm mấy chuyện tà trời đất đâu. Điều duy nhất em từng làm là vô tình đánh đổ một tí ly anh đào Super Big Gulp lên người ai đó”.

Nói đến đây mình phóng mắt sang nhìn Lauren đầy ẩn ý.

“Chỉ thế thôi sao?” – chị Cheryl chun mũi hỏi lại – “Chúa ơi. Chị cực thích nước đào Super Big Gulp. Vị của nó siêu thơm ý”.

“Công nhận” – một chị khác hòa theo – “Nhưng nếu không may để dây ra áo thì khó mà giặt sạch được. Mình đã có lần làm đổ ra tấm thảm trắng của mẹ và lần nào tức mình cái gì mẹ cũng lôi chuyện đó ra để chửi”.

“Ôi trời, mình cần phải lau sạch chỗ cơn này trước khi nó khô mất. Ai có miếng giẻ hay khăn giấy không?” – chị Cheryl gào lên.

Lauren mặt đỏ phừng phừng, lúi húi sơn băng rôn trong im lặng. Không ai nói thêm một lời nào về chuyện này nữa.

Và sau đêm nay? Sẽ không còn ai lôi chuyện này ra nói.

Sống hết mình

Trường học đúng là quan trọng thật, cũng như điểm số và việc học hành.

Nhưng chẳng ai thích một người luôn tỏ ra biết tuốt hoặc quá tẻ nhạt!

Vì vậy hãy tạm dẹp sách vở sang một bên.

Không quan trọng sở thích của bạn là may vá, làm vườn, nấu ăn, sưu tầm tem, hay cưỡi

ngựa... Chỉ cần chúng làm cho BẠN trở nên hấp dẫn trong mắt người khác... và biết đâu bạn sẽ phát hiện ra một năng khiếu đặc biệt nào đó mà lâu nay bạn chưa biết.

Hãy đi ra ngoài và tận hưởng cuộc sống!

Chương hai mươi mốt

Vẫn trong ngày thứ tư của sự nổi tiếng

Thứ năm, 31 tháng 8, 8 giờ tối

Bắt đầu rồi.

Mình không muốn tự khen đâu nhưng phải nói là TUYỆT VỜI!!!

Tất nhiên là không đến mức mọi người tới kín phòng tập như khi có thi đấu bong rổ (7000 người)

Nhưng tính ra cũng phải được trên 3000 người. Nếu chỉ đi rửa xe ô tô liệu có thu hút được gần ấy người hay không?

Và quan trọng nhất là mọi người đều hào phóng chi tiền! Gordon Wu và 3 giờ dạy máy tính có giá 35 đôla. Anh chàng với cái máy đốn cây? 58 đôla. Một cô bạn với khả năng làm bánh nướng nhân đại hoàng và dâu tây? 22 đôla.

Người được đấu giá nhiều nhất đêm nay chính là các bài học trang điểm của Darlene. Todd và đám bạn tranh nhau trả giá hòng ghi điểm với người đẹp. Kết quả là Todd giành chiến thắng với giá 67 đôla

Tính tới thời điểm này thì điều mình nơm nớp lo sợ-ai đó đứng trên bục đấu giá mà KHÔNG CÓ người trả giá- vẫn chưa xảy ra. Đến ngay cả Courtney Pierce, người vô hình của lớp mình, cũng còn được trả giá cho 2 giờ dạy tiếng Tây Ban Nha.

Vì thế mình không lấy gì làm lo lắng khi thầy Schneck đọc tên người tiếp theo lên bục đấu giá: Becca Taylor! Thú làm album kỷ niệm là một trong những thú vui khá được ưa chuộng ở thành phố mình. Có cả một cửa tiệm chuyên cung cấp các dụng cụ để làm và trang trí album, sổ sách... bên cạnh khu mua sắm. Becca có thể không nổi tiếng nhưng ít ra mọi người vẫn nhớ tới cô bé chuyên-ngủ-trong-giờ-năm-nào.

Và chắc chắn sẽ có ai đó tham gia trả giá cho cậu ý.

]“Và bây giờ là Becca Taylor học sinh lớp 11”- thầy Schneck đồng dục tuyên bố. Hôm nay thầy đóng bộ nghiêm chỉnh, rất ra dáng người chủ trì phiên đấu giá- “Becca tình nguyện bỏ ra 3 giờ để hướng dẫn cách làm album kỷ niệm. Nếu bạn nào có hứng thú với thú vui tao nhã này,

xin hãy trả giá cho Becca Taylor. Becca sẽ tới tận nhà giúp bạn, có mang theo toàn bộ dụng cụ, đồ nghề riêng của mình. Hãy bắt đầu phiên đấu giá cho loại hình dịch vụ đặc biệt này với giá khởi điểm là 10 đôla.”

Hàng ghế mình đang ngồi chính là hàng ghế danh dự nhất của buổi hôm nay. Hàng ghế ngay đầu tiên- gần cửa ra vào- nơi chỉ có những người thuộc nhóm hạng A mới được ngồi, bởi họ là những người thường được gọi lên tuyên dương hoặc biểu diễn trước trường.

Vậy mà tối nay mình đang ngồi cùng với họ. Không chỉ nhóm hạng A nói chung mà còn ngay kế bên anh Mark Finley.

OK, có Laurent Moffat ngồi phía còn lại.

Nhưng điều đặc biệt là anh Mark tự chọn chỗ ngồi kế bên mình- lúc anh bước vào phòng, thấy mình đang ngồi ở dãy ghế đầu bận rộn phát quạt cho mọi người, lập tức bước tới ngồi cạnh.

Những người còn lại trong nhóm hạng A- trừ Alyssa Krueger, đang lăm lăm một mình ở dãy ghế đằng xa, nơi mình và Jason vẫn thường ngồi nếu bị ép phải tham dự- lần lượt ngồi xuống theo anh.

Mình là một trong số họ. Mình là người của nhóm hạng A- những con người xinh đẹp và nổi tiếng nhất TH Bloomville. Cuối cùng mình đã thành công!

Ai cũng nhận ra thấy điều đó. Hàng trăm con mắt đổ dồn về phía mình- Courtney Pierce và Tiffany Cushing, những người nổi tiếng nhất nhóm hạng B, thỉnh thoảng vẫn cố ý nói to cho mình nghe câu “Đừng có mà Steph Landry như thế”. Cái đám ấy chỉ giỏi ghen tị thôi! Biết thừa!

Đáng ra họ không nên như vậy. Để lên được hàng ghế đầu tiên như hôm nay mình đã phải đổ biết bao mồ hôi và nước mắt.

Gần gần như thế.

Rất nhiều gương mặt quen có mặt trong buổi đấu giá ngày hôm nay. Không phải tất cả đều là người của trường Bloomville. Mình vừa thấy bố mẹ Becca hãnh diện nhìn con gái trên bục. Họ tỏ ra rất vui mừng khi thấy cuối cùng cô con gái cưng cũng chịu tham gia vào hoạt động của trường. Lúc này khi vừa đến, cô chú Taylor hỏi bố mẹ mình có đến không để mấy phụ huynh ngồi cùng nhau. Nhưng làm sao bố mẹ mình có thể đi khi mà mẹ thì sắp sinh, bố thì phải chăm mấy đứa em út nhít.

Mình cũng chẳng nói với ai về chuyện bố mẹ mình thậm chí còn không biết rằng mình chính là người đề xuất và chạy chương trình ngày hôm nay. Họ chỉ biết rằng tối nay có một buổi bán đấu giá gì đó ở trường TH Bloomville.

Còn kia là thầy Greer đang ngồi cùng vợ và một người trông có vẻ giống ông thị trưởng. Ôi Chúa ơi, ông thị trưởng thành phố cũng tới dự cơ đấy, nhưng đi...một mình, vì nghe nói ông ý

và vợ đang có một cuộc tranh chấp li dị khá om sòm. Thỉnh thoảng tờ Gazette cũng có đưa tin. Cô Swampy Wampler ngồi kể bên, trong bộ đồ thể thao khoẻ khoắn, tương phản hoàn toàn với hình ảnh nghiêm nghị của cô khi mặc vest đen hoặc xám. Cô không ngừng quay sang phoá thị trưởng Waicukowski và hất tóc làm dáng. Tán tỉnh ra mặt.

Nhưng ông thị trưởng có vẻ không mấy hứng thú!

Cuối cùng là người mình không hề trông mong sẽ có mặt tại những sự kiện liên quan tới trường học như thế này: Jason.

Cậu ấy đứng cùng Stuckey ở phía cửa ra vào trước khi tìm được một chỗ yên vị phía trên cùng. Mình nhìn thấy ánh mắt Jason nhìn mình. Mình giơ tay lên vẫy vẫy. Dù sao cậu ấy mới là người có chuyện với mình chứ mình không hề có vấn đề gì với cậu ấy. Trừ việc suốt ngày gọi mình là Đầu Đen.

Jason không buồn vẫy lại. Mình biết cậu ấy nhìn thấy mình.

Có tí bực mình! Jason lừa mình đi. Mình đã làm gì sai chứ?

Ngoài việc mình đi nhờ xe 645Ci của Lauren Moffat

Thật chẳng đúng với nguyên tắc BMW của cậu ấy tẹo nào.

Nếu tích thì cứ việc giận. Chẳng quan tâm.

Chỉ có điều thứ Bảy tới đây mà bọn mình vẫn mặt nặng mày nhẹ thế này thì cũng hơi buồn cười, dù sao cũng là phù dâu, phù rể cơ mà.

Nhưng sao cũng được

Hôm nay Becca trông thật đáng yêu trong chiếc váy hoa màu hồng. Cậu ấy đang cầm một cuốn album giơ lên làm mẫu, miệng cười tươi với khán giả. Mình biết cậu ấy hẳn đang rất run.

Chỉ có điều...nụ cười của cậu ấy hơi có vấn đề: răng và lợi nhe hết cả ra.

Mặc cho thầy Schneck ra sức hô hào vận động mọi người trả giá nhưng tuyệt nhiên không thấy một cánh quạt nào giơ lên.

Mình chợt nhận ra một sự thật khủng khiếp: không ai có ý định trả giá cho Becca.

Vậy là nỗi lo sợ của mình cuối cùng cũng đã xảy ra. Phía trên sân khấu Becca vẫn cười rất tươi, nhưng bàn tay cậu ấy càng lúc càng run và trắng bệch ra...

“Giá khởi điểm là 10 đôla”-thầy Schneck nói-“Tôi vừa nghe có người trả 15 đôla?” Có ai trả 15 đôla không ạ?”

Mình quay ngoắt người ra xem ai vừa giơ quạt...

Và trái tim mình chột chùng xuống. Đó là chú Taylor, bố của Becca.

Như thế còn tệ hơn không có ai trả giá

“Em không sao chứ Steph?”- một giọng nói trầm ấm vang lên bên cạnh mình- “Trông em có vẻ không được vui. Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”.

Mình chỉ tay về phía Becca: “Giá như có ai đó chịu trả giá cho Bex. Ai đó ngoài bố cậu ấy”.

Trước khi mình kịp nói thêm lời nào nữa đã thấy cánh tay anh Mark giơ phụt lên.

“15 đôla!”-thầy Schneck hô vang, tay chỉ về phía anh Mark –“ Có người đã trả 15 đôla. Có ai trả 20 đôla không ạ?”.

Cả căn phòng im lặng như tờ ngay giây phút anh Mark giơ tay. Không ai tin nổi chuyện vừa diễn ra- chàng trai nổi tiếng nhất trường Bloomville vừa trả giá mua 3 giờ học làm album với cô gái chuyên ngủ ngày. Có lẽ mọi người nghĩ anh ấy bị chập mạch, và Lauren là một trong số đó. Cô nàng khẽ rít lên: “ Anh đang đùa em đấy àh?”.

Nhưng anh Mark chẳng quan tâm, vẫn giơ cao cán quạt.

Becca trông đã bình tĩnh hơn.

“20 đôla! Có ai trả 20 đôla không ăh? Không? Vậy thì ba giờ học làm album của Becca Taylor sẽ có giá 15 đôla. 15 đôla lần 1. 15 đôla lần 2. Baaaá...”.

Nhưng trước khi thầy Schneck kịp nói hết chữ “n” trong từ bán thì ở cuối phòng vọng lên tiếng ai đó: “ Một trăm sáu mươi hai đôla và năm mươi tám xu!”.

Không ai bảo ai, tất cả những người có mặt lúc đó đồng loạt quay ra nhìn xem đại gia nào dám bỏ ngần ấy tiền ra cho Becca.

Có lẽ mình không phải đùa duy nhất bất ngờ khi thấy đó là Jason – một tay giơ quạt một tay cầm ví. Đảm bảo số tiền 162.58 đôla kia là số tiền đích xác đang có trong ví của Jason.

“BÁN!”- thầy Schneck hô to- “ Cho...cho..anh chàng phía trên kia với giá 162.58 đôla!”

SỰ NỔI TIẾNG GIỐNG NHƯ MỘT NGÔI NHÀ.

Nó có tường bao quanh, có móng vững chắc, cùng rất nhiều phòng ốc.

Móng càng chắc thì tường càng vững và có thể xây thêm nhiều phòng hơn

Chính vì thế, nhà càng rộng thì càng xây được nhiều phòng, càng nổi tiếng ta sẽ càng có nhiều bạn. Bạn bè không bao giờ là thiếu.

Chương hai mươi hai

Vẫn trong ngày thứ tư của sự nổi tiếng

Thứ năm, 31 tháng 8, 10 giờ đêm.

Mình rất mừng cho Becca. Thực sự đấy. Kể cả Jason dốc sạch túi ra “mua” cậu ấy. Mình rất vui vì cậu ấy đã làm như vậy.

Nhưng nhẽ ra Jason không cần phải chơi trội tới mức đó. Cậu ý vừa phí phạm 148 đôla, bởi vì về lý thuyết cậu ý chỉ phải trả 20 đôla là đã có thể “có” được Becca.

Nhưng sao cũng được. Hành động đó thật hiệp nghĩa! Và mình mừng cho họ.

Chưa bao giờ mình thấy Becca rạng rỡ như lúc bước xuống khỏi sân khấu. Cũng không cần phải là những người biết đọc ý nghĩ của người khác mới có thể hiểu được nỗi hân hoan đó: Becca hẳn đang nghĩ ra lý do duy nhất khiến Jason sẵn sàng chi một khoản tiền lớn đến như vậy chính là vì cậu ấy là người con gái mà Jason thầm thích (như lời Stuckey nói). Sau vụ này chắc mình sẽ KHÔNG THỂ “bẫy” được niềm tin đó ra khỏi đầu cô nàng mất. Không hiểu Jason đang nghĩ gì nữa. Thật đấy!

Thầy Schneck hăng giọng tiếp tục phiên đấu giá: “Và bây giờ thời khắc mà mọi người mong chờ đã tới. Hạng mục đấu giá tiếp theo của buổi tối ngày hôm nay chính là khả năng trở thành người phát ngôn cho các nhãn hàng của Chủ tịch khóa cuối cấp, đội trưởng kiêm tiền vệ của đội bóng đá, Cầu Thủ Xuất Sắc nhất của năm ngoại. Chỉ có hai chữ để mô tả chính xác về chàng trai tài hoa này – đó là... hoàn hảo. Xin giới thiệu với các vị và các bạn: Mark Finley”.

Tiếng vỗ tay, tiếng reo hò cổ vũ của hơn 3000 người như muốn làm nổ tung cả căn phòng. Hăng nhất phải kể đến cô bạn gái ghê gớm của anh. Lauren hò hét, gào thét, nhảy cẫng lên như con chơi chơi lúc Mark từ tốn bước lên trên mục đấu giá.

“Được rồi, được rồi, mời mọi người hãy ổn định lại chỗ ngồi để chúng ta có thể bắt đầu. Chúng tôi biết các bạn đều yêu mến Mark. Giờ là lúc các bạn thể hiện tình yêu đó. Mark đã tình nguyện bỏ thời gian làm người đại diện phát ngôn cho sản phẩm của một doanh nghiệp may mắn tối nay... Giờ chúng ta hãy hồi hộp chờ xem ai sẽ là chủ nhân may mắn đó. Giá khởi điểm là...”

Chiếc quạt của Lauren hua lên trong không khí.

Và cô ta không phải là người duy nhất.

Thầy Schneck đành phải ngừng lại và nói: “Các bạn thân mến, tôi thậm chí còn chưa...”

“100 đôla” – Lauren hét ầm lên.

Biết thừa cô ta định diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân của Jason, hét ra một cái giá trên trời để không ai có thể trả giá được tiếp.

Đáng tiếc là có hơn một chục người trong phòng có cùng chung ý tưởng đó.

“120 đôla” – ông chủ của tiệm Penguin ra giá.

“140 đôla” – ông chủ của nhà hàng Courthouse Square Diner cũng không chịu nhường.

“160 đô la” – Lauren trả đũa.

“180 đôla” – thị trưởng Waicukowski, chủ nhân của công ty kiểm soát có tiếng trong thành phố: Waicukowski và Cộng sự, vẩy quạt tịt mù trong không trung.

“200 đôla” – Lauren tru tréo.

Anh Mark ở phía trên có vẻ khò chí khi chứng kiến dân tình tranh giành “mua mình” sôi nổi như vậy.

“220 đôla” – ông thị trưởng vẫn không chịu thua.

Lauren có vẻ đã thấm mệt bởi cuộc chạy đua từng 20 đôla một như thế này, đứng phắt dậy mở ví rút ra một quyển séc đọc rất to: “ 532 đôla và 17 xu”.

Sau đó ngồi xuống mặt rất tí tởn. Trong khi những người còn lại còn chưa hết choáng váng. Ở phía trên, trông anh Mark tự hào thấy rõ.

Mình rất không muốn phá hoại hạnh phúc thiêng liêng của hai người bạn họ nhưng dù sao mình cũng có công việc làm ăn cần phải làm.

“Một nghìn đôla” – mình đứng dậy hô to.

Giờ thì không hiểu 3.000 người kia đang sững sờ vì ai hơn...

“xin lỗi em Stephanie” – ngay đến cả thầy Schneck cũng không khỏi kinh ngạc – “Có phải em vừa nói 1.000 đôla không?”

“Đúng vậy ạ” – mình bình thản nói – “tiệm Courthouse Square Boooks trả giá 1000 đôla cho Mark Finley”.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía mình, thay vì tập trung vào anh Mark, kể cả anh Mark. Nét mặt anh ý vừa có chút hạnh phúc vừa có chút bối rối. Hạnh phúc vì có người vừa trả giá cao đến vậy cho mình. Bối rối vì người đó lại là mình, chứ không phải bạn gái anh.

“Cô gái trẻ đây đã trả 1000 đôla” – thầy Schneck cầm cái búa lên – “Có ai trả 1.200 đôla không ạ? Không? Vậy chúng ta sẽ dừng lại ở con số 1.000 đôla”.

Lauren đang cuống quýt gọi điện thoại về cầu cứu bố. Đứng kế cạnh nhau nên mình không thể không nhìn thấy những giọt nước mắt tức tưởi đang lăn dài trên má cô ta.

“Nhưng bố ơi” – Lauren khóc nức lên – “Bố không hiểu...”

“1.000 đôla lần 1” – thầy Schneck bắt đầu đếm.

“... cuộc mua bán này có lợi mà. Và con sẽ...”

“1.000 đôla lần 2” - thầy Schneck tiếp tục.

“... không bao giờ xin bố thêm một điều gì nữa đâu. Con thề đấy. Chỉ cần bố chịu...”

“Bán cho Steph Landry của cửa tiệm Courthouse Square Boooks” - thầy Schneck hô to.

Cùng lúc đấy Lauren ném thẳng con điện thoại đắt tiền vào bức tường gần cửa ra vào khiến nó nát bung ra thành từng mảnh.

Không tồn tại cái gọi là nổi tiếng trong chốc lát

Không có ai có thể nổi tiếng chỉ trong một đêm. Sự nổi tiếng là thứ bạn cần phải bỏ công sức ra để giành lấy được nó.

Chính vì thế đừng bao giờ tỏ ra là mình tài giỏi hơn những người nổi tiếng khác – những người có nhiều thâm niên trong cuộc chơi hơn bạn. Họ đạt được sự nổi tiếng như ngày nay là nhờ sự kiên trì nỗ lực phấn đấu và họ xứng đáng được nhận sự tôn trọng của bạn.

Sau khi bạn đạt được sự nổi tiếng họ cũng sẽ đáp lại bằng sự tôn trọng tương tự.

Chương hai mươi ba

GẦN HẾT NGÀY THỨ TƯ CỦA SỰ NỔI TIẾNG

THỨ NĂM, 31 THÁNG 8, 11:30 ĐÊM

Mình thật không hiểu tại sao mọi người lại giận dữ đến như vậy.

Mình đã mua được Mark Finley- hay nói đúng hơn người phát ngôn cho cửa tiệm – một cách công bằng và sòng phẳng. Có thể thôi!

Việc gì mà ông Stan của tiệm Courthouse Square Diner phải gọi cho mẹ và mách lẻo. Làm cho mình còn chưa kịp bước chân vào đến cửa đã bị mẹ chửi cho tối mặt tối mũi vì tội làm trò

cười cho cả thành phố.

Thứ nhất, mình sẽ là người cười nhạo lại mấy người thiện cận đó sau khi công việc làm ăn của cửa tiệm trở nên khởi sắc nhờ hình ảnh của Mark Finley trên quảng cáo và tờ rơi.

Thứ hai, ông Stan không nên nhúng mũi vô chuyện làm ăn của người khác.

“Ông ta nói con đã mua một cậu thanh niên trong một cuộc đấu giá nào đó?” - mẹ gầm lên- “Làm sao con có thể mua một cậu thanh niên hả Stephanie? Tại sao?”.

Bà bầu là nhiều khi có những phản ứng hoá quá khích thì phải.

Đến Lauren cũng không tức giận như mẹ. Sau khi vượt qua cú sốc ban đầu, cô ta và anh Mark đã cùng tới chúc mừng mình.

“Được anh làm người phát ngôn cho cửa tiệm chắc chắn công việc làm ăn của nhà em sẽ thuận lợi hơn rất nhiều “- mình nói thế để mọi người dẹp ngay ý nghĩ là mình mua anh ý cho MÌNH, thực ra là cho CỬA TIỆM- “ Siêu thị Sav-Mart khai trương làm ảnh hưởng không nhỏ đến cửa tiệm nhà em”.

“ Anh có thể làm gì để giúp đỡ không?” - anh Mark ân cần hỏi.

“Ồ, Steph mình thật không ngờ cái tiệm nhỏ xíu nhà cậu lại gặp rắc rối như vậy. Từ nay mình sẽ bảo đảm bạn thường xuyên đến cửa hàng nhà cậu mua ủng hộ” - Lauren nói

“Ừm cảm ơn cậu”- thề là trong một phút mình đã nghĩ có lẽ Lauren Moffat cũng không đến nổi tệ như mình tưởng.

Nhưng sự xuất hiện của Becca đã cắt ngang luồng suy nghĩ đó. Cô nàng ríu rít muốn mình cùng ngồi phân tích hành động vừa rồi của Jason, ý mình thế nào, liệu cậu ấy có nên gọi cho Jason hay không...(cậu ấy đã bỏ về ngay khi thầy Schneck tuyên bố mình là người thắng cuộc trong phiên đấu giá anh Mark).

“Ừ, cậu cứ gọi đi. Dù sao hai người cũng là bạn bè với nhau mà”.- mình khuyến khích Becca.

“ Nhưng hẳn cậu ấy phải quý mình trên mức tình bạn mới bỏ ra ngần ấy tiền chỉ để khiến mình không phải xấu hổ khi không có ai “mua” mình, ngoài bố.”- Becca khẳng khái cãi.

“ Anh Mark có trả giá cho cậu mà”- mình nhắc.

“ Anh ấy chỉ làm vậy vì cậu nhờ thôi” - Becca phẩy tay nói

–“ còn chẳng ai bắt Jason làm như thế cả. Jason hẳn đã nhận ra mình là tình yêu lớn của cậu ấy. Về tới nhà mình sẽ phải gọi ngay cho cậu ấy mới được. À, hay là mình ghé qua nhà thăm cậu ấy một lát nhỉ?”.

Mình chỉ ra cho cô nàng rằng bây giờ đã quá 10 giờ đêm, chắc hẳn gia đình Hollenbach không hoan nghênh một đứa con gái lao tới nhà họ vào giờ muộn như vậy đâu. Đôi khi mình tự hỏi không hiểu có phải Becca được nuôi dưỡng bởi bầy sói không mà sao nhiều lúc hoang dã thế.

Ngày mai sau giờ học ** Mark sẽ tới tiệm nhà mình để chụp hình quảng cáo và tờ rơi phát ngoài quảng trường.

Đây sẽ là cơ hội có 1-0-2 để cho anh ý hiểu thêm về mình, ngoài những lần gặp gỡ ở trường.

Và sự có mặt của bạn gái anh ý.

Bởi vì mình tin rằng chỉ cần anh Mark chịu bỏ ra chút thời gian kết bạn với mình – một cách THỰC SỰ – thì có lẽ anh ấy sẽ nhận ra rằng mình tốt hơn bạn gái anh ta gấp trăm nghìn lần. Trong khi mẹ cứ y y cho rằng những chàng trai nổi tiếng như anh Mark chỉ hứng thú với một thứ và mình đã bỏ ra gần ấy tiền để “mua” anh ý. Mark sẽ nghĩ rằng mình sẵn sàng trao thứ đó cho anh.

“ Con có biết tại sao cậu ta chấp nhận hẹn hò với một đứa con gái rỗng tuếch như Lauren không?” – mẹ nói – “ một lý do thôi, và cũng là lý do duy nhất : cô ta chịu nhún trước cậu ta”.

Mình suýt nữa thì bật khóc vì xúc động. Mẹ làm mình nhớ tới câu hỏi của chị Kirsten “ không phải những người nổi tiếng nhất trường em là những người đáng mến nhất hay sao?”

Không ngờ trên đời này còn có những người ngây thơ như mẹ và chị Kristen.

Bởi vì nếu được hẹn hò với Mark Finley thì mình cũng tình nguyện nhún nhường. Đến cả Cha Chuck có lẽ cũng hiểu được đạo lý cơ bản đó.

CÔ BÉ LỘ LEM KHÔNG HỀ NGỒI YÊN ĐỢI HOÀNG TỬ ĐẾN TÌM !

Một trong những sai lầm lớn nhất mà con gái thường mắc phải khi dính tới chuyện tình cảm đó là họ luôn ngồi yên một chỗ, đợi hoàng tử tới tìm, thay vì đứng dậy đi tìm hoàng tử cho mình.

Đừng quên rằng cô bé Lộ Lem đã chủ động theo đuổi hoàng tử của mình bằng cách ăn mặc thật đẹp và đi dự tiệc.

Đành rằng cô bé Lộ Lem có dự trợ giúp của bà tiên ... nhưng đó chỉ là sự giúp đỡ về vật chất, còn tình cảm là thứ không ai có thể giúp được ngoài bản thân chúng ta.

Vì thế đừng ngồi yên một chỗ đợi vị hoàng tử tới tìm – hãy đứng dậy và chứng minh cho anh ta thấy bạn là ai.

Chương hai mươi tư

THỨ SÁU, 1 THÁNG 9, 1 GIỜ SÁNG

Mình đang ngồi trong phòng tắm nhìn sang cửa sổ nhà Jason – bằng ống nhòm – thì tá hỏa khi thấy Becca – BECCA! – xuất hiện ở cửa phòng.

Bác Hollebach hẳn đã mở cửa cho cậu ấy vào. Ngoài các vấn đề liên quan tới y học ra bác ý lúc nào cũng như người trên mây vậy. Chẳng ai giữa đêm khuya khoắt lại cho một đứa con gái lên phòng con trai mình như thế.

Mình dám chắc là Becca không hề gọi điện trước bởi vì từ nãy tới giờ Jason vẫn đang nằm bò trên giường hí hoáy viết cái gì đó (thư tình cho chị Kirsten chẳng?) – thậm chí còn chưa kịp mặc áo ngủ vào. Jason bật dậy như phải bóng, quờ tay lấy cái áo sơ mi vắt trên đầu giường.

Becca bắt đầu nói gì đó trong khi Jason còn chưa hết bàng hoàng. Mãi sau cậu ấy mới mở miệng nói cái gì đó – tất nhiên là mình không thể nghe thấy. Biết thế hồi trước đi học lớp đọc khẩu ngữ, thay vì tiếng Tây Ban Nha. Ngu quá đi mất! – làm Becca ngồi phịch xuống giường, mặt đầy đau khổ.

Và rồi chuyện đó đã xảy ra, Jason ngồi xuống bên Becca, vòng tay ôm lấy cậu ấy...

Và HỌ HÔN NHAU!!!!

Mình không kịp nhìn xem ai là người chủ động trước. Mình chỉ thấy mặt hai người cứ từ từ tiến sát vào nhau, và...

ĐOÀNG!!!! Mối họ chạm vào nhau.

Tệ hơn, Pete nè đúng lúc đó bấm bố lao vào phòng tắm.

“Chị lại đang làm cái gì trong bóng tối thế hả?”

“Chẳng làm gì cả! Chúa ơi, em không bao giờ biết gõ cửa hả?” – mình thì ào.

“Cần phải gõ cửa khi đèn trong phòng tắm không sáng?” – Pete cười khinh khỉnh – “Mà em biết thừa chị làm gì trong này rồi. Nhòm trộm anh Mặt Điều Hâu đúng không?”

“Điên à!” – mình giãy nảy lên, cố hạ giọng không để bố mẹ thức giấc – “Mà mày đừng có gọi Jason là Mặt Điều Hâu”

“Sao không? Chị vẫn hay gọi anh ý như thế mà. Nếu không nhòm trộm thì chị cầm ống nhòm làm gì? Chị nhìn trộm phòng ngủ của anh ý đúng không? Ủa mà kia có phải là chị BECCA đang ngồi trên giường của anh Jason không vậy?”

“ĐI RA MAU!” – mình nghiêng rằng kèn kẹt, cổ kiềm chế không nhảy tới đá đitrs thẳng em đáng ghét kia.

“Chị Becca thân mật với anh Mặt Điều Hâu từ khi nào thế?”

“Làm gì có chuyện. Họ đâu có ôm nhau nữa đâu. Thấy chưa? Họ buông nhau ra rồi kìa”.

Pete và mình vẫn dán mắt vào cửa sổ - Jason đang đứng quay lưng về phía bọn mình, cậu ý nói gì đó với Becca và cô ý gật đầu. Ở góc này rất khó đoán những chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng mình thấy Becca đứng dậy và ra về.

“Ha ha” – Pete thốt lên – “Em sẽ trêu cho anh ý chết thôi trong buổi đám cưới ngày mai”.

Mình nhéo thẳng bé một cú đau điếng làm nó rú ầm lên.

“Cấm không được nói điều gì với Jason. Cấm không được để cho anh ý biết chuyện nhìn trộm thế này”.

“Sao không?” – Pete nhăn nhó xoa xoa tay – “Chính chị bắt đầu trước mà”.

“Chị không nhìn trộm Jason” – mình khẳng khẳng – “Chị chỉ đang... ngồi trong này suy nghĩ mấy chuyện”

“Sao cũng được. Chị nói gì chẳng được, đồ Đầu Diên” – nói rồi Pete chạy vọt ra cửa nhưng vẫn không kịp né cú nhéo tử thần của mình...

Tiếng rú của nó làm cho bố phải bật dậy chạy ra xem chuyện gì đang xảy ra: “Trên đó có chuyện gì thế?”

“Không có gì đâu bố. Bố ngủ ngon” – mình nói vọng xuống.

Không thể tin nổi. Becca và Jason sao? Mình biết Becca thích Jason nhưng mình không ngờ Jason cũng có tình cảm với BECCA.

Đáng ra mình phải hiểu ra sớm hơn, lúc cậu ý dốc tiền ‘mua’ cô ta tối qua.

Nhưng Jason với Becca á???

Thế giới này đúng là điên hết rồi.

Khiến cho tất cả đám con trai phải quỳ gối trước bạn

Làm cách nào ư? Rất đơn giản: Hãy làm những gì mà bạn yêu thích.

Nghe thì có vẻ chẳng liên quan nhưng đó là sự thật: Khi được làm những thứ mình yêu thích – dù là hội họa, khiêu vũ, đọc sách hay sưu tập tem – bạn sẽ luôn tỏ ra hạnh phúc mà đám con trai, cũng như tất cả những người khác, luôn bị hấp dẫn bởi một người hạnh phúc.

Đừng quên – con trai cũng có nhiều người khá nhút nhát.

Do đó, một cô gái luôn tươi cười và vui vẻ sẽ dễ tiếp cận cậu hơn là một người lúc nào cũng nhăn nhó hoặc là quá lạnh lùng

Chương hai mươi lăm

Vẫn trong ngày thứ năm của sự nổi tiếng.

Thứ Sáu, 1 tháng 9, 9 giờ sáng

Trên đường tới trường sáng nay Becca tuyệt nhiên không hề hé miệng nói về chuyện tối qua. Không một lời nào luôn.

Không thể tin nổi hai người họ giờ còn giữ bí mật với mình cơ đấy. Một bí mật mà mình đáng ra không được biết.

Nhưng vẫn có cái gì đó không ổn. Tại sao Becca không nói gì về nụ hôn tối qua? Tại sao bọn mình vẫn đi nhờ xe bố cậu ấy để tới trường, chứ không phải đi con B của Jason? Nếu Becca và Jason giờ đã là một đôi thì đáng ra cậu ấy phải tới đón bạn gái đến trường sáng nay chứ.

Không lẽ đó chỉ là một nụ hôn thương hại? Khi Becca thổ lộ tình cảm với Jason, cậu ấy đành phải nói cho cô ấy biết trái tim mình chỉ thuộc về Kristen mà thôi, hoặc là lặp lại quan điểm về bạn tâm giao của mình.

Có lẽ vì thế Becca mới im lặng như thế này.

Hoặc là NGƯỢC LẠI: nụ hôn tối qua đặc biệt và thiêng liêng với Becca đến mức cậu ấy chỉ muốn giữ riêng nó cho mình- giống như bí mật về chiếc quần Người Dơi của Jason của mình.

Còn lý do cậu ý đòi bố đưa bọn mình đi học sáng nay, chứ không phải Jason, bởi hai người họ đang chờ đúng thời điểm để nói cho mình biết về mối quan hệ của mình.

Câu hỏi đặt ra là: tại sao mình lại phải bận tâm? Mình đâu có thích Jason. Bécca cứ việc chiếm lấy cậu ấy. MÌNH ĐÃ CÓ ANH MARK FINLEY RỒI.

Sáng nay lúc ở chỗ tủ để đồ anh Mark nhìn mình với ánh mắt là lạ: “Chào em, Steph. Chuyện gì xảy ra với mái tóc của em vậy?”.

Thôi chết, mình quên bég không sấy tóc. Chắc vẫn chưa hết sốc vì phát hiện tối qua.

Tất nhiên mình không thể thanh minh với anh Mark rằng: “Ôi vâng, đầu tóc bù xù lắm đúng không anh? Tại tối qua trong lúc nhòm trộm sang nhà hàng xóm em tình cờ nhìn thấy hai đứa bạn thân nhất của mình đang hôn nhau”.

Thay vào đó mình đành cười trừ: “ Em thử kiểu đầu mới ý mà.”

“Ra là vậy. Trông ngồ ngộ. À mà chiều nay tầm 6 giờ anh ghé qua cửa tiệm nhà em được không? Bởi anh còn phải ở lại trường tập luyện cùng đội bóng”.

“Tất nhiên là được ạ. Chiều gặp anh nhé.”

“Anh còn gặp em vào bữa trưa mà” - anh tinh nghịch nhướn mày với mình.

“Ừ nhỉ. OK, gặp anh ở căng tin vào bữa trưa”.

“Quên nữa, về chuyện tối qua.....”

Tối qua? Sao ANH Ý biết được chuyện tối qua? Không lẽ anh Mark cũng nhìn thấy cảnh Jason và Becca hôn nhau?

“ Buổi đấu giá” - thấy mình ngẩn ra không hiểu anh vội giải thích.

“ Àh, à, vâng, buổi đấu giá. Đúng rồi” - mình thở phào.

“Ừ, nghe nói bọn mình quyền góp được 7.000 đôla”

“ Chính xác hơn là 7.923 đôla” - mình đính chính. Khi nói đến tiền nong mình luôn rất chi tiết và rành rọt.

“ Đúng rồi 7.923 đôla. Anh chỉ muốn cảm ơn em vì đã giúp bọn anh. Số tiền đó còn nhiều hơn cả số tiền các anh chị khoá trước quyền góp được trong suốt một năm ròng rã. Trong khi đây mới là tuần đầu tiên của năm học.”

Úi, giờ mới là tuần đầu tiên của năm học ư? Vậy mà mình cứ ngỡ như cả tháng đã trôi qua, kể từ ngày mình tới trường cùng với đôi tất mỏng màu xanh nước biển sành điệu và chủ động tiến tới chào anh Mark.

“Tất cả nhờ vào em. Vì thế, cảm ơn em rất nhiều Steph.”

Kể đó anh cúi xuống và hôn nhẹ lên má mình.

Đúng lúc Alyssa Krueger đang hối hả chạy về phía toa lét nữ, có lẽ là để chải lại mascara, bởi vì rõ ràng cô ta lại vừa khóc...một lần nữa.

Điều buồn cười là trước đây cứ nghĩ tới cảnh được anh Mark hôn-kể cả lên má- cũng đủ khiến tim mình muốn nổ tung.

Nhưng hôm nay khi điều ước đó thực sự trở thành hiện thực mình lại chẳng cảm thấy gì.

Mình bị làm sao thế này?

Tất cả những gì mình nghĩ khi ấy là không biết Jason và Becca có hôn kiểu Pháp không???

+++++

CẢNH BÁO

Lo nghĩ quá nhiều về sự nổi tiếng có thể khiến bạn trở không nổi tiếng.

Đừng quên- ai cũng muốn được là một phần của nhóm “những con người thú vị”. Nhưng sự thực là nếu bạn dành toàn bộ thời gian lo lắng về chuyện nổi tiếng, thay vì tận hưởng cuộc sống cùng với bạn bè sẽ bỏ lỡ rất nhiều cuộc vui. Hơn nữa, chẳng ai lại thích chơi với người hay lo nghĩ.

Vì thế đừng tạo quá nhiều áp lực cho bản thân về sự nổi tiếng. Điều quan trọng là bạn được vui vẻ.

Chương hai mươi sáu

Vẫn trong ngày thứ năm của sự nổi tiếng

Thứ Sáu, 1 Tháng 9, 1 Giờ Chiều.

Chuyện đó đã xảy ra. Mặc dù đã có cảnh báo trước nhưng mình lại không tin.

Mình không thể vác mặt xuống căng tin vào ngày hôm nay. Không biết tại sao. Chỉ là ... không thể. Không phải vì Darlene. Mà vì mình sợ nhỡ xuống đó và mình không thấy Becca, mình sẽ biết cậu ấy đang đi cùng Jason và chuyện họ là một cặp là sự thật.

Tự dưng mình thấy tim đập nhanh hơn và mồ hôi ở bàn tay cứ ứa ra.

Sau khi lấy mấy gói bánh và một ly sô-đa trong máy tự động, mình bỏ lên thư viện ngồi, vì ngoài trời đang mưa to. Hơn nữa rất ít người lên thư viện vào giờ ăn trưa nên chắc mình sẽ an toàn.

Nhưng mình đã lầm to.

Bởi tại cái ghế mình định ngồi ở khu sinh học, Alyssa Krueger đang ngồi nhấm nháp bữa trưa.

Mình đã cố chuồn đi cho êm nhưng cô ta đã nhìn thấy mình.

Hạ miếng bánh đang cắn dở xuống, Alyssa khinh khỉnh nói oang oang: “ Đúng là đồ Steph Landry”.

Thư viện trường mình hầu như không bao giờ có học sinh ghé qua, kể cả thủ thư cũng mất mặt. Trừ phi mấy giáo viên tiếng Anh bắt học sinh của mình lên đây nghiên cứu về hệ thập phân hay gì đó.

“Nghe này, Alyssa” – mình cố nhớ lại mấy lời khuyên trong Cuốn Sách về cách đối phó với kẻ thù, À, đồng cảm! Cần phải dung tời chiêu đồng cảm- “ Mình chẳng có lỗi trong chuyện giữa cậu và Lauen. Đáng ra cậu không nên viết những lời lẽ độc địa như thế”

“Lauen đã viết nó”- Alyssa cay đắng nói.

“ Mình biết Lauren viết”- mình gật đầu- “ Ai bảo cậu nhận tội thay? Sao không nói hết với Mark ngay lúc đó?”

“ Để cả Lauen cũng phải thui thủi vào cái xó này ăn trưa cùng tôi hay sao”.

Mình vớ lấy chiếc ghế kế bên và ngồi xuống.

“Nếu Lauren coi cậu là bạn thực sự thì cô ta đã phải lên đây ngồi ăn trưa cùng cậu”.

Alyssa rưng rưng nước mắt: “Mình cũng biết thế. Cậu tưởng mình không hiểu àh? Lauren khốn kiếp! Mà tự dưng nói với cậu làm gì đây không biết? Cậu cũng khổ sở vì vụ làm đổ ly anh đào năm...”

“ 5 năm trước”

“Ờ, vậy giờ nhìn cậu xem”.

Mình cúi xuống nhìn: hôm nay mình mặc quần bò bó sát, áo len cao cổ..tại dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa và trời sẽ hơi lạnh. Cũng may ngày mai mới là đám cưới của ông và bà Kitty. Mình cũng đã kiểm tra kênh dự báo thời tiết sáng nay, thấy bảo ngày mai trời quang đãng và mát mẻ.

“ Không phải nói cách ăn mặc của cậu”- Alyssa nhướn long mày- “Mà là vị trí xã hội của cậu. Sáng nay mình đã nhìn thấy Mark Finley hôn cậu”.

“Ờ. Lên má. Không có gì to tát”- mình thản nhiên ăn bánh.

“Mark rất quý cậu. Thật đấy. Anh ấy đã nói với Lauren như vậy, rằng anh ấy thấy cậu dễ thương”.

Cái cách cô ta nói từ dễ thương chẳng hề dễ thương chút nào

“Mình đúng là dễ thương mà”- mình thủng thẳng nói. Rồi mình nhớ tới những đêm nhòm

trôm Jasson qua cửa sổ và lần rắc đường lên đầu Lauren- “Gần như thế.”

“Vậy nên Lauren mới lo sợ. bởi vì cậu làm cho hình ảnh của cô ta xấu đi. Trước mặt anh Mark”.

“ Chả phải. Chính cô ta tự làm xấu đi hình ảnh của mình trước mặt Mark”- mình chỉnh lại.

“Và cái chuyện cậu làm tối qua khi cậu vượt qua cô ta giành được anh Mark- à, nói đúng hơn là giành được quyền sử dụng hình ảnh của anh ý cho cửa tiệm nhà mình. Sau đó mình đã nghe thấy cô ta chửi bới ầm ĩ trong toa lét. Rằng cô ta sẽ cho cậu một bài học”.

Mình vẫn tiếp tục ngẫu nhiên cái bánh : “Tuỳ. Còn việc gì cô ta chưa làm với mình đâu”.

“Không biết nữa. Nhưng nếu mình là cậu, mình sẽ cẩn thận. Hãy nhìn xem cái cách cô ta đối xử với đứa bạn thân nhất này”.

“Alyssa”- mình nói- “ Cậu rơi vào hoàn cảnh này là vì cậu ĐỂ CHO cô ta làm vậy với cậu. Nếu cậu dám đứng lên chống lại cô ta...”

“ Cậu điên rồi”- Alyssa vò nát cái bánh đang ăn dở đứng phắt dậy- “Nghe cho rõ đây, Steph: không ai có thể chống lại Lauren Moffat. Kể cả cậu”.

“Xin lỗi, thế cậu nghĩ cả tuần nay mình đang làm cái gì?”- mình nhồm nhoàm hỏi, mặc dù Cuốn Sách đã nói những thói quen xấu có thể trở ngại cho con đường đến sự nổi tiếng của bạn.

“Đó không phải là chống lại”- Alyssa cãi- “Mà là bắt chước theo đúng cách mà cô ta vẫn thường làm. Nhưng cậu biết không? Cậu sẽ sớm thua thôi. Bởi vì Lauren sẽ tìm ra cách nào đó- một điểm yếu của cậu mà đến cậu cũng không biết- để trả đũa cậu, làm bẽ mặt cậu trước tất cả đám bạn mới của cậu. Và rồi cậu sẽ phải quay trở lại vị trí nơi cậu bắt đầu thôi. Còn mình còn cậu, hãy chống mắt mà xem!”

Sau đó cô nàng ngúyng nguẩy bỏ đi

Mình nghĩ mãi về những điều Alyssa vừa nói trong lúc ăn nốt cái bánh. Nhưng một mình Lauren Moffat thì làm được gì? Lấy đi sự nổi tiếng đang lên như điều của mình ư? Khó lắm! Dù sao mình cũng đang có lợi thế, bởi mình đã biết anh Mark quý mình.

Và Lauren đang điên lên vì điều đó.

Mình kết thúc bữa trưa trong sự hả hê chưa từng có. Đúng lúc đang chuẩn bị rời đi mình mới nhận thấy ngoài Alyssa và mình, hoá ra còn có một người nữa, chỉ ngồi cách bàn mình có vài mét...

“ Cậu đang làm cái quái gì ở đây thế?”- mình cao giọng hỏi.

“Tìm một chỗ yên tĩnh và ít người”- Jason nói- “Sao nào, mình đến nhầm chỗ à?”

“Sao cậu không vào xe mà ngồi?”

Jasson cau có: “Bởi vì ai cũng có thể tìm thấy mình ở đó”.

Mình thì lại nghĩ cậu ấy đang ám chỉ đến Becca và đang cố tránh mặt cô ấy. Mình biết chuyện này chẳng liên quan gì đến mình. Nhưng không hiểu sao trong lòng lúc đó lại vui vui, vì Jason đang tìm cách tránh mặt Becca. Một niềm vui tội lỗi!

“Cô ta nói đúng đấy”- Jason vừa nói vừa hát hăm về phía Alyssa- “ Về Lauren. Cô ta sẽ tìm ra cách trả thù vụ cậu mua bạn trai cô ấy”.

“Ôi giờ, xin cậu”- mình phẩy tay- “Làm như mình sợ ý”.

“Cậu nên biết sợ. Cô ấy có thể khiến cuộc sống của cậu không dễ thở chút nào.”

Mình ngậy ra nhìn Jason: “ Jason, cậu đã ở đâu trong suốt 5 năm vừa qua? Cô ta còn có điều gì mà chưa làm với mình đâu?”.

“Chính vì thế mình mới không hiểu”-Jasson giơ túi Funyun ra cho mình(nhưng mình đã từ chối)- “tại sao cậu thậm chí còn muốn làm bạn với cô ta”.

“Không hề”.

“Vậy chứ mấy chuyện này là sao?”-Jason nhăn nhó hỏi.

“Mình chỉ muốn được nổi tiếng mà thôi”- mình thú thật.

“Tại sao?”- Jason vẫn chưa chịu hiểu.

“Bởi vì cả đời mình-chính xác hơn là bắt đầu từ năm lớp 6- mình luôn lệt đệt dưới đáy. Giờ là lúc mình phải vùng lên”.

“Ờ, nhưng...”-Jason vừa nhai Funyun vừa nói- “ ở top trên thì có gì là hay? Cậu chẳng giống ai cả”.

“Mình vẫn là mình đấy chứ”.

“Thật không? Bình thường tóc cậu phải khác. Vậy mới là Đầu Đen mà mình biết. nhưng còn các ngày trước đó...cậu phải mất bao lâu để đuổi nó ra? Nửa tiếng? Tại sao cậu lại muốn làm bạn với những người chỉ để mắt tới cậu nếu cậu ép tóc thẳng? Còn các bạn cũ của cậu thì sao? Những người thực lòng yêu quý cậu”.

“Vậy chứ mình muốn có thêm những người bạn mới ngoài cậu và Becca thì có gì là sai?”.

“Không sai”- Jason lăm bắ- “Nhưng Lauren Moffat? Hay tất cả những chuyện này chỉ là để giành lấy bạn trai của cô ta?”.

“Mình không hề muốn giành lấy bạn trai của ai hết”- mặt mình đỏ phừng phừng.

“Không? Chẳng phải cậu vừa quăng qua cửa sổ 1.000 đôla để mua anh ta đó sao?”.

“Sai. Và cậu biết tại sao mình làm như vậy”- mình giận dữ tống một nắm Funyun vào miệng, không thèm quan tâm đến việc nó sẽ khiến mình mập hơn- “Để giúp cho việc làm ăn của cửa tiệm”.

“Cậu nói gì chẳng được. Và cậu không hề để mắt đến anh ta?”.

“Đúng vậy. Giống như việc cậu không hề để mắt đến Becca”- nói xong mình mới giật mình ước gì có thể thu hồi lại. Nhưng đã quá muộn. Bởi cái gì nói cũng đã nói rồi.

“Becca?”- Jason phì cười khi nhắc tới cái người mà chỉ chưa đầy 12 tiếng trước còn đang hôn cậu ta- “Từ bao giờ mình để ý đến Becca vậy?”.

“Không phải cậu đã mua cô ấy sao?”- mình tránh không đề cập đến nụ hôn tối qua.

“Đúng là mình mua cậu ấy. Mình còn cách khác sao? Để mặc Becca đứng trơ trên sân khấu và bị mọi người chế nhạo, khi không có ai chịu trả giá ngoài bố cậu ý? Càng không thể để Mark Finley mua cậu ý”.

“Mark Finley thì sao? Anh ấy dễ thương thế cơ mà”.

Jason khịt mũi: “Nếu cậu cho rằng một thằng con trai chỉ biết làm những điều mà bạn gái- hoặc cậu- yêu cầu là dễ thương. Thì ừ, đúng là hắn dễ thương thật”.

“Anh Mark không phải là loại người như vậy. Anh ý chỉ...”

“Sao cũng được, Step”- Jason xô ghế đứng dậy- “Cậu biết gì không, Alyssa đúng là tóc vàng hoe thật nhưng ít ra cô ta cũng đứng ở một điểm: Thứ duy nhất mà cậu sẽ nhận được khi chơi với mấy đứa như Lauren Moffat và chàng trai của cô ta là bị tổn thương. Và khi chuyện đó xảy ra, hi vọng mình sẽ có mặt để chứng kiến”.

Vấn đề là... bao giờ?

BẠN CÓ PHẢI LÀ NGƯỜI ĐÁNG TIN CẬY KHÔNG?

Mọi người luôn quý mến những người họ có thể tin tưởng.

Bạn sẽ có mặt khi bạn bè của mình cần sự giúp đỡ hay một bờ vai để khóc chứ?

Bạn có trả nợ đúng hạn không?

Bạn có luôn đúng giờ trong các buổi tiệc hay buổi gặp mặt xã giao không?

Bạn có luôn giữ lời hứa không?

Đó là những phẩm chất của người nổi tiếng.

Chương hai mươi bảy

Vẫn trong ngày thứ năm của sự nổi tiếng

Thứ Sáu, 1 tháng 9. 2 giờ chiều

Chuyện đó xảy ra lúc bọn mình ra khỏi thư viện. Không hẳn là “bọn mình”, bởi vì Jason và mình không hề cùng nhau rời khỏi thư viện. Cậu ý sai bước đi trước.

Nhưng khi thấy người đang đứng đợi mình ngoài cửa thư viện liền đi chậm lại để xem màn kịch sắp xảy ra.

Quả là người bạn tốt!

Bởi vì cô ta không chỉ đi một mình. Cả hội luôn! Lauren. Mark. Todd. Darlene. Bebe. Tất cả, trừ Alyssa Krueger.

À, cũng không hẳn. Cách đó không xa, cô nàng đang giả vờ lúi húi lấy nước vào chai nhưng thực chất là muốn xem chuyện gì xảy ra.

“Cậu ta đây rồi”- Lauren reo lên ngay khi mình bước ra khỏi thư viện- “Ôi chúa ơi, Steph! Bọn mình đang đi tìm cậu khắp nơi”.

“Đúng vậy, sao cậu không xuống căn tin ăn trưa nay?”- trông Darlene có vẻ thực sự lo lắng.

“Ờ, mình cần ôn lại ít bài. Lát có bài kiểm tra Sinh”- mình nói dối.

“Khổ thân cậu”- Darlene nói đầy cảm thông.

Lauren giờ tờ báo Bloomville Gazette của ngày thứ Tư lên hất hàm hỏi mình: “Người đàn ông này là ông của cậu đúng không?”.

Tay cô nàng chỉ vào tấm ảnh ông đang giờ rộn tay cười rạng rỡ trong đài thiên văn. Không thể tin nổi là Lauren lại lôi chuyện này ra để trả đũa mình.

“Ờ đúng”.

“Ông ấy sở hữu cái đài thiên văn này?”- nó nói tiếp tục lật sang trang khác có tấm ảnh chụp đài thiên văn từ bên ngoài.

“Ừm, ông xây dựng ra nó và sẽ đem tặng cho thành phố...”

“Nhưng vẫn chưa xong đúng không? Vì đã thấy mở cửa đón khách tham quan đâu”.

“Tuần tới mới...”

“Nghĩa là trong đó không có gì?”

Thật không hiểu muốn làm gì đây. Cứ cho là mình ngu đi nhưng rõ ràng nó hỏi toàn những câu chuyện chẳng liên quan.

“Ừ, trong đó giờ chỉ có công nhân...”

“Vào ban ngày”

“Đúng...”

“Nhưng ban đêm thì bỏ không”

“Ờ. Thì sao...?”

“Anh thấy chưa?”- Lauren đắc thắng nhìn anh Mark- “Em đã nói rồi mà. Nơi đó hoàn hảo nhất!”.

“Hoàn hảo cho chuyện gì?”- mình bối rối hỏi.

“Cho bữa tiệc của Todd tối nay”- Lauren nói- “Thường cậu ấy hay tổ chức ở bên hồ nhưng ngày hôm nay sẽ mưa cho đến hết đêm. Todd định hủy bỏ bữa tiệc đó nhưng mình chợt nhớ ra ông ngoại cậu sở hữu cái đài quan sát này. Lại còn chưa khánh thành. Mình nghĩ cậu có thể giúp bọn mình tổ chức tiệc ở trong đó”.

“Cậu có thể đúng không?”- Todd hí hửng nói- “Mình biết họ sẽ khóa cửa sau khi ra về nhưng cậu hẳn phải biết mật mã hay chìa khóa mở cửa chứ?”

“Ừ, đúng là mình có thể nhưng...”

“Thấy chưa? Em nói với anh rồi mà! Steph cậu đúng là số 1”!

“Nhưng...”- mình không thể! Mình không thể làm chuyện đó! “Sẽ có khoảng bao nhiêu người?”

“Tầm 100 hoặc hơn. Nhưng cậu phải hiểu đây là bữa tiệc chỉ dành cho VIP. Bọn mình sẽ cắt cử người đứng ngoài cửa đề phòng cảnh sát hay mấy người thợ. Ngày hôm nay sẽ mưa cả đêm, chắc cũng ít người qua lại ngoài phố. Mình xin hứa sẽ không ai biết là bọn mình đã tới đây. Chỉ cần cậu mở cửa cho bọn mình lúc 10 giờ tối là được. Rất đơn giản!”

Mình nghĩ đến những bức tường trắng tinh không tì vết, cùng cái sàn nhà bóng lộn trong đài thiên văn. Rồi cả cái kính viễn vọng khổng lồ ở giữa phòng.

Tiếp đó là hình ảnh hàng chục thanh thiếu niên tiệc tùng nhảy nhót trong đó như những gì mình được xem trên TV (bởi vì mình đã bao giờ được mời đâu).

“Mình không nghĩ đó là...” - mình ngập ngừng nói.

“Aw, đi mà Steph” - anh Mark lại dùng đôi mắt quyến rũ kia cúi nhìn mình- “Bọn anh sẽ cẩn thận mà. Em sẽ không bị bắt quả tang đâu. Cho dù nếu chuyện đó có xảy ra anh cũng sẽ đứng ra nhận hết trách nhiệm về mình. Anh thề đấy”.

Mình cứ như bị ánh mắt đó thôi miên vậy, bởi ngau khi ấy mình nghe thấy bản thân thì thầm : “OK”.

“Yeah!!!” - Todd nhảy căng lên ôm chầm lấy anh Mark. Lauren thì hài lòng thấy rõ.

“Vậy, nghĩa là buổi tiệc tối nay sẽ vẫn tiến hành như dự định, đúng không?” - Darlene hỏi lại.

“Chính xác, em yêu” - Todd giơ tay ra tính ôm lấy eo Darlene nhưng cậu ấy đã tránh ra kịp- “Vây là có thể diện quả quần da mới mua rồi, he he”.

“Cậu tuyệt lắm” - Lauren quay sang nói với mình- “Mình biết bọn mình có thể trông cậy vào cậu mà, Steph”.

Hồi chuông thứ hai báo hiệu kết thúc giờ ăn trưa vang lên.Mọi người lũ lượt rời khỏi thư viện.

Trừ Jason- người tiến tới sát mặt mình nói: “Mình biết bọn mình có thể trông cậy vào cậu mà, Steph” bằng một giọng khác hẳn.

Sau đó quay lưng bỏ đi.

NGƯỜI NỔI TIẾNG LUÔN BIẾT CÁCH GIÀNH PHẦN THẮNG

Cách đơn giản nhất để giành phần thắng trong các cuộc tranh luận chính là ngay từ đầu đừng để nó xảy ra...bằng cách tôn trọng ý kiến của người khác, ngay cả khi bạn nghĩ là họ sai. Đừng bao giờ nói câu: “Cậu sai rồi” (Và nếu bạn sai hãy lập tức thừa nhận điều đó!)

Tốt nhất là để cho người khác đảm nhiệm phần nói. Hãy để họ nghĩ rằng ý tưởng của bạn thực ra là của họ.

Người đàm phán giỏi luôn cố ganúg đứng ở góc độ của người khác để nói chuyện và thể hiện sự đồng cảm với ý kiến quan điểm và mong muốn của người đó.

Chương hai mươi tám

VẪN TRONG NGÀY THỨ TƯ CỦA SỰ NỔI TIẾNG

THỨ SÁU, 1 THÁNG 9, 4 GIỜ CHIỀU

Không thể tin nổi chuyện vừa xảy ra

Mình không biết làm sao bây giờ?

Mình KHÔNG THỂ để họ vào đó được. Mở tiệc trong đài thiên văn của ông. Nhưng nếu không làm tất cả bọn họ sẽ ghét mình. Mọi thứ mình làm và lên kế hoạch bấy lâu nay cùng sự nổi tiếng mình mới có- tất cả sẽ biến mất. Trong nháy mắt! Mình sẽ lại quay trở về con nhỏ Steph Landry vô danh tiểu tốt của quận Greene.

Nhưng mình cũng không thể phá hoại những gì ông đã dày công vất vả gây dựng nên.

Bởi vì mình dám chắc họ SẼ làm hỏng nó. Cho dù Todd có thể thốt thế nào đi nữa. Cái đài thiên văn đó đâu đâu cũng toàn thiết bị siêu dễ hỏng. Làm sao có thể để cả trăm đĩa teen-chưa kể DJ- hát hò nhảy múa uỳnh uỳnh trên đài quan sát mà không làm hư hại đến các thiết bị mỏng manh dễ gãy.

Mình không thể để họ vào trong đó và phá hỏng món quà cưới đặc biệt mà ông dành cho bà Kitty.

Nhưng mặt khác lại không muốn bị mị người nói: “Đừng có mà Steph Landry như thế”.

MÌNH PHẢI LÀM GÌ BÂY GIỜ?

Mẹ vừa hỏi: “Con bị làm sao thế? Cứ ngơ ngác từ lúc về tới giờ?”. Mình đang ở ngoài tiệm đợi anh Mark tới chụp hình quảng cáo cho tiệm.

“Con có sao đâu. Mọi chuyện vẫn ổn mà” - mình chối vội.

Nhờ Jason mach lẻo với mẹ chuyện này thì sao?

Sau khi tan học mình đã đứng đợi ở bãi đỗ xe để hỏi cậu ấy xem có định kể cho ai nghe không. Jason chạy vụt qua thật nhanh như thể muốn trốn ai đó. Không biết là ai nhưng hẳn không phải là mình rồi. Bởi khi nghe thấy mình gọi cậu ấy dừng lại ngay, quay ra nhìn và thở phào nhẹ nhõm.

“Chuyện gì?” - giọng Jason chẳng có tí gì gọi là thân thiện.

“Mình chỉ muốn biết thôi. Cậu có định nói ra không?”

“Nói với ai về cái gì mới được chứ?”.

“Cậu biết mà. Về vụ bữa tiệc tối nay. Cậu có định kể chuyện đó với bố mẹ cậu hay bà Kitty không?”.

“Chẳng liên quan gì tới mình. Sao phải kể?”- Jason nhún vai- “Cậu quên là mình không được mời àh?”.

“Đành là vậy”- mình chẳng muốn thanh minh thực ra mình tính mời cậu ý đi cùng. Nhưng thôi, dù sao có mời Jason cũng đời nào chịu đi- “Nhưng cậu có định ngăn cản không cho nó diễn ra không?”

“Nghe này, Steph”- Jason nói- “Cả tuần qua hành động của cậu đã nói rõ mọi thứ rồi! Giờ cậu tự quyết định mọi thứ, không cần sự giúp đỡ hay bất cứ lời khuyên của ai. Không có mình cậu vẫn tốt! Tại sao mình phải xía vào chuyện của cậu?”.

Nghe Jason nói vậy mà nhẹ cả lòng.

“Vậy nghĩa là cậu sẽ không kể với ai đúng không?”.

“Đúng vậy. Mình sẽ cố tin là cậu đang có quyết định đúng đắn. Bởi vì lúc nào cậu chẳng cho là mình đúng”.

“Nếu mình không cho họ tổ chức tiệc ở đó”- mình phân trần- “họ sẽ ghét mình”.

“Ờ, chính xác!”.

“Nhưng nếu mình để họ tổ chức tiệc, cậu sẽ ghét mình. Giả định bây giờ thì chưa.”

“Giả định là vậy”- Jason gật đầu- “Và giả định cậu quan tâm tới tình cảm của mình”.

“Mình có quan tâm tới cậu”- tự dưng tim mình lại đập bồm bộp vì cái câu ám chỉ của Jason.

Nhưng có vẻ như Jason không kịp nghe thấy câu đó của mình bởi vì ngay lúc đó cậu ý nhìn thấy gì đó phía sau lưng mình nên đã cuống cuống tạm biệt mình rồi chui vào con B nhấn ga chạy thẳng: “Bye”.

Khi mình quay lại thì đó chỉ là Becca và cậu bạn thân của Jason- Stuckey, đang từ trong trường bước ra.

“Cậu vừa nói chuyện với Jason à?”- Becca hỏi.

“Ờ”- mình gật đầu. Hẳn tối qua còn có chuyện gì đó mà mình không biết. Bởi có thể thấy rõ là Jason đang tìm mọi cách né Becca.

Nhưng tại sao? Sau khi Jason đã mua Becca và hôn cậu ấy?

Không muốn làm Becca đau lòng, mình nói dối hộ Jason: “Cậu ấy phải chạy đi làm mấy thứ. Cho đám cưới ngày mai”.

“À ra vậy. Stuckey cho mình đi nhờ về nhà. Cậu có muốn đi cùng không?”.

“Tốt quá”- mặc dù mình thật không muốn bị tra tấn bởi các câu chuyện về chiến thắng của đội bóng Indian Hoosiers tẹo nào. Nhưng còn hơn phải ngồi xe buýt.

Ngạc nhiên thay hoá ra Stuckey cũng biết nói về những chủ đề khác không liên quan gì đến bóng bảnh. Ví dụ như: làm album (bệnh này chắc là do ở bên cạnh Becca nhiều quá), bữa tiệc tối nay tại đài thiên văn của ông ngoại.

“Cậu có biết họ sẽ tổ chức ở đó không, Steph?”- Stuckey tò mò hỏi- “Bởi vì mình không thể tin là cậu biết mà không ngăn chặn họ lại. Mình đã nghe kể nhiều về bữa tiệc thường niên này của Todd. Năm ngoái cậu ấy tổ chức ở nhà một người bạn có bố mẹ đang công tác ở Aruba và những tổn thất mà họ gây ra cho ngôi nhà lên đến khoảng 10.000 dollars. Có người đã làm cháy cả tấm thảm trong phòng khách. Bằng dầu hoả. Nghe nói bọn họ muốn dùng lửa để viết tên.”.

“Ôi Steph chẳng đời nào để cho họ làm điều đó với đài thiên văn của ông mình đâu”- Becca gạt phắt đi-“ Chắc anh nghe nhầm rồi, John”.

Lạ thật, mình không biết là Stuckey còn có TÊN cơ đấy. Chứ đừng nói là tên John.

Mà sao cũng được.

Phải mất một lúc mình mới nghĩ ra được cách để vừa không phải tổ chức bữa tiệc đó vừa giữ sự nổi tiếng của mình.

Có điều sẽ không hề đơn giản.

Nhưng mình nghĩ Cuốn Sách đã dạy cho mình nhiều điều và giờ đã đến lúc cần đem ra áp dụng.

Thành công hay không phụ thuộc rất nhiều vào Mark...

Nhưng không sao, Jason hoàn toàn sai khi nhận xét về anh ý.

Và anh Mark sẽ dẹp yên mọi chuyện. Mình biết thế mà.

MỘT NGƯỜI NỔI TIẾNG CÓ THỂ THAY ĐỔI SUY NGHĨ CỦA BẤT CỨ AI VỀ BẤT CỨ CHUYỆN GÌ.

Cách thức:

Bắt đầu bằng việc tung hê, ca ngợi người đó. Ai chẳng muốn nghe những điều tốt đẹp về mình.

Kể về những sai lầm của bản thân. Nhớ đề cập tới chuyện bạn biết không có ai là hoàn hảo, và bạn cũng không nằm ngoài quy luật đó.

Khéo léo nhắc tới sai lầm của người đó.

Để cho họ có cơ hội giải thích/ thanh minh.

Ca ngợi người đó vì đã dũng cảm thừa nhận sai lầm của bản thân và đưa ra một vài gợi ý giúp họ khắc phục và sửa sai. Phải làm sao để họ nghĩ rằng họ mới chính là người nghĩ ra các giải pháp đó.

Nói những lời động viên chân thành, để họ có cảm giác mọi lỗi lầm đều có thể dễ dàng sửa sai.

Khiến cho người khác hạnh phúc khi làm theo những gì bạn gợi ý.

Vấn đề đã được giải quyết.

Chương hai mươi chín

Vẫn trong ngày thứ năm của sự nổi tiếng

Thứ Sáu, 1 tháng 9, 8 giờ tối

Anh Mark có mặt ở cửa tiệm đúng 6 giờ chiều, như đã hứa. Trông anh ý bảnh bao như mọi ngày.

“Chào em”- anh Mark vừa chùi chân lên thảm vừa giơ tay vẫy mình- “Mọi chuyện thế nào?”.

“Tốt ạ. Mark, đây là mẹ em”- mình chỉ qua mẹ đang đứng ở góc phòng.

Mặc dù đang bị hai cái mắt cá chân hành hạ (đến mức bố phải vào bếp thay mẹ nấu ăn tối nay) nhưng mẹ vẫn nhất quyết ra tiệm đợi anh Mark đến.

“Chào Mark. Rất vui được gặp cháu”- mẹ bước tới bắt tay anh- “Cảm ơn cháu rất nhiều vì đã đồng ý giúp chúng tôi. Cháu không biết điều này có ý nghĩa thế nào với Steph đâu. À, ý cô là với cô và cửa tiệm”.

Mark cười tươi cúi đầu chào mẹ. Không ngờ với bà bầu gần 40 tuổi- lại còn đang mang bầu 8 tháng đứa con thứ 6- mà khuôn mặt đẹp trai kia cũng có tác dụng như đối với cô con gái 16 tuổi của bà.

“Dạ đó là hân hạnh của cháu mà cô. Cháu cũng rất vui được gặp cô”.

Lần đầu tiên trong đời thấy mẹ chủ động tự đi lấy ô và ra về, mà không can thiệp vào việc

của mình.

“Thời tiết thế này sẽ không có nhiều khách đâu. Darren đang ở đằng sau ăn tối, nếu hai đứa cần gì thì cứ gọi”.

“Vâng ạ” - mình tiến mẹ ra cửa và nghe thấy mẹ thì thào vào tai- “Con nói đúng. Cậu ta dễ thương thật”.

Ơn chúa, anh Mark đang bận xem tờ Sports Illustrated nên không nghe thấy.

Mình vội đi lấy máy ảnh để không làm tốn nhiều thời gian của anh Mark: “Em định chụp bên ngoài. Nhưng mưa quá nên chắc mình phải chụp trong nhà thôi”.

“OK, tùy em.”

Mình chỉ cho anh Mark ngồi vào cái ghế da cũ ở góc phòng, tay cầm cuốn sách bìa cứng mới nhất của John Grisham.

“Ok rồi. Em muốn bức ảnh toát lên được thông điệp: Khi anh ấy không tập luyện với đội bóng ở Bloomville chuẩn bị chung kết giải vô địch Quốc gia, bạn có thể tìm thấy Mark Finley đang thư giãn ở tiệm sách Courthouse Square Books.”

Mark mỉm cười đầy khiêm tốn: “Đấy là nếu anh thực sự có tài đó. Ý anh là đưa Bloomville vào vòng chung kết”.

“Anh sẽ làm được mà” - mình động viên- “Hơi ngẩng cao mặt lên một chút. Đúng rồi, thế. Anh có thể làm được bất cứ điều gì nếu anh quyết tâm. Anh là kiểu người như vậy mà”.

“Anh cũng không chắc lắm”.

“Anh không biết mọi người nể phục anh thế nào đâu. Không chỉ trên sân cỏ mà còn ở nhiều lĩnh vực khác”.

“Thôi mà, em đừng tăng anh lên cao quá như thế” - anh Mark ôm mặt cười ngượng.

“Anh không phải ngượng. Anh cũng thừa biết mà. Giá em có thể bằng một phần của anh”.

“Đừng tự ti như thế. Em đã làm được những điều mà chưa ai ở Bloomville làm được, chỉ trong một đêm”.

“Ha, về khoản tiền bạc thì em khá rành” - mình vẫn càn mẫn bấm máy- “Nhưng em không có sức hấp dẫn với mọi người. Ví dụ với bạn gái anh chẳng hạn. anh có thể gác một chân lên thành ghế được không? Thế, đúng rồi, trông rất tự nhiên”.

“Lauren ư?” - anh Mark đột nhiên nghiêm mặt lại.

“Vâng. Lauren. Có thể anh không biết chuyện này, nhưng cậu ấy ghét em nhiều năm nay

rồi”.

“Làm gì có chuyện đó.”- anh Mark mỉm cười trở lại- “Lauren ca ngợi em rất nhiều. Cô ấy còn kể cho anh nghe chuyện hai đứa em thường chơi búp bê Barbie với nhau khi còn bé mà”.

“Cậu ấy kể cho anh nghe chuyện đó sao?”- mình buông máy ảnh xuống- “Thế Lauren có nói gì về vụ Super Big Gulp không?”.

“Anh cũng có nghe về sự cố đó một hai lần”- Mark có vẻ không thoải mái lắm khi nhắc tới chuyện này- “Nhưng mà lâu lắm rồi ấy. Anh biết Lauren- và mọi người- cực kỳ cảm động vì em đã đồng ý cho bọn anh tổ chức tiệc trong toà nhà của ông ngoại”.

“À, vâng...Mình chuyển ra chỗ quầy thu ngân đi, làm như anh đang đứng mua cái gì đó”.

“OK”- Mark vui vẻ đứng dậy.

“Ừm, về chuyện bữa tiệc...”- mình lí nhí, không biết phải nói sao.

“Em thật tốt vì đã đồng ý cho bọn anh tổ chức tiệc trong đài thiên văn đó”- Mark chống một tay lên cằm tạo dáng. Có thể thấy rõ là Mark đã quá quen với việc tạo dáng trước máy chụp hình, bởi anh không có vẻ là lúng túng hay ngượng ngùng gì cả- “Em quả là đã cứu bọn anh một bàn thua trông thấy. Lần thứ hai”.

“Không có gì. Nhưng còn chuyện giữa em và Lauren...”

“Chuyện gì với Lauren cơ?”

“Mối quan hệ giữa em và Lauren...”

“Anh đã nói với em rồi”- anh Mark ngửa cổ cười vang- “Không có gì đâu. Thật đấy. Nhất là từ phía Lauren. Cô ấy thích em, Steph. Em đã thấy cách Lauren đá Alyssa Kruger sau khi cô ta viết cho em lá thư đó. Nếu không quý em tại sao cô ấy lại cắt đứt cả quan hệ với bạn thân nhất?”.

Để ghi điểm trước mặt anh chứ sao- mình rất muốn gào lên như vậy vào mặt Mark, nhưng thay vào đó mình chỉ lẩm bẩm: “Chuyện không đơn giản như thế. Em chỉ lo là...”

“Khoan”- anh Mark chống một tay lên hông, một tay vẫn để trên quầy thu ngân- “Anh biết chuyện này là sao rồi”.

“Thật...à?”- mình ngạc nhiên.

“Ừ”.

Rồi bất ngờ anh ấy tiến tới nắm tay mình- cái tay không cầm máy ảnh- kéo vào lòng.

Mình thậm chí còn không kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, cho tới khi anh nâng cằm mình

lên nhìn thẳng vào mắt mình, người chỉ cách mình có vài phân.

“Em đang lo lắng”- anh Mark thì thầm, làm cho tim mình gần như muốn ngừng đập- “là bọn anh sẽ phá hỏng đài thiên văn của ông em tối nay”.

“Ừm...” – ờn Chúa. Cuối cùng tự anh ý cũng nhận ra. Không cần mình phải nói –“Đúng thế. Và em hi vọng anh có thể nói với Lauren và mọi người hộ em. Để họ biết là em thực sự không thể...”

“Ôi, em thật dễ thương”.

“Ừm, cũng không hẳn”- không biết Mark có đang nói thật không nhỉ- “Vậy là anh sẽ...”

Nhưng trước khi mình kịp nói thêm lời nào, anh Mark cúi xuống và đặt môi lên môi mình.

Lần này là lên môi.

Mình không biết có nên hôn lại không. Mình quá ngạc nhiên, không biết phải làm gì. Trước giờ đã hôn ai bao giờ đâu. Làm sao biết phải hôn như thế nào. Nói chung là mình cứ đứng trơ một chỗ, để mặc cho anh Mark hôn mình, ý thức rất rõ vị ngọt của đôi môi anh và hơi ấm toả ra từ cơ thể anh.

Mark Finley đang hôn mình. Trong đầu mình không nghĩ được gì khác ngoài chuyện Mark Finley đang hôn mình.

Theo như những gì mình đọc được, khi hai người hôn nhau họ sẽ không ý thức được điều gì xung quanh ngoài cảm giác lâng lâng và thấy pháo hoa nổ tung toé trong đầu, hoặc nghe thấy tiếng chim hót véo von bên tai, giống như trong mấy bộ phim hoạt hình khi ai đó bị đánh vào đầu bằng chảo rán.

Vì thế mình nhắm mắt lại và cố gắng tập trung xem có thấy pháo hoa hay tiếng chim hót lú lo hay không.

Mark Finley đang hôn mình. MARK FINLEY ĐANG HÔN MÌNH.

Sau một hồi, rút cuộc mình cũng nghe và nhìn thấy tất cả những thứ đó trong đầu.

Cuối cùng anh Mark cũng buông mình ra, mắt nhìn đau đáu vào mình thì thầm: “Chúa ơi, em đáng yêu quá. Có ai nói cho em biết em cực kì đáng yêu không?”.

Mình lắc đầu. Vẫn không thể thốt nên lời. Trong đầu vẫn văng vẳng câu Mark Finley đang hôn mình. Mark Finley nghĩ mình đáng yêu.

MARK FINLEY NGHĨ MÌNH ĐÁNG YÊU.

“Anh thì lại không nghĩ thế”- dùng ngón tay cái vuốt nhẹ môi mình- “Xin lỗi về chuyện vừa

rồi”- Mình biết anh ý đang nói về nụ hôn- “Tại em đáng yêu quá, anh không cưỡng lại được. Tha lỗi cho anh nhé?”

Tha lỗi cho anh ý ư? Vì đã hôn mình sao? Mình còn chưa quý gối cảm ơn Mark vì đã hôn mình ý chứ. Mark Finley đã hôn mình. MARK FINLEY ĐÃ HÔN MÌNH.

“Anh sẽ không để chuyện gì xảy ra với đài thiên văn của ông em đâu, Steph. Đừng lo lắng quá”- anh ý vẫn tiếp tục dung cái giọng ngọt ngào đó để thôi miên mình.

Mình lắc đầu. Tất nhiên mình sẽ không lo lắng gì hết. Bởi anh ý...anh ý là Mark Finley mà. MARK FINLEY. Và anh ý vừa hôn mình. Lại còn nghĩ mình đáng yêu và dễ thương nữa.

“Em chụp đủ hình rồi chứ”- Mark hỏi, tay vẫn chưa rời mặt mình.

“Vâng” – không ngờ sau nụ hôn vừa rồi mà mình vẫn có thể nói nên lời cơ đấy.

“Vậy anh đi được chưa? Anh phải đi lấy bia cho tối nay”.

“OK” – không hiểu mình bị làm sao nữa. Như kiểu hồn lìa khỏi xác rồi. Giờ trước mặt mình là một đứa con gái tên Steph đang như bị thôi miên trước anh chàng tên Mark- người vừa mới hôn cô ta.

“Tuyệt!” – nói rồi anh hôn mình thêm một lần nữa, rất nhẹ, lên trán.

“Gặp em lúc 10 giờ tối nay nhé”>

Rồi anh đi ra cửa.

LINH HỒN CỦA BỮA TIỆC CHÍNH LÀ BẠN!

Tổ chức một bữa tiệc không quá khó. Dưới đây là một vài mẹo để tổ chức một bữa tiệc sôi nổi cho tất cả mọi người...kể cả nữ chủ tiệc.

Cho dù một trong những vị khách mời mang theo bạn – mà không được mời – thì vẫn phải chào đón họ thật niềm nở. Như người xưa vẫn nói- càng đông càng vui.!

Đừng lo lắng rằng nhà bạn không đủ sạch sẽ- hoặc đủ to- để tổ chức tiệc. Mọi người tới dự tiệc là để làm quen chứ không phải để đi tham quan nhà bạn.

Một chút nhạc sẽ khiến cho các buổi tiệc thêm phần sôi nổi. Hãy chuẩn bị một vài đĩa nhạc đang thịnh hành nhất hiện nay.

Và chơi hết mình- bởi không gì tệ hơn là một nữ chủ nhân lúc nào cũng cầu cạ lo lắng.

Chương ba mươi

Vẫn trong ngày thứ năm của sự nổi tiếng

Thứ Sáu, 1 tháng 9, 10 giờ đêm

Anh Darren bước ra đúng lúc anh Mark ra về. Anh đi về phía quầy thu ngân hỏi: “Ai thế?”

“Đó là Mark Finley”.

“Mark Finley nổi tiếng đó ư?” - anh Darren huýt sáo ngưỡng mộ - “Có phải anh nhìn nhầm không? Anh ta vừa HÔN em thì phải?”.

“Vâng. Đúng vậy”.

“Chúc mừng em, Steph” - Darren hớn hờ - “Thấy chưa. Anh đã nói với em rồi mà không tin. Anh biết em sẽ tìm được người cùng tham dự prom mà”.

“Anh nhầm rồi” - mình nói nhỏ - “Anh ấy đã có bạn gái”.

Anh Darren có vẻ sốc: “Đó không phải là việc một chàng trai có bạn gái nên làm. Anh ta đang nghĩ gì thế không biết?”

Tiếng chim líu lo này giờ trong đầu mình đột nhiên im bật. Cảm giác mềm mại của nụ hôn khi này cũng tan biến hết.

Không sai. Anh Mark đã có bạn gái. Anh ấy đã nghĩ gì mà hôn mình như vậy?

Ừ thì anh ấy đã nói là vì thấy mình đáng yêu quá nên không cưỡng lại được.

Nhưng...trước giờ anh ý chẳng phải vẫn kìm nén khá tốt đấy sao.

Mình có nên tin lời Mark không nhỉ? Rằng anh ấy không thể kìm nén khi thấy mình đáng yêu và dễ thương đến vậy.

Mặc dù cái khái niệm “đáng yêu” của Lauren có hơi khác với mình.

Cô ta quả thực không bao giờ giở trò với ai trước mặt Mark.

Cô ta luôn đổ tội cho người khác. Những người như Alyssa Krueger.

Alyssa đã đúng. Lauren quả thực đã tìm được cách chơi đẹp mình.

Vì Lauren mà giờ mình đang một mình ngồi ở đây, lắng nghe tiếng mưa tí tách rơi trên nóc đài thiên văn, đợi để mở cửa cho mọi người vào.

Để họ có thể phá hủy nó. Mọi thứ mà ông đã dày công xây dựng suốt cả năm qua.

Bởi vì dù anh Mark có hứa hẹn thế nào đi nữa thì chuyện đó cũng sẽ xảy ra thôi. Giờ -sau khi mọi cảm giác về nụ hôn khi nãy đã tan biến và mình đã trở về với hiện thực- mình biết họ sẽ quây tung tất cả cái nơi này lên. Phá hỏng hết tất cả.

Nhưng còn những gì mình đã vất vả gây dựng lên? Còn mình thì sao? Cuối cùng mình cũng làm cho mọi người không còn nói xấu về mình nữa- “Đừng có mà Steph Landry như thế”- và bắt đầu cư xử tử tế hơn với mình...thậm chí còn hôn mình, trong trường hợp của Mark Finley... Vậy mà giờ mình phải từ bỏ tất cả bởi vì mình là một đứa lập dị, hèn nhát, không dám hòa theo những gì bọn trẻ ngày nay vẫn thường làm- như trong mấy bộ phim và cuốn sách mình xem.

Mình có thực sự đáng yêu đến thế không?

Không hề. Mình biết là không đến mức đó. Mình đã thả đám lon sô-đa xuống sàn hội trường. Mình rắc đường xuống đầu Lauren Moffat. Mình nhòm trộm sang cửa sổ phòng ông anh tương lai. Mình không hề đáng yêu. Không một tẹo nào!

Vậy tại sao mình không thể làm thêm chuyện này?

Mình phải làm thôi. Một lát nữa khi bọn họ gõ lên cánh cửa đó, mình sẽ phải ra đó và mở cửa. Mình không thể làm họ thất vọng. Mình không thể mọi chuyện quay lại như ban đầu. Mình không muốn là Steph Landry ngày trước nữa.

Ông sẽ hiểu cho mình thôi. Mình đã để dành đủ tiền, nếu có hỏng hóc gì cần phải sửa chữa mình hoàn toàn có thể trang trải. Miễn là đừng quá vài ngàn đôla là được. Vì mình đã mất một ít lần đấu giá mua anh Mark vừa rồi.

Còn bà Kitty thì sao? Bà hẳn sẽ rất buồn.

Nhưng cả bà cũng từng trải qua những chuyện như thế này khi bằng tuổi mình. Ông thì không- bởi ông còn quá bận đi làm thêm để nuôi sống gia đình nhập cư của mình.

Bà Kitty hẳn sẽ thông cảm thôi. Dù gì bà cũng đã đọc Cuốn Sách và HIỂU quyết định này khó khăn như thế nào.

Nhưng còn Jasson.

Mà sao mình lại nghĩ về cậu ấy lúc này chứ? Mình sẽ không nghĩ tới Jasson nữa. Không nghĩ nữa!

Mình biết bọn mình có thể trông cậy vào cậu mà, Steph.

Đó là những gì Lauren đã nói.

Và Jason nữa. Nhưng với một ý hoàn toàn khác hẳn.

Tại sao mình phải quan tâm xem Jason nghĩ gì? Chính cậu ấy đã hôn Becca trong phòng ngủ đó thôi. Mà dù Jason có hôn người khác cũng chẳng phải chuyện của mình. Mình đâu có thứ tình cảm đó với Jason đâu.

Hơn nữa mình cũng vừa hôn một chàng trai khác đó thôi.

Nhưng...tại sao lại là Becca? Tại sao Jason lại phải hôn cô ấy? Tại sao Jason lại phải mua cô ấy?

Ôi chúa ơi, lại nữa rồi.

TẠI SAO MÌNH PHẢI QUAN TÂM??? TẠI SAO CÁI Ý NGHĨ ĐÓ KHIẾN MÌNH KHÓ CHỊU ĐẾN THẾ? Đáng ra mình phải hạnh phúc cho họ chứ. Nếu quả thực họ là một đôi.

Nếu họ là một đôi mình sẽ mừng cho họ bởi Jason và Becca là hai người bạn thân nhất của mình. Họ xứng đáng được hưởng hạnh phúc.

Nhưng tại sao Jason lại tìm thấy hạnh phúc ở Becca?

Mình BỊ LÀM SAO thế này? Tại sao mình không thể ngừng suy nghĩ về Jason? Mình vừa được MARK FINLEY hôn. Lên môi. Mình có nhìn thấy pháo hoa! Và nghe thấy cả tiếng chim hót!

Nhưng...

Nhờ đó không phải chỉ do hormon? Cảm giác khi mình và Jason chơi trò vật chân. Hoặc tại sao mình không thể ngừng nhòm trộm sang nhà cậu ấy. Nhờ cảm giác đó còn hơn cả sự tò mò bình thường của đứa con gái mới lớn với người bạn khác giới?

Không thể nào. KHÔNG THỂ NÀO. MÌNH ĐÃ TỪNG YÊU MARK FINLEY. MÌNH ĐÃ TỪNG YÊU ANH ẤY. MÌNH...

Mình không hề yêu anh ta. Ôi chú ơi! Đã từng! Không ngờ mình không còn thích anh ý một tẹo nào nữa. Bởi loại con trai gì mà đi làm một việc như vậy? Hôn một cô gái trong khi đang hẹn hò với người khác. Làm như vậy là không đúng. Là giả dối! Rất đáng khinh là đằng khác. Hoàn toàn TRÁI NGƯỢC với gì Cuốn Sách nói về các chàng trai nổi tiếng nên hành xử. Những chàng trai nổi tiếng không bao giờ lảng nhãng, họ luôn chung thủy với duy nhất bạn gái của mình.

Họ đáng ra không bao giờ hôn một cô gái khác ngoài đường.

Họ đáng ra không bao giờ hôn một cô gái khác chỉ để người đó làm theo ý mình.

Họ luôn là ngưỡng con người đáng mến, là những người bạn thực sự.

Giống như Jason.

Ôi chúa ơi. Mình bị sao thế này?

KHÔNG NỔI TIẾNG: tính từ. Không được biết đến rộng rãi hoặc đánh giá cao, không được nhiều người quý mến; không được sẵn đón ở các hành lang lớp học hoặc mời vấp làm cho các công ty danh tiếng.

Chương ba mươi mốt

THỨ SÁU, 1 THÁNG 9, 11 GIỜ ĐÊM

Mình không thể.

Mình không thể mở cửa.

Mặc dù rất muốn. Thật đấy. Hay ít nhất là một phần trong mình cũng mong muốn được làm điều đó.

Nhất là khi nghe thấy giọng anh Mark oang oang ngoài kia: “Steph? Hey, Steph, em có trong đó không? Là anh, Mark đây. Mở cửa ra đi em. Ngoài này đang mưa rất to.”

Nhưng rồi mình nghe thấy tiếng Lauren: “Ôi Chúa ơi, tóc của tôi. Steph! Steph, nhanh lên! Bọn này ướt nhoẹt hết rồi”.

Và cả tiếng của Todd: “ Ôi giờ ời thùng bia này nặng quá đi thôi”.

Mình vẫn ngồi trơ ra một chỗ, không nhúc nhích.

"Ừm...mọi người ời..." - cuối cùng mình lấy hết dũng cảm nói.

“Steph?” - anh Mark đập cửa rầm rầm- “Là em đúng không? Làm ơn mở cửa ra đi”.

“Ừm, chuyện đó” - mình hít một hơi- “Em không thể”.

“Không thể gì? Không biết cách mở cửa à?”

“Không. Em biết. Nhưng em không thể để mọi người vào. Em rất xin lỗi. Em đã thay đổi ý định. Mọi người không thể tổ chức tiệc ở đây”.

Đột nhiên mọi thứ yên lặng lạ thường. Trong vài phút.

Và rồi Todd quát ầm lên: “Chơi được đấy Landry! Giờ thì mở cái cửa quỷ quái này ra mau! Ướt hết rồi đây này!”

“Không phải thế, nhưng không ai vào đây được. Bữa tiệc phải tổ chức ở chỗ khác” - mình

vẫn nhất quyết không nhượng bộ.

Lại một hồi im lặng.

Sau đó tất cả đồng loạt đập cửa ầm ầm. Đấm, đá, gõ...đủ cả.

Nhưng mình vẫn không lay chuyển.

Ngay cả khi nghe thấy tiếng Mark cáu kỉnh, rất thiếu thân thiện: “Steph! Steph! Thôi đi! Đùa thế đủ rồi! Mở cửa ra!”.

Ngay cả khi nghe thấy tiếng Lauren đe dọa: “Steph Landry! Mở cửa ngay lập tức”>

Mình nhắm chặt mắt lại. Ông ngoại, mình tự nhủ. Đây là món quà cưới cháu dành cho ông. Cháu sẽ không để cho những người gọi là bạn đó phá huỷ đài thiên văn của ông. Chúc ông hạnh phúc!

Gọi đây là quà cưới thì nghe có vẻ hơi lố nhưng quả thực trong hoàn cảnh này mình không còn cách nào khác. Mình vừa có một hành động hy sinh cực lớn cho ông và bà Kitty. Mặc dù có lẽ họ sẽ không bao giờ biết được chuyện xảy ra tối nay.

Sau khi đợi mãi không thấy mình ra mở cửa, những tiếng la ó và đập cửa kia cuối cùng cũng chấm dứt. Và tiếng Todd chửi thề: “Cô ta chơi bợn mình. Không thể tin nổi. Con khổng đó chơi bợn mình”.

“Chắc phải có chuyện gì đấy xảy ra với cậu ấy”- tiếng Darlene phân trần- “Steph ơi? Cậu không sao chứ?”

“Steph Landey hãy nghe cho rõ đây”- Lauren gằn từng chữ - “Cứ chờ tới thứ hai xem có chuyện gì sẽ xảy ra với mày. Tao sẽ khiến cho mày phải ước chưa được sinh ra trên đời này. Nhớ đấy!”.

Khi đưa ra quyết định này, mình cũng đã lường trước được chuyện đó rồi.

Còn anh Mark cũng chẳng buồn nói câu nào đỡ cho mình. Không một câu nào luôn.

Ngay từ đầu mình cũng biết anh ý chưa bao giờ thích mình thực sự. Nụ hôn lúc chiều cũng chẳng có ý nghĩa gì hết với anh ta. Không phải là vì không cưỡng nổi vẻ dễ thương hay đáng yêu của mình mà là vì Mark muốn dùng nụ hôn để bắt mình phải làm điều mà anh ta muốn.

Trong trường hợp này là: mở cửa đài thiên văn.

Đáng tiếc cho anh ta là chuyện đã không diễn ra theo đúng như dự định. Và đó cũng là vấn đề với các màn pháo hoa. Chúng đến và đi rất nhanh.

Cuối cùng bọn họ cũng lục tục kéo nhau đi, sau khi Lauren cầu nhàu về mái tóc và Todd đề

xuất cả đám chuyển tới nhà một thằng nhóc năm nhất có bố mẹ đang đi nghỉ ở Pháp...

Không biết đến thứ Hai tới Lauren sẽ làm gì mình nhỉ? Mà thôi cũng chẳng quan tâm. Chắc cũng không thể tệ hơn những gì mình đã phải chịu đựng mấy năm qua.

Ngay lúc đó một giọng nói vang lên trong bóng tối- từ BÊN TRONG đài thiên văn- gọi tên mình.

Mình giật bắn vì sợ.

“Chà”- Jason bước ra từ đằng sau cái kính viễn vọng- “Là mình đây mà”.

“CẬU đang làm gì ở đây thế?”- mình vẫn chưa hoàn hồn.

“Để đảm bảo là cậu sẽ đưa ra quyết định đúng đắn” – Jason mỉm cười.

“Ý cậu là...”- không thể tin được. Tim mình đập rất nhanh, tưởng chừng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào. Không biết điều nào khiến mình ngạc nhiên hơn- việc cậu ấy bước ra từ trong bóng tối hay việc cậu ấy đang có mặt ở đây- “Cậu đã ở đây từ nãy giờ”

Jason nhún vai: “Mình vào từ trước cả khi cậu đóng cửa tiệm”.

“Và cậu chỉ ngồi im ở đó?”- mình nói- “trong bóng tối và không nói một câu gì?”

“Đây là việc cậu phải quyết định một mình”- Jason nhẹ nhàng giải thích- “Hơn nữa, mình biết cậu sẽ làm điều đúng đắn”.

Mình chỉ muốn vớ ngay cái gì đó ném vào cậu ta cho bõ tức: “Nếu mình mở cửa thì sao?”

Jason rút ra một cây gậy đánh golf từ phía sau lưng.

“Thì cây gậy này sẽ xua sạch bọn họ ra khỏi đây chứ sao”- vừa nói cậu ấy vừa vung cây gậy lên làm mẫu.

Không hiểu tại sao nhưng cơn giận của mình tự dưng dẹp xuống ngay lập tức. Mình không thể nổi giận với Jason khi nhìn thấy cây gậy đánh golf ngu ngốc đó.

Hai đầu gối mình cũng như không còn tí sức nào, phải tựa vào tường và ngồi thụp xuống tấm thảm trải sàn vẫn còn mới tinh- làm sao có thể để bọn họ dùng dầu hoả đốt cháy một tấm thảm đẹp đẽ thế này- tay ôm lấy mặt.

Jason cũng đi tới ngồi xuống bên cạnh mình.

“Vui lên nào, Đầu Đen”- một lúc sau cậu ý mới lên tiếng- “Cậu đã làm một việc tốt mà”.

“Mình đã cố gắng rất nhiều”- mình không hề muốn khóc mà nước mắt cứ ứa ra- “Để rồi chẳng được cái gì”.

Mình cảm nhận được tay của Jason đang vỗ vỗ vào lưng mình an ủi...rất khác với lần mình bị say song và Jason ra vỗ lưng cho mình.

“Đâu phải không được gì? Chẳng phải cậu đã là cô gái nổi tiếng nhất Bloomville trong...một tuần đó sao? Không phải ai cũng làm được điều đó.”

“Thật phí thời gian và công sức”- mình vẫn không ngẩng mặt lên. Nước mắt rơi lã chã xuống cái quần jeans mới mua.

“Không hề. Cậu nhận ra những điều mà cậu nghĩ cậu mong muốn thực ra không tuyệt vời đến thế. Đúng không?”

“Chẳng biết. Mãi mới nổi tiếng được mà không được tận hưởng”- mình ngẩng đầu lên nhìn Jason, không buồn quan tâm là nước mắt vẫn đang đầm đìa đầy mặt- “Thậm chí còn chẳng biết mình có thích nó hay không”.

“Này”- Jason thủ thỉ, có vẻ hơi bất ngờ khi thấy những giọt nước mắt trên mặt mình- “Này, này, chuyện này không đáng để khóc. Không đáng tí nào”.

“Ừ, phải.”- mình giơ tay lên lau nước mắt. Thật may là mình không còn khóc nữa. Mình ngẩng đầu ra đằng sau, ngược mắt nhìn lên trần nhà – “Chúa ơi, không thể tin bọn họ lại nghĩ rằng mình sẽ chịu để cho bọn họ vào đây. Để tổ chức cái buổi tiệc dở hơi kia”.

“Thì mình cũng bị cậu lừa. Cứ tưởng là cậu sẽ mở cửa thật.”

“Làm sao làm thế được, nhất là với ông ngoại và bà Kitty”.

“Nếu không đây chắc là món quà cưới hơi tệ dành cho bà mình”- Jason gạt đầu tán thành.

Buồn cười thật. Bởi mới vài phút trước thôi mình cũng có suy nghĩ y như vậy.

“Không thể tin được là mình đi ép tóc thẳng vì bọn họ”- mình bật cười – “trong suốt cả một tuần”.

“Trông cậu để tóc xoăn xinh hơn”

Chắc vì thấy mình vừa khóc lóc thảm hại nên cậu ý chỉ muốn an ủi mình. Mình biết mà. Jason chỉ nói thế để mình đỡ buồn. Chứ không phải vì thích mình hay gì khác.

Nhưng ...không hiểu sao tự dưng mình ngồi thẳng dậy, quay qua hỏi Jason: “Jason, cậu đang yêu Becca đúng không?”

Làm cho cậu ý giật bắn cả mình, nhìn mình không chớp mắt: “Cái gì? Cậu lấy đâu ra cái ý nghĩ đó thế?”

“Ừm ...”- ngu chưa, tự đào hố chôn mình nhé. Giờ mình phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

Tự dưng sao lại đi hỏi Jason cây đó- “Tại cậu đã mua Becca...”

“Mình đã nói với cậu tại sao mình làm chuyện đó rồi mà. Bởi vì mình không muốn cậu ấy tủi thân”.

“Ờ. Bởi vì cậu yêu cậu ấy”- có chuyện gì đang xảy ra với mình không biết. Mồm và não không liên quan gì tới nhau thì phải. Đầu nghĩ một đằng, miệng nói một nẻo.

“Mình có phải nhắc lại cho cậu nhớ chuyện cô ấy đã làm gì với đôi giày của mình không hả?”- Jason giơ chân lên chỉ vào đôi giày Converse vẫn còn chi chít hình sao và kì lân tím.

Mình ngó trân trân vào đôi giày.

“Giời ạ”- Jason bực bội hạ chân xuống.

Nhưng mồm mình vẫn tiếp tục nói mặc cho bộ não và trái tim mình ra sức ngăn cản Im ngay! Im ngay! Im ngay!

“Nếu cậu không yêu Becca thì tại sao”- Im ngay! Im ngay! Im ngay!- “tối qua cậu hôn cô ấy trong phòng ngủ”.

IM NGAY ĐI THÔI! Ôi Chúa ơi! Mình là đứa con gái ngu ngốc nhất trên Trái Đất này.

Jason há hốc mồm kinh ngạc: “Làm sao cậu...”

“Mình có thể nhìn sang phòng cậu từ cửa sổ phòng tắm nhà mình”-mình nói rất nhanh. Đẳng nào cũng chết. Thôi thì nói ra cho hết –“Không phải mình hay nhòm trộm cậu hay gì cả. Nhưng tối hôm qua, lúc mình đang ngồi trong đó thì mình thấy cô ấy và cậu, hai người hôn nhau”.

Jason trầm ngâm: “Becca không kể với cậu sao?”

“Không một lời. Mà mình cũng không muốn hỏi cậu ấy. Bởi vì...”

“Bởi vì cậu không muốn bị gọi là kẻ nhòm trộm đúng không?”

Ôi Chúa ơi, Jason nói đúng. Mình cần phải đi xưng tội thứ Hai tới. Mình sẽ kể cho cha Chuck mọi chuyện.

Mà không sợ cha sẽ đi mach lại với mẹ bởi vì dù sao giừo Jason cũng biết hết cả rồi.

“Mình không hề nhìn trộm. Nói đúng hơn là Pete cũng thấy hai người...”

“Tuyệt. Giờ cả em cậu cũng biết?”.

Tự dưng mình thấy nóng nóng, trong khi điều hoà đang chạy vù vù. Không hiểu tại sao.

“Ờ, Pete cũng thấy bởi vì hai người làm chuyện đó ngay cửa sổ. Nếu cậu chịu hạ rèm xuống một chút...” - mình giải thích.

“Mình chưa kịp mua rèm. Nhưng cậu có thể yên tâm, đó là việc mình sẽ làm ngay khi ngủ dậy sáng mai. Cậu còn thấy mình làm gì bên đó nữa?”

Thay quần áo, chống đẩy...nhưng lần này cái mồm đã không phản bội mình.

“Không gì hết. mình thề đấy” - xin Chúa tha tội cho con. KHÔNG biết bao lâu rồi mình chưa xưng tội nhỉ? Chắc Chúa sẽ hiểu và thông cảm cho mình.

“Giờ thì kể cho mình nghe chuyện của cậu và Becca đi” - mình đổi chủ đề. Không hiểu sao tim như bị bóp nghẹt khi hỏi câu đó.

“Giời ơi, đã bảo không có gì mà” - Jason ngửa người ra dựa vào tường, hai mắt nhắm lại. “Bex đã hiểu sai- giống như cậu vậy- về việc mình mua cậu ấy ở phiên đấu giá. Cậu ấy tới và bố mình để cho cậu ấy lên. Cậu biết bố mình rồi đấy. Mình đang nằm đọc sách thì đột nhiên Bex xuất hiện và...cậu biết rồi đấy”.

Nhìn Jason ở góc này, không hiểu sao tự dưng trong lòng trở dậy ham muốn được nghiêng mặt qua hôn lên cái mũi xinh đẹp kia.

Chắc mình bị điên rồi. Lauren Moffat và đám bạn cuối cùng cũng đã khiến mình bị điên. Từ bao giờ mình có ý tưởng hôn lên mũi của Jason Hollenbach thế không biết?

“Không. Mình chẳng biết gì cả. Becca làm sao?”.

Jason quay qua nhìn mình, ngập ngừng nói tiếp :”Thì...thổ lộ tình cảm đó. Cô ấy nghĩ mình là nửa kia của cô ý. Là bạn tâm giao mà cô ấy đang tìm kiếm bấy lâu nay. Và cần phải đính chính một chuyện: cậu ấy chủ động hôn mình. Chứ không phải mình. Vì thế mình đành phải thú thật với Bex là cậu ấy đã tìm nhầm người. Mình không phải người thích hợp với cậu ấy”.

Mình thở phào nhẹ nhõm. Mình thấy vui một cách khó hiểu khi nghe Jason nói cậu ấy không phải là người yêu của Becca.

Và cùng lúc nghe chuyện Becca là người chủ động chứ không phải Jason, tiếng chim líu lo ban này- khi Mark Finley hôn mình- quay trở lại trong đầu mình?

“Thế à?” - thật khó mà tập trung nghe chuyện trong khi tiếng chim vẫn ríu rít quanh tai.

“Chứ không tự dưng sao mình phải trốn trong thư viện ngày hôm nay?” - Jason nói- “Mình đang cố tránh Bex”.

“Ờ” - mình ậm ừ một cách vô thức.

“Tất cả là lỗi của Stuckey” - Jason lẩm bẩm.

“Stuckey á?”

“Ờ. Chính cậu ấy giục mình mua Becca”.

“Là Stuckey sao?”.

“Ừ. Cậu ý không mang theo tiền. Nếu không đã tự mua Bex rồi”.

“Thì ra Stuckey thích Becca”- tiếng chim véo von ban nãy giờ trong đầu mình bỗng chuyển sang điệp khúc “Halleluia”. Nhất là khi mình chợt nhớ ra lúc cậu ấy liên mồm về nghệ thuật làm album trên suốt quãng đường từ trường về nhà hôm nay. Lại còn mời Becca đi tham quan trường nữa chứ.

“Mình cũng đoán thế”.

“Không lẽ Stuckey không kể cho cậu nghe sao?”

Jason nhìn mình đầy mỉa mai. Mình thường khi cậu ấy làm vậy mình cũng sẽ vênh mặt mỉa mai nhìn lại. Nhưng giờ thì mình không nghĩ được cái gì khác ngoài ham muốn được hôn lên cái mũi kia thôi.

“Bọn con trai không nói với nhau về những chuyện như thế”.

“Ớ, vậy à?”.

“Hơn nữa cậu cũng mua Mark Finley. Không lẽ điều đó cũng có nghĩa cậu yêu anh ta?”.

“Tất nhiên là không”- mình không việc gì phải kể cho Jason nghe vụ Mark và mình hôn nhau chiều nay, giống như Jason và Becca tối qua. Cả việc mình nghĩ thà người hôn mình là Jason còn hơn- “Cậu cũng thấy mình không chịu mở cửa cho anh ý còn gì”.

“Ừ nhưng cậu chẳng đã lừa được mình trước đó đấy sao”.

“Ý gì?”- tiếng chim hót trong đầu mình tự dưng im bật.

“Tại vì trông cái cách cậu nhìn anh ta khi hai người ở bên nhau thì không hề giống như cậu chẳng có tình cảm với Mark cả. Hoặc là cậu đóng kịch quá tài.”

Mình im re không dám phản bác lại. Vì Jason nói đúng. Mình quả từng bị đôi mắt quyến rũ và khuôn mặt điển trai kia hút hồn.

Nhưng chỉ vậy thôi. Tất cả chỉ là vẻ bề ngoài. Con ngoài ra mình không hiểu chút gì về con người anh ta. Không gì cả. Ngoài những gì anh ta nói...Mark quả đúng là một gã trai đầu đất! Anh ta thậm chí còn không nhận ra Lauren là người viết lá thư chửi rửa mình, trong khi Lauren là đứa giả dối nhất xã hội.

Và sự thật là...Mark cũng là một kẻ dối trá chẳng khác gì cô bạn gái của mình. Hôn mình rồi chống chế là vì không thể cưỡng lại vẻ đáng yêu của mình? Trong khi thực tế là chỉ để mình chịu mở cửa đài thiên văn.

Giờ mình biết tại sao từng có thời nghĩ là mình thích anh ta.

Bởi vì Mark Finley là người nổi tiếng.

Nhưng đó là chuyện trước đây. Trước khi mình biết làm người nổi tiếng là thế nào. Ít ra là ở Bloomville này.

Đó là không được làm chính mình.

“Cậu đã bao giờ nghĩ rằng cậu yêu một người”- mình hỏi Jason- “để rồi sau đó nhận ra là mình đã sai?”.

“Chưa”- Jason trả lời chắc nịch.

“Chưa một lần nào ư? Thế còn chị Kristen thì sao?”.

“Mình đâu có yêu chị Kristen”- Jason cúi xuống nhìn đôi giày, chứ không nhìn mình.

"Không phải chứ. Không một tẹo nào ư?”.

“Ờ”- Jason cúi xuống dùng móng tay cạy cạy mấy con kìm lên ra khỏi giày- “Nghe này, về thôi. Ngày mai đám cưới rồi đấy. Còn phải dậy sớm chuẩn bị nữa?”

Nhưng mình giờ tay kéo cậu ý ngồi xuống không cho đi.

“Mình hỏi thật đấy”- mình nghiêng cổ ngược mắt nhìn Jason- “Cậu chưa bao giờ yêu ai sao? Chưa một lần”.

Jason ngồi thụp xuống chỗ cũ, thở dài đánh thượt: “Cậu còn nhớ hồi năm lớp 5 mình suốt ngày cầu cậu và cậu nói ông ngoại bảo đó là vì mình có hơi thích cậu không?”.

“Nhớ”- mình phì cười- “Và cậu đã không thèm nói chuyện với mình suốt một năm sau đó. Cho tới khi vụ Super Big Gulp xảy ra”.

“Đó là vì ông cậu đã sai”.

“Ừ, biết. cậu đã không thèm nói chuyện với mình đấy còn gì”.

“Mình không phải chỉ hơi thích cậu”- Jason nhìn thẳng vào mắt mình. Lần đầu tiên mình phát hiện ra mắt Jason có màu xanh như chòm sao Thiên Lang- “Mình đã rất thích cậu. và khi ấy mình không biết phải xử lý tình cảm đó như thế nào. Đến giờ vẫn không” .

“Hơ...”- mình lắp bắp.- “Tức là...”

Một tí thứ suy nghĩ điên rồ ập tới đầu mình. Mình nhớ lại cái ngày định mệnh năm lớp 5 đó, khi mình kể với Jason chuyện ông nói cậu ấy hơi thích mình, mặt cậu ấy đỏ ửng lên- mà mình đã cho là vì tức giận. Mình còn nhớ đã thấy rất trống vắng và cô đơn khi bị cậu ấy lờ đi – cho tới cái ngày mình không may làm đổ ly anh đào lên váy Lauren và bị mọi người tẩy chay không thêm ngồi ăn trưa cùng căng tin...Không ai chơi với mình nữa.

Trừ Jason. Cậu ấy đã bước tới đặt khay thức ăn, ngồi xuống bên cạnh mình và bắt đầu kể cho mình nghe về tập phim Nhà Simpson vừa xem tối hôm trước. Như thể giữa bọn mình chưa bao giờ có chuyện gì xảy ra. Kể cả khi bị mọi người cười nhạo “Đừng có mà Steph Landry như thế!”.

Cậu ấy chỉ đơn giản là không thêm để tâm.

Mình nhớ tới những đêm dạo chơi ngoài chỗ Bức Tường, cùng cười đùa, chọc ghẹo đám người nổi tiếng và ăn kẹo Blizzerds. Hay những đêm nằm dài trên đồi nhìn lên bầu trời cao vợi với cùng ngả sao. Jason chỉ cho mình xem các chòm sao và ý nghĩa của chúng. Cậu ấy làm cho mình cười ngặt nghẽo về những giả thuyết có sự sống trên các hành tinh ngoài kia, và rằng bọn mình nên làm thế nào nếu một trong những ngôi sao băng hoá ra lại là một con tàu vũ trụ của người ngoài Trái Đất và đang hạ xuống ngay bên cạnh hai đứa...

Sau khi đã gặp nhau cả ngày ở trường, ngoài hồ nước, ở rạp chiếu phim, mình vẫn có thể chui vào phòng tắm nhóm trộm Jason hàng đêm. Bởi mình vẫn thấy chưa đủ. Mình vẫn nhớ Jason.

Jason. Jason.

Mình là đứa ngu si nhất trên hành tinh này.

“Cậu vừa nói là cậu yêu mình?”- mình chỉ muốn khẳng định lại một lần nữa . Bởi mình sợ đây chỉ là giấc mơ và mình sẽ bừng tỉnh bất cứ lúc nào. Lại chỉ có một mình trong phòng.

Jason mím chặt môi lại, gật đầu: “Mình nghĩ vậy”>

Và đó là khi mình nghiêng mặt qua đặt lên môi Jason một nụ hôn dài.

“HÃY TRÁNH XA SỰ NỔI TIẾNG NẾU BẠN MUỐN ĐƯỢC BÌNH YÊN”.

-Abraham Lincoln-

Chương ba mươi hai

CHỦ NHẬT, 2 THÁNG 9

Cậu ấy yêu mình.

Cậu ấy yêu mình.

Cậu ấy yêu mình.

Từ xưa tới nay cậu ấy luôn yêu mình. Và rằng tất cả mấy cái quan điểm trước đây của cậu ấy về việc không tin vào tình bạn tâm giao hay chuyện hẹn hò ở trường cấp 3, chỉ là để thuyết phục bản thân đừng yêu mình nhiều như vậy, bởi Jason cho rằng mình không chung tình cảm như cậu ấy. Điều Jason không ngờ là, giống như việc cậu ấy luôn yêu mình, mình cũng luôn yêu cậu ấy.

Mặc dù phải vừa xong mình mới nhận ra điều ấy.

Con người có ai là hoàn hảo.

Nhưng không sao, mình sẽ bù đắp lại cho Jason quãng thời gian đã mất. Bọn mình đã hôn nhau rất lâu.

Mình đã kể cho cậu ấy nghe mọi thứ. Chính xác là mọi thứ luôn: rằng mình nghĩ cậu ấy rất hấp dẫn sau khi từ Châu Âu trở về (Jason thì thấy mình hấp dẫn từ hồi học lớp 2 cơ đấy); rồi chuyện mình nhòm trộm cậu ấy (Jason không nổi giận, trái lại còn khá tự hào. Nhưng vẫn nhất quyết là sẽ mua ngay rèm ngày mai); mình đã ghen như thế nào khi nghĩ rằng Jason yêu Becca (“Becca ư?” – Jason ngao ngán – “Ôi giờ ị ạ”); và ghen với chị Kirsten đến nỗi ghét luôn cả cái khuỷu tay của chị ta (“Khuỷu tay á?” – Jason cười phá lên); kể cả cái quần Người Dơi mình đã mượn tạm cậu ấy mặc đỡ 1 đêm.

Và cuối cùng là về Cuốn Sách. Bọn mình đã có một trận cười nghiêng ngả.

“Đợi chút” – Jason hỏi – “Cậu tìm thấy quyển sách cũ của bà mình và nghĩ đó là thứ sẽ giúp cậu trở thành người nổi tiếng sao?”

“Ừm” - bọn mình vẫn ngồi nguyên một chỗ, nhưng giờ đầu mình đang ngả lên ngực Jason. Một cảm giác vô cùng dễ chịu và an toàn – “Và nó có tác dụng đấy chứ?”

Jason cười ngặt nghẽo trước câu nói vừa rồi của mình, đến mức đầu mình nháy tung tung trên ngực cậu ấy. Làm cho mình phải nhồm dậy: “Cậu cười cái gì? Cuốn Sách đó đúng là dạy cho mình rất nhiều điều mà.”

“Dạy cách trở thành một đứa giả dối và khiến cho bạn bè bên cạnh phát điên lên à?”

“Không. Dạy cách hoàn thiện bản thân”.

“Cậu đã đủ hoàn thiện rồi, không cần phải làm gì thêm nữa” – nói rồi Jason kéo mình ngã lại lên người – “Cậu không cần Cuốn Sách nào dạy đỡ gì hết”

“Có” – mình nói với cái áo phong của Jason – “Bởi vì nếu không có Cuốn Sách, mình đã không cố trở thành người nổi tiếng. Và nếu không trở thành người nổi tiếng mình cũng sẽ không bao giờ nhận ra được tình cảm của mình với cậu”.

Mình sẽ không bao giờ biết được rằng mình chính là người con gái bí ẩn trong lòng Jason mà Stuckey từng nhắc tới.

“Hừm” – Jason vòng tay ôm lấy mình thật chặt – “vậy thì bọn mình phải đem đóng khung Cuốn Sách đó mới được”

Tất nhiên cậu ấy đang đùa nhưng mình nghĩ Jason nói đúng, bọn mình phải biết ơn cuốn sách đó. Mặc dù đến cuối cùng mình vẫn không được nổi tiếng.

Nhưng thay vào đó mình đã có được một thứ quan trọng hơn rất rất rất nhiều.

Chương ba mươi ba

THỨ BẢY, 2 THÁNG 9, 9 GIỜ SÁNG

Mình choàng tỉnh dậy bởi nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình.

Mình ngẩng đầu lên nhìn quanh không biết đang ở đâu và tại sao cổ lại cứng đơ đơ như thế.

Rồi mình lăn sang một bên và thấy Jason đang nằm bên cạnh.

Mình ngồi bật dậy – nhanh đến nỗi làm cái cổ cứng đơ kia, can tội nằm ngủ cả đêm trên sàn gỗ cứng, kêu cái rắc.

“Jason” – mình chọc chọc vào người cậu ấy – “Jason, dậy đi. Sắp có chuyện lớn rồi”.

Vì sao ư? Bọn mình đã thức qua khuya trò chuyện tâm sự với nhau và ngủ quên. Trong đài thiên văn. Trên sàn của đài quan sát, ngay phía dưới mái nhà vòm

Mình tiêu đời rồi. Mặc dù bọn mình chẳng làm gì sai cả. Trừ mấy nụ hôn.

Nhưng ai sẽ chịu tin điều đó?

Vậy mà ông lại tin cơ đấy.

“Không sao rồi, Margaret. Tội nhỏ ở trên này” – ông vẫy tay gọi vọng xuống dưới nhà.

Chỉ vài giây sau đã thấy mẹ đang chống tay đầy giận dữ: “Sao con dám? Con có biết mọi người lo cho con đến thế nào không? Sao con không gọi điện về nhà hả? Còn cháu nữa, Jason. Bố cháu đã gọi điện tới từng bệnh viện lớn nhỏ ở Indiana cả đêm qua. Bố cháu đã tưởng cháu gặp tai nạn hay gì đó”.

“Hai đứa đáng ra nên gọi về nhà một tiếng” – ông nói – “Mà hai đứa làm gì ở đây thế?”

“Con thấy đã quá rõ là chúng làm gì ở đây rồi, bố” - mẹ cay đắng thốt lên. Thật không công bằng tẹo nào! Bọn mình vẫn đang mặc quần áo chỉnh tề cơ mà.

“Bọn cháu chỉ ngủ quên thôi. Thật đấy ạ” – Jason phân trần – “Bọn cháu mãi nói chuyện quá nên...”.

“Nhưng sao hai đứa không chịu gọi điện thoại về nhà?” - mẹ hỏi – “ Có biết mọi người ở nhà lo đến thế nào không?”

“Bọn con quên mất. Không nghĩ ra việc gọi điện”.

Chứ chẳng nhẽ lại thú nhận: bọn con mãi tâm sự quá nên không nghĩ gì đến chuyện xung quanh nữa.

“Con sẽ bị phạt cấm túc dài dài, cô gái trẻ ạ” - mẹ giật tay kéo mình đứng dậy, không ngờ bà bầu 8 tháng lại có sức mạnh phi thường đến thế - “Như thế cho con nhớ lần sau đừng quên gọi điện về nhà”

“Bố mẹ cháu rất thất vọng về cháu đấy, Jason” – ông vỗ vai Jason, người chưa bao giờ bị phạt hay mắng mủi vì điều gì – “Bà nội cháu đã thức cả đêm. Trong khi hôm nay là ngày cưới của bà!”

Ôi, hôm nay là đám cưới của ông và bà Kitty! Mình quên bém đi mất!

“Ồi ông ời. Cháu xin lỗi ông vô cùng. Bọn cháu đã không để ý tới thời gian” – mình ăn năn nói.

“Nhưng hai đứa đã làm gì ở đây thế ?” - mẹ vẫn không chịu buông tha cho tới khi có câu trả lời đích xác.

Mình hít một hơi thật sâu, định là sẽ thú nhận mọi tội lỗi. Chuyện Mark Finley và bữa tiệc... Tất nhiên là trừ vụ hôn nhau với Jason.

Nhưng ngay khi mình định mở miệng, Jason đã tiến lên nói trước: “Bọn cháu chỉ mãi ngắm sao và rồi ngủ quên mất”.

“Ngắm sao sao?” - mẹ bối rối mất một lúc rồi mới chột ra nơi bọn mình đang đứng - “À, à”.

“Đó, con thấy chưa Margaret?” – ông nói – “Bố đã nói là chúng sẽ không sao mà. Chúng chỉ tới đây ngắm sao rồi ngủ quên thôi. Không có gì nghiêm trọng xảy ra cả”. Rồi ông vòng tay ôm lấy vai mẹ.

Điều ngạc nhiên hơn là mẹ để yên cho ông làm như vậy.

“Bố đã nói với con mục đích của đài thiên văn này là tốt mà. Một chỗ cho bọn trẻ con trong vùng đến chơi vào buổi tối, thay vì đi lang thang rồi gặp rắc rối”.

Jason và mình liếc mắt nhìn nhau. Ông không biết vụ tí nữa thì cá đài thiên văn này đã trở thành nơi gây rắc rối của RẤT NHIỀU trẻ con trong vùng.

Mẹ lắc lắc đầu ra chiều mệt mỏi: “Ôi con cần phải uống cái gì đó mới được”.

“Hay ta tới chỗ phòng cưới đi. Sẽ có sâm panh cho con uống thoả thích” – ông đẩy mẹ ra phía cửa.

Chuyện này còn choáng váng hơn cả chuyện mẹ để yên cho ông ôm khi nãy. Vậy rút cuộc mẹ sẽ tới tham dự đám cưới của ông sao? Hai người đã nói chuyện lại với nhau từ bao giờ thế?

“Ôi bố ơi” - mẹ nửa muốn đi theo ông nửa không muốn mất mặt. Nhưng cái cách mẹ nhõng nhéo như thế với ông chứng tỏ mẹ đã tha thứ cho ông rồi.

“Đi nào bà tướng. Lên xe đi. Tôi đưa bà về nhà” - chỉ vài giây sau đó mẹ thay đổi giọng khác hẳn.

“Vâng ạ” – mình vẫn chưa hết sốc vì tốc độ làm lạnh nhanh tới chóng mặt của ông và mẹ.

Ông chỉ nháy mắt đắc thắng với mình, sau đó khoác vai Jason kéo đi: “Đi nào, chàng trai. Đã bao giờ ngồi trên một chiếc Rolls chưa?”

Hãy tránh xa sự nổi tiếng bởi nó đầy rẫy những cái bẫy nguy hiểm và không hề mang lại lợi ích đích thực nào

- WILLIAM PENN -

Chương ba mươi tư

Thứ bảy, 2 tháng 9, 6 giờ chiều.

Đám cưới diễn ra cực kỳ suôn sẻ và vui. Thời tiết trở nên mát mẻ sau trận mưa rào cả ngày hôm qua. Bầu trời xanh trong vắt không một bóng mây- giống như mà mắt của Jason (và bà Kitty). Một ngày cuối Hè, đầu Thu tuyệt vời cho việc đi hái táo hoặc chèo thuyền trên hồ.

Hoặc tái hôn với người mình yêu.

Cô dâu hôm nay không hề giống một người đã thức cả đêm lo lắng không biết chuyện gì xảy ra với đứa cháu trau duy nhất của mình. Nổi bật trong chiếc váy dạ hội màu ngà voi đính hạt cườm lóng lánh, bà Kitty quả thật là một cô dâu xinh đẹp. Còn ông thì nheo mắt cười hạnh phúc suốt từ lúc chưa bắt đầu buổi lễ cho tới khi kết thúc buổi lễ.

Sau đó ông phân trần với mình là tại bị bụi bay vào mắt. Nhưng mình biết sự thật.

Cũng như ông biết sự thật chuyện mình và Jason đã làm gì trong đài quan sát tối qua. Không phải vụ bữa tiệc, mà là vụ bọn mình không phải là tới đó để ngắm sao.

Nhưng không sao. Mọi chuyện đều diễn ra rất thuận lợi. Mẹ và bố cuối cùng cũng có mặt ở đám cưới- làm tất cả mọi người, trừ ông, trố mắt lên ngạc nhiên. Bà Kitty thì mừng tới độ phải bật khóc. Sau đó, khi mẹ thấy bà Kitty khóc cũng bật khóc theo. Và hai người ôm lấy nhau khóc, làm cho Sara đứng kế bên cũng oà khóc- bởi vì không có ai để ý đến cô bé.

Robbie không làm mất nhẫn, còn Jason trông siêu bảnh trong bộ tux. Mình thấy mắt cay xè, nhưng có lẽ vì thiếu ngủ đêm qua.

Tuyệt hơn nữa mình không còn phải lo tan vỡ tình bạn với Becca- do người cậu ấy thích hoá ra lại là NỮA KIA CỦA MÌNH- bởi cậu ấy đã tìm được tình yêu mới. Nhà Taylor và nhà Stuckey thậm chí còn không ngồi cùng bàn, vậy mà không hiểu sao Becca đã tráo biển tên từ lúc nào, chỉ biết lúc mình bước vào phòng ăn đã thấy hai cô cậu đang rúc rích ăn chung đĩa salad.

“Xin lỗi, Becca! Mình nói chuyện với cậu một chút được không?”- mình bước tới chỗ hai người.

Becca đi theo mình tới chỗ tháp rượu sâm panh, mặt đỏ bừng.

“Không phải như cậu nghĩ đâu”- cậu ấy lập tức thanh minh.

“Cậu biết mình nghĩ gì à?”- mình hỏi. Bởi lúc đó mình đang nghĩ xem làm cách nào để nói cho cậu ấy biết về chuyện của Jason và mình.

“Không phải là do thất tình nên mình kiếm đại ai đó lấp chỗ đâu”- Becca nói- “Cảm giác của mình dành cho Stuckey khác hoàn toàn với Jason. Càng không phải vì anh ấy cũng thích mình lại. Steph ơi, đây mới là tình yêu đích thực của mình”.

“Mình đâu có buộc tội cậu lăng nhăng hay gì đâu”- mình cười- “Mình chỉ muốn cậu biết là mình rất mừng cho cậu”.

“Vậy sao?”- Becca tủm tỉm cười- “Cảm ơn cậu. Mình cũng chúc cậu sớm tìm được Người đó. Mà này, mình biết cậu sẽ nghĩ mình điên...nhưng cậu đã bao giờ nghĩ đến chuyện hẹn hò với Jason chưa?”.

Mình nhìn Becca không chớp mắt.

“Mình nói thật đấy”- Becca nói tiếp – “Bởi vì mình nghĩ Jason thích cậu. Tối hôm trước- ừm, mình không kể cho cậu nghe vì ngượng- sau khi cậu ấy trả giá mua mình, mình đã tới nhà của Jason và tỏ tình với cậu ấy. Đừng cười mình!”.

“Không, mình không cười đâu”.

“Cảm ơn cậu. Đó là trước khi mình nhận được tình cảm mình dành cho Stuckey. Nhưng Jason đã nói xin lỗi mình vì không có tình cảm như thế với mình. Mình hỏi có phải vì cái thuyết không – tin – vào – tình – bạn – tâm – giao của cậu không, thì cậu ấy thú nhận là đã nói dối khi nói như vậy. Cậu ấy nói đã tìm thấy nửa kia của mình từ lâu rồi, nhưng cậu ấy nghĩ cô gái đó không thích cậu bởi vì cô ấy đang để mắt đến anh chàng nổi tiếng. Vì thế cậu nói mình điên, nhưng mình không thể không suy đoán rằng người Jason ám chỉ chính là cậu”.

“Wow”- mình thốt lên. Mặc dù mình biết Becca nói đúng và rằng mình chính là người mà Jason nói đến. Nhưng vẫn thấy hạnh phúc khi được nghe lại câu chuyện thêm một lần nữa. Vì thế mình tiếp tục chơi trò giả bộ: “Cảm ơn cậu đã chia sẻ với mình. Mình sẽ thử rủ Jason đi chơi xem sao”.

“Thế mới đúng chứ!” – Becca hớn hở - “bởi vì mình vừa hỏi John và cậu ấy nói có thể- chỉ là có thể thôi nha- người Jason thầm yêu bấy lâu nay chính là cậu. Nếu chuyện này thành sự thật thì bọn mình có thể đi hẹn hò đôi! Mình và John, cậu và Jason! Như thế sẽ tuyệt biết bao”.

Công nhận, nếu quả vậy thì chắc vui phải biết.

Sau lời chúc mừng, cô dâu chú rể mở màn buổi khiêu vũ trên nền nhạc “I’ve Got a Crush on You” của Frank Sinatra, sau đó là nhảy với con cháu của mình. Nhân cơ hội đó mình hỏi ông cách nào để làm mẹ nguôi giận như thế và chịu đến dự đám cưới hôm nay.

“Hừm, để xem nào...”- ông xoay mình thêm hai vòng nữa rồi đứng đỉnh nói – “Ta rất tiếc khi phải nói ra là ta đã lợi dụng sự nhạy cảm của một người phụ nữ đang mang bầu ở tháng cuối, lo lắng không biết đứa con gái cuối đang ở đâu, lại còn gặp khủng hoảng về tài chính nữa. Ta nói đã mua lại cửa tiệm Hoosier Sweet Shoppe và biến nó thành quán cà phê, đồng thời phá bức tường ngăn giữa hai cửa tiệm. Do đó nếu mẹ cháu có hai lựa chọn: một là bỏ qua mọi chuyện và cùng ta quản lý cả đôi, hai là cố chịu đựng. Cộng với bố cháu nói thêm vào nữa”.

“Ông giỏi ghê”- mình nhảy cẫng lên ôm chầm lấy cổ ông.

“Chúng ta vẫn còn một chặng đường dài phía trước”- ông chỉ về phía mẹ và bà Kitty, hai người vẫn đang ngồi nói chuyện với nhau- “Nhưng dù sao đây cũng là một khởi đầu tốt rồi”.

“Với việc có thêm tiệm cà phê mới và mấy tấm hình quảng cáo của Mark Finley, đảm bảo nhà mình sẽ nhanh chóng vượt khỏi siêu thị Sav-Mart thôi ông nhỉ”.

“Mục tiêu là thế đấy! Nào, giờ thì nói cho ông già này nghe xem tối qua cháu và Jason thực sự đã làm gì ở cái đài thiên văn đó? Và đừng nói với ta là hai đứa chỉ tới đó để ngắm sao như, bởi vì mẹ cháu có thể không nhớ là cả đêm qua trời mưa to nhưng ta thì nhớ đấy. Mưa như thế làm sao thấy được gì bằng kính viễn vọng”.

Thôi xong!

Và mình kể lại cho ông nghe chuyện tối qua. Về mình và Jason. Tuyệt nhiên không nhắc nửa chữ tới bữa tiệc. Vì đằng nào sớm muộn mọi người sẽ phát hiện ra quan hệ của hai đứa mình thôi, nhất là khi Jason vừa đòi mình nhảy điệu tiếp theo với cậu ấy. Mà hai đứa mình không giỏi cái khoản khiêu vũ này cho lắm nên chắc sẽ chỉ đứng trên đó đung đưa nói chuyện với nhau thôi.

Ông nhướn cao mày im lặng nghe câu chuyện của mình. Ông luôn yêu quý Jason vì thế chả có gì phải lo là ông sẽ phản đối. Nhưng mình muốn ông chia sẻ hạnh phúc ấy cùng mình – giống như mình đang vui cùng hạnh phúc của ông.

“Hừm, hừm, để xem nào...” – ông trầm ngâm nói – “Cậu nhóc đó muốn học đại học ngành gì vậy?”.

“Cháu cũng không biết nữa” – mình phá lên cười – “Bọn cháu còn cả một chặng đường dài trước khi lên đại học mà ông”.

“Miễn là nó chịu nghiên cứu thiên văn học. Ta không muốn đổ cả đồng tiền của vào cái đài thiên văn ấy để rồi chẳng được gì”.

“Cháu sẽ cố gắng thuyết phục xem sao”.

Lát sau lúc mình vào toa lét thì gặp bà Kitty đang kẻ lại mắt (tại ban này khóc như mưa với mẹ). Nhìn cách bà mỉm cười với mình ngay khi vừa nhìn thấy mình là mình biết bà đã biết chuyện của mình và Jason.

“Stephanie”- bà nắm lấy tay mình mừng rỡ- “Ta rất mừng cho hai đứa. ta cũng đã từng hi vọng...nhưng lại nghĩ có lẽ hai đứa chơi với nhau lâu như vậy có khi lại khó thành đôi”.

“Vâng, vậy mà lại thành đấy ạ”- mình cười e lệ với người bà mới- “Tất cả là nhờ cuốn sách của bà”.

“Sách của ta?”- bà ngạc nhiên hỏi.

“Bà quên à, cuốn sách bà đã đưa cho cháu ấy” – mình nhắc lại – “ Trong cái hộp cháu tìm thấy trên phòng gác mái lúc dọn phòng cho Jason. Cuốn sách dạy cách trở thành người nổi tiếng.Cháu đã làm theo lời khuyên trong đó. Cháu nghĩ nếu nó có tác dụng với bà thì có lẽ cũng sẽ có tác dụng với cháu. Tất cả là nhờ có bà. À, chính xác hơn là nhờ quyển sách của bà”,

“Cuốn sách dạy cách trở thành người nổi tiếng ư?”- bà bối rối hỏi lại. Rồi đột nhiên mặt bà vụt bừng sáng – “Ôi trời ơi. Cuốn sách cũ kỹ đó ư? Ai đó đã tặng cho ta nhưng ta tưởng đó là một trò đùa nên không thèm động đến nó”.

“Thế ạ”- mình không biết đáp lại sao nữa.

“Cháu thấy ta thế nào?”- bà đưa tay chỉnh lại cái voan.

“Xinh lắm ạ”.

“Cảm ơn cháu yêu. Cháu hôm nay trong cũng xinh lắm. Thôi giờ ta phải quay lại với khách thôi. Mỗi quan hệ giữa mẹ cháu và ta đang có vài bước tiến triển khá tốt, ta không thể bắt mẹ cháu ngồi đợi một mình được” - bà véo nhẹ lên má mình và quay lưng đi ra.

Jason đang đứng đợi mình ở sà kê vũ.

“Này, thời tiết đang đẹp. Mình muốn đi nhấm nháp chút cà phê. Đi cùng nhé?”

“Ý hay đấy. Cậu quên là mình bị cấm túc tới hết tháng hay sao?”.

“Ha ha...mình không nghĩ là mẹ cậu sẽ để ý” – vừa nói anh chàng vừa chỉ về hướng mẹ với bà Kitty đang nói cười rôm rả, trong khi bố đang bế Sara đang ngủ, nét mặt có vẻ chán chường.

Mình đi về phía mẹ rụt rè: “Mẹ ơi, con đi uống cà phê với Jason một tí. Con sẽ quay lại ngay”. Mẹ quay qua nói đúng một câu: “Nhớ gọi điện nếu hai đứa đi tới sau 10 giờ đêm” rồi quya lại với câu chuyện đang nói dở với bà Kitty.

Không ngờ một bữa tiệc đám cưới nhỏ cũng có thể giúp cải thiện tinh thần của nhiều người đến thế.

“ SỰ NỔI TIẾNG LÀ THỨ DỄ ĐẠT ĐƯỢC NHẤT NHƯNG CŨNG LÀ THỨ KHÓ NẮM GIỮ NHẤT ”

- Will Rogers -

Chương ba mươi lăm

THỨ BẢY, 2 THÁNG 9, 11 GIỜ ĐÊM.

Mình gần như quên bém về vụ bữa tiệc tối qua cho tới khi Jason và mình đẩy cửa bước vào quán Cà Phê Phin- với tâm trạng phơi phới hạnh phúc vì đám cưới của ông bà và tình yêu của hai đứa – và đúng ngay Mark Finley và Laurent Moffat đang đi tới chỗ máy rút tiền.

Alyssa Krueger đi cùng họ. Cả Sean de Marco, Todd, Rubin và Darlen Staggs.

Nguyên cả hội.

Mặt ai cũng hăm hăm như đêm lê. Nhất là khi vừa nhìn thấy mình.

“Ôi nhìn xem ai đây. Steph Landry, kẻ phá đám trơ tráo nhất thế giới”.

Toàn bộ niềm hân hoan, hạnh phúc của cả ngày hôm nay, nhờ tình yêu của Jason dành cho mình bỗng chùng xuống. Một chút.

Đó là cái năng khiếu không thể phủ nhận của Lauren: làm cho người khác cụt hứng, kể cả với một cô gái đang yêu.

“Thôi đi, Lauren” – Jason nói – “Để cô ấy yên. Mấy người cũng biết thừa là bữa tiệc ấy sẽ phá tung chỗ ấy lên”.

“Tôi không nói chuyện với cậu, đồ dị hợm” – Lauren nguýt Jason một cái sắc lẹm.

Mọi ký ức của 5 năm trước đột nhiên ùa về. Mình ở vị trí bị cáo còn Lauren là kẻ bị hại. Chỉ có điều mình không còn là con bé 12 tuổi ngây ngô không dám làm gì nữa. Mình giờ đã là một cô gái 16 tuổi, mạnh mẽ, độc lập và quyết đoán. Không còn thời gian cho Lauren và mấy trò trẻ con cho cô ta nữa.

“Nghe cho rõ đây, Lauren” – mình bước thẳng trước đến mặt Lauren cảnh cáo. Cô nàng có vẻ bất ngờ trước phản ứng đó của mình nên đã lùi lại thật nhanh, như thể cô ta sợ mình sẽ vả vào mặt cô ta không bằng. Rất nhầm! những người như Lauren không đáng để mình phải làm như thế. Hơn nữa mình cũng không muốn cho cô ta có cơ kiện cáo tùm lum. – “Lỗi duy nhất của tôi là đánh đổ ly anh đào lên vấy cậu, nhưng tôi đã xin lỗi và mua đền cho cậu cái váy khác. Và cậu vẫn hẳn học với tôi suốt 5 năm. Lại còn kêu gọi xúi giục mọi người chống lại tôi. Cảnh cáo trước, hãy chuẩn bị tinh thần cho kĩ vì ngoài kia còn có rất nhiều Steph Landry – những người thường xuyên bị đem ra làm trò cười, những người tóc xù, xe xấu – nhiều hơn gấp cả tỉ đám con gái nhà giàu chảnh chọe các cậu. Nếu không biết học cách sống chung với tội này thì sớm muộn gì cậu cũng chẳng còn ai bên cạnh và sống cô độc suốt đời.”

Mình nhìn thẳng vào mắt Lauren không hề chớp mắt. Và trong một giây mình nhìn thấy trong mắt cô ta ... một cảm giác sợ hãi thoáng qua.

Nhưng rồi cô ta nhanh chóng trở lại bản chất đáng ghét cũ, hất tóc sang một bên, vênh vào nói: “Tránh ra, đồ điên. Nếu tao đáng ghét thì sao tao lại có lắm bạn thế kia? Trong khi mày lại đi với một kẻ như thế kia” – vừa nói nó vừa hất hàm chỉ về phía Jason.

OK, giờ thì mình sẽ vả nói một trận. Can tội dám nói như thế về Jason.

Nhưng trước khi mình kịp làm gì, Darlene bước tới nắm lấy tay mình: “Steph, may quá gặp cậu ở đây. Đang chiếu phim mới của Brittany Murphy ngoài rạp. Mình đang tính gọi cho cậu có rảnh không thì đi xem với mình”.

Mình ngây ra nhìn Darlene. Lauren cũng vậy. Rồi cả Alyssa, Mark, Sean và Todd.

“Ờ...ừm...ok. Mình sẽ đi cùng cậu. Tất nhiên, cảm ơn cậu đã rủ mình” – mình ú ớ nói, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Darlene” – Lauren rít lên qua kẽ răng – “Làm gì đấy??”.

“Lên kế hoạch đi xem phim với bạn chứ sao” – Darlen thản nhiên trả lời, không một chút do

dự - “Cậu có ý kiến gì à?”.

Mắt Lauren như muốn nổ tung ra.

Ngay lúc ấy, Alyssa đột nhiên lùi đi về phía mình và Darlene thở thê: “Mình đi cùng hai cậu được không?”

Darlene nhìn mình. Mình nhìn Darlene.

Và mình nhận ra đây không còn đơn giản là chuyện phim ảnh nữa.

“Tất nhiên rồi” – mình quay sang nói với Alyssa và nhớ tới lời cuốn sách – “Càng đông càng vui”.

“Tuyệt quá” – Alyssa mỉm cười đầy thân thiện với mình. Lần đầu tiên thấy cô t anhìn mình đầy tử tế đến thế.

“OK” - Lauren bắt đầu hốt hoảng thật sự - “Làm sao đây? Bây giờ thích làm sao?”.

Darlene lờ đi như không nghe thấy gì, quay sang hỏi mình và Jason: “Hai cậu định đi đâu thế?”,

“Tụi này định đi uống chút cà phê” – Jason chỉ về phía cửa tiệm Cà Phê Phin.

“Ôi cà phê! Hay quá. Alyssa cậu muốn nhem nhi một cốc không?” – Darlene hỏi.

“Mình mê nhất cà phê. Cho mình đi cùng nhé?” – Alyssa hớn hở.

Jason nhướn mày nhìn sang mình hỏi ý kiến. Mình nhún vai không nói gì.

“OK. Chắc chắn rồi” – Jason gật đầu nói.

“Tuyệt” – nói xong Alyssa với tay đẩy vào cửa tiệm Cà phê Phin, có lẽ đây cũng là lần đầu tiên cô ta đến những nơi bình dân như thế này. Đi ngay phía sau là Darlene...

Trước khi khép cửa cô nàng thò mặt ra hỏi Sean và Todd: “Hai anh có định vào hay không?”.

Todd hết nhìn Mark lại quay ra nhìn Darlene rồi ngược lại. Cuối cùng cậu ta vỗ vai Mark: “Xin lỗi nha anh bạn”. Sau đó cùng với Sean tò tò đi theo Darlene vào trong.

Jason và mình quay sang nhìn nhau. Cậu ấy đẩy cửa cho mình vào trước: “Xin mời”.

Mình bước vào. Nhóm của Darlene, Alyssa, Sean và Todd đã tìm chọn được cái bàn ngay sát cửa sổ. Họ vẫy tay loạn xạ ra hiệu cho mình. Trong khi quán chẳng có ai khác ngoài mấy đứa tụi mình và chị Kristen.

“Ôi, chào hai em. Vẫn uống như cũ chứ?” – chị hỏi.

“Vâng, vẫn như cũ” – Jason nói rồi chỉ về phía bàn kia – “Bọn em đi cùng họ”.

“Ôi, bạn mới cơ đấy?” – chị Kristen giọng đầy thán phục – “Thế mà cứ khiêm tốn, nổi tiếng thế này cơ mà?”.

“Cậu ra đó trước đi. Đợi mình chút” – nói rồi mình đẩy cửa chạy ra ngoài.

“Này” – mình gọi với theo Lauren và Mark đang quay lưng bỏ đi.

Lauren quay ngất lại. Lần đầu tiên trong đời mình thấy cô ta khóc.

“Gì nữa?” – Lauren gất lên.

“Chỉ là...mình muốn hỏi hai người có muốn vào uống cà phê với tụi này không thôi?”.

“Mày có bị đ...”

Trước khi Lauren định nói hết câu, anh Mark đặt tay lên vai và nói: “Cảm ơn, Steph. Bọn anh rất sẵn lòng”.

“Nhưng...” - Lauren giãy nảy lên.

Có lẽ lúc ấy anh Mark đã bóp nhẹ vào vai cô ta ra hiệu nên cô nàng ngúng nguẩy nói: “Sao cũng được”.

Và họ đi theo mình vào trong quán.

Điều đó chứng tỏ dù mọi người có nói gì đi chăng nữa – về những lời khuyên trong cuốn sách?

Nó thực sự có tác dụng.

Chương ba mươi sáu

CHỦ NHẬT, 3 THÁNG 9, 1 GIỜ SÁNG.

Tối muộn hôm đó mình lại đi vào toa lét nhìn sang nhà, kế bên, như một thói quen khó bỏ. Nhưng KHÔNG PHẢI để rình mò hay nhòm trộm Jason – mình chỉ muốn nhìn xem cậu ấy đang làm gì.

Cậu ấy đã dùng một tấm rèm kẻ sọc to dùng che kín cửa sổ.

Nhưng không sao cả. Bởi trên đó Jason đã dùng mấy ngôi sao dạ quang nhỏ xíu xếp

thành dòng chữ:

Ngủ ngon nhé, Đầu Tiên.

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>